Dragostea răneşte

Paula Firth

Capitolul 1

Caii se agitau în boxele lor, frămîntînd paiele sub copite şi înălţîndu-şi capetele, nechezînd uşor la soarele roşiatic, care tocmai răsărea.

Pe deasupra spinării poneiului cenuşiu, Dani Williams se uita la tatăl său, care făcea o ultimă inspecţie roibului pursînge, Rogue - Ştrengarul - un cal robust şi nărăvaş, un adevărat luptător, despre care deseori spunea că trebuie să fii norocos ca să întîlneşti o dată în viaţă un asemenea exemplar.

Miracolul era acela că tocmai ei se nimeriseră să fie proprietarii acelui armăsar de doi ani, care atingea la crupă o înălţime de şaptesprezece palme şi încă mai era în perioada de creştere. Totuşi, nu statura era cea care îi promitea succesul, ci nările
mari care fremătau în vînt, pieptul voluminos ce-i lăsa plămînii să respire în voie şi spiritul de competiţie înnăscut.

Rogue alergase pînă atunci în trei curse la categoria doi ani şi tot de atîtea ori cîştigase detaşat. A patra oară nu mai apucase să treacă linia de start. Mereu agitat, mereu în cea mai bună formă, la curse era asemenea unui butoi cu dinamită. Acea nerăbdare şi-o exteriorizase la cea de-a patra cursă cînd încercase să dea singur la o parte bariera de start, rănindu-se la piciorul drept din faţă.

Pentru un cal de calibrul lui, nicio rană nu era uşoară. Timp de două luni îl îngrijiseră ca pe un copil, asigurîndu-se că rana nu se infectează şi că ţesutul muscular se reface complet. în ziua aceea urma să fie testat.

Cu coada ochiului, Dani zări bărbatul suplu care se îndrepta spre ea ducînd pe braţ o şa de curse şi schiţă un zîmbet.

- Aproape că am uitat cum e să te trezeşti cu noapte-n cap, spuse el, oprindu-se la cîţiva paşi de ea.

- E o dimineaţă superbă, murmură Dani, ştergîndu-şi palmele de transpiraţie de jeanşii zdrenţuiţi, înainte să-şi strîngă mai bine chingile şeii. Ce părere ai, Manny? E pregătit?

Manuel Herrera, tînărul portorican, îşi întoarse ochii negri spre ea, dar nu-i răspunse, iar Dani, care-şi petrecuse aproape toţi cei nouăsprezece ani în compania cailor de curse, ştiu că întrebarea ei nu avea un răspuns sigur. Oftînd adînc, sări în şa şi-şi conduse căluţul spre nervosul pursînge. Rogue fornăi uşor, adulmecînd grumazul poneiului.

Dani văzu aceeaşi expresie tensionată şi pe faţa lui Lew Williams. Cîndva şi el fusese jocheu ca Manny, dar trebuise să abandoneze, pierzînd lupta cu greutatea şi înălţimea. La

cîţiva ani după naşterea lui Dani începuse din nou să se antreneze, dar fară mari succese. Apoi, cu doisprezece ani în urmă reuşise cu calul său într-o cursă fulminantă.

Tatăl lui Dani îl ajută pe Manny să urce în şa, iar jocheul se ghemui ca o maimuţă pe spinarea lată a calului.

- Faci un tur de hipodrom la galop mărunt pentru încălzire, îl instrui Lew Williams, apoi în galop lejer. Şi, adresîndu-se lui Dani: Mergi cu Nappy pe lîngă el ca să ţină pasul. Poneiul era vecin de boxă cu Rogue şi singurul a cărui companie o suporta în preajmă.

La sfîrşitul celui de-al treilea tur de hipodrom, Lew Williams le făcu semn să se îndrepte spre poartă.

Fără să-şi dea seama, Dani îşi ţinu respiraţia în timp ce-şi urmărea tatăl cum îşi trece palma peste piciorul drept al armăsarului.

- Nici măcar n-a transpirat, spuse Lew cu voce tremurată de emoţie. Poţi coborî, Dani. Rogue nu mai are nevoie de supraveghere specială.

Dani sări din şa îşi întinse palma să mîngîie grumazul mătăsos al calului, retrăgîndu-şi-o repede cînd Rogue întoarse brusc capul, gata s-o apuce de mînă.

- Nebunaticule, îl dojeni ea drăgăstos. Ca să te văd alergînd aşa cum numai tu ştii s-o faci, aş fi în stare să te las să mă muşti.

Totuşi, se dădu un pas înapoi, ferindu-se de dinţii calului, continuînd să admire de la distanţă măreţia animalului din faţa ei. Brusc, calul zvîcni capul într-o parte şi cei doi se întoarseră să vadă ce îi captase atenţia.

Spre ei se îndrepta un cal roib, cu coama şi coada deschise la culoare, cu o pată albă în frunte şi copite de un alb strălucitor. Zîmbetul lui Dani se transformă într-o grimasă, recunoscînd mîndria hergheliei Coronet, pe Easy Doesit - Descurcăreţul. II salută cu un deget la tîmplă pe Jimmy Graves, jocheul, dar privirea i se înăspri cînd şi-o îndreptă spre bărbatul care mergea cu paşi siguri pe lîngă antrenorul ce ducea calul de căpăstru. Părea
înconjurat de o aură ce sugera siguranţă de sine şi faptul că niciodată în viaţă nu se îndoise de ceva sau cineva.

- Salut, Lew, i se adresă acesta tatălui ei. Cum se simte astăzi Rogue?

- Barrett! Zîmbetul larg şi vesel al tatălui ei contrasta cu expresia de pe chipul lui Dani. Este sănătos tun.

- Oricînd o poate întrece pe vedeta ta de cinema, interveni Dani, neîncercînd să-şi ascundă sarcasmul.

- Salut, puştoaico, îi răspunse el, privind-o cu indiferenţă.

Dani se aşteptă să-i ciufulească părul tuns băieţeşte, care o facea să pară mai puţin matură, dar Barrett King deja nu-i mai dădea nicio atenţie.

- îl antrenezi, Lew, sau doar l-ai scos la aer? întrebă el, urmărind cu o sclipire de admiraţie în priviri mişcările

nervoase ale calului.

Un licăr de triumf se aprinse în ochii lui Dani, bănuind invidia lui Barrett King pentru calul pe care încercase să li-1 cumpere pe cînd avea un an. în ziua aceea, tatăl ei declarase că Rogue nu este de vînzare, deşi oferta fusese tentantă, ţinînd seama de cheltuielile pe care le aveau cu hrana şi întreţinerea grajdurilor. în două rînduri tatăl ei fusese pe
punctul de a accepta oferta, dar tot de atîtea ori, ea, Dani, reuşise să-l facă să se răzgîndească.

Acum, Dani jubila ştiind că aveau un cal pe care toţi banii lui King nu-1 puteau cumpăra. Iar familia King, stabilită de mult în Bluegrass, era foarte înstărită şi numai o mică parte din bani era destinată curselor, deşi caii ai căror proprietari erau, se dovediseră cei mai competitivi. Mînjii, provenind din herghelia lor erau foarte căutaţi, aşa că acum avea o imensă satisfacţie privindu-1 pe Barrett King cum se uită cu jind la armăsarul pentru care orice crescător de cai ar fi dat bani grei să-l aibă.

- Azi îl las să zburde, zise Lew, dar Rogue lucrează mai bine în competiţie. Ce zici, îl laşi pe Easy Doesit să se ia cu el la întrecere?

- Simms e antrenorul, spuse el şi întorcîndu-se spre bărbatul care ducea calul de căpăstru, îl întrebă: II laşi să alerge singur, sau îl antrenăm cu Rogue?

- Dacă ţi-e teamă că Rogue e prea bun pentru el, noi te-nţelegem, se amestecă ea în vorbă, pe un ton mieros, perfid.

- Danielle, mormăi printre dinţi tatăl ei, dar sarcasmul ei îl făcu pe Barrett King să-şi întoarcă privirea spre ea. Vorbele ei parcă l-ar fi amuzat, lucru care o enervă la culme.

- Facem împreună un tur de hipodrom, răspunse Simms, chicotind uşor.

- Acum să vedem care pe care! răbufni Dani, îndesîndu-şi mîinile în buzunarele blugilor zdrenţuiţi. Şi, nervoasă, se răsuci pe călcîie şi o luă la fugă spre linia de start, urmată fără grabă de tatăl său şi de Barrett King. îi urmări cum se apropie, înciudată pe tatăl ei că îi cînta în strună bărbatului de-alături doar fiindcă era plin de bani.

De cînd îl cunoscuse, cu aproape cinci ani în urmă, nu-1 putuse suferi, recunoscînd în el un redutabil inamic. Spre deosebire de ea, ceilalţi nu vedeau dincolo de zîmbetul lui seducător şi fizicul plăcut. Barrett era un bărbat înalt, depăşind cu mult în înălţime ceilalţi bărbaţi adunaţi pe hipodrom, şi avea umeri laţi, talie şi şolduri înguste, totul armonizîndu-se perfect cu statura sa impozantă. Două cute adînci de o parte şi de alta a gurii îi accentuau trăsăturile virile, bărbia şi maxilarele puternice, iar ochii de un verde-deschis, umbriţi de gene lungi, aveau sclipiri jucăuşe. Numai ea ştia că în anumite situaţii ochii aceia căpătau străluciri demonice, privirea lui devenind glacială. Părul castaniu-roşcat, des şi ondulat lucea în soarele dimineţii.

Acum era îmbrăcat într-un costum sport
de culoare kaki şi cămaşă galbenă descheiată la gît şi, ca întotdeauna, ţinuta lui avea o eleganţă neostentativă. Tatăl ei îl socotea drept „un bărbat între femei”, cunoscîndu-i succesul la femei.

La cei nouăsprezece ani ai ei Dani se simţea o persoană de lume, dar nu prin experienţă, ci prin prezenţă, deoarece începuse să facă circuitul hipodromurilor aproape de cînd se născuse. în primii cinci ani de viaţă fusese însoţită şi de mama ei, pe care nu şi-o mai amintea. Femeia îşi părăsise soţul şi copilul, nemaisuportînd traiul nesigur pe care-1 ducea. Cînd Dani avea doisprezece ani aflase vestea că mama ei murise într-un accident de circulaţie cu cîteva luni în urmă. Tatăl ei suferise în linişte, dar ea nu simţise absolut nimic, ceea ce îi crease un imens sentiment de vinovăţie.

A

In schimb, iubea cursele şi caii şi nu dădea doi bani pe siguranţa zilei de mîine atît de mult rîvnită de mama ei. De aceea nu erau bogaţi ca Barrett şi dormeau pe unde apucau. Aceasta era viaţa ei şi o iubea! Iubea dimineţile însorite, mireasma fînului gîdilindu-i nările şi aerul încins în care plutea mirosul cailor şi al pieilor de şa. Apoi, mai erau bătăile frenetice ale inimii cînd se anunţa startul, şi competiţia în sine, iar în privinţa prietenilor, avea sute, împrăştiaţi de-a lungul Coastei de Est, din
Florida pînă la New York.

Şi atunci, ce importanţă avea dacă toată garderoba ei intra într-o valijoară şi că nu avea nicio rochie? Şi ce dacă se îmbrăca numai în jeanşi şi semăna mai mult cu un băiat decît cu o fată? Şi ce dacă toată învăţătura o căpătase la cursurile prin corespondenţă şi hrana ei se compunea, în special, din hamburgeri şi Cola? Nimic din toate astea nu-1 făcea pe Barrett King mai bun decît ea.

Acest gînd o făcea acum să se uite la el cu un aer sfidător, în timp ce se apropia de tatăl ei. Cînd privirile li se întîlniră, Barrett King avea o expresie mirată dar, de obicei, ochii lui nu zăboveau prea mult asupra ei, considerînd-o un copil, cel mult o fetişcană, lucru care, de asemenea, o enerva. Ar fi vrut să-i declare că nu e cu nimic mai presus decît ea, dar privirea gravă a tatălui ei îi opri vorbele în gît.

Strîngînd din buze, se întoarse să urmărească antrenamentul cailor, în special pe Rogue, care îşi manifesta dorinţa de a alerga, luptîndu-se cu hamurile bine strunite de Manny, jocheul.

- Arată în formă, Lew, comentă Barrett.

- Arată mai mult decît atît. Arată excepţional! zise Dani, iritată de aprecierea lui. Cînd va face trei ani va cîştiga toate cele trei derby-uri: de la Kentucky, Preakness şi Belmont.

- Nu e bine să-ţi faci planuri dinainte, o atenţionă el, pe

un ton uşor batjocoritor. Rogue e un cal şi atîta tot.

- Spui asta pentru că nu l-ai văzut alergînd în forţă. Niciun cal nu-1 poate întrece. Niciunul! Dacă n-ai fi ştiut că e atît de bun, n-ai fi încercat să-l cumperi, domnule King.

- Nu e bine să te ataşezi prea mult de un cal, mai ales de un pursînge de curse. Asta-ţi poate aduce şi multe dezamăgiri... cum s-a şi-ntîmplat.

- Ţi-ar plăcea să-l vezi schilod, nu-i aşa? zise ea, fîilgerîndu-1 cu privirea. Dacă tu nu-1 poţi avea pe Rogue, atunci nimeni să nu-1 aibă.

- Gata, încetează, se auzi vocea tatălui ei, care, apoi, i se adresă lui Barrett: Scuz-o pe fiica mea dacă bunele ei maniere lasă de dorit, dar în mediul nostru e greu de învăţat ce înseamnă respectul.

- Ii respect pe cei care merită, veni replica ei tăioasă. Şi-şi înălţă bărbia sfidător ca să-i arate lui Barrett că privirea lui glacială n-o intimidează, iar în sinea ei se felicită că reuşise să-l enerveze.

Caii sunt la linia de start, zise el pe un ton cît se poate de calm.

La semnalul antrenorului Simms, cei doi cai porniră iar Easy Doesit ţîşni primul şi, în vreme ce ei se îndreptau spre standuri, caii îşi începură cursa,
dar nu cu toată viteza de care erau capabili.

- Jocheul vostru îl ţine prea strîns în frîu, zise Simms, apropiindu-se de ei.

- Lui Rogue nu-i place ca alţi cai să i-o ia înainte şi se repede prea curînd să-i depăşească, îi explică Lew. Pînă acum n-am reuşit să-l dezbărăm de acest cusur.

- Rogue va cîştiga cursa oricum, spuse Dani pe un ton încrezător.

Barrett o privi cu aroganţă, dar nu făcu nicio remarcă. Cînd caii intrară pe ultima turnantă, Dani se aplecă peste balustradă, abia abţinîndu-se să nu strige: „Hai, Rogue!”. în clipele acelea nu se mai gîndea la rana de care abia se vindecase. Jocheul de pe spinarea lui Easy Doesit îi arătă cravaşa calului său, fluturîndu-i-o pe lîngă cap, iar Manny doar slăbi strînsoarea hamului, îndemîndu-1 pe Rogue să prindă viteză.

Majoritatea cailor grăbesc pasul în galop mărunt ca să atingă viteza maximă şi aşa procedă şi Easy Doesit. Alţii, asemenea lui Rogue, se cabrau, pornind în galop întins, parcă prinzînd aripi.

- Nu pot să cred, murmură Simms privindu-1, în timp ce Rogue se apropia de finiş... cinci, şase lungimi înaintea lui Easy Doesit, continuînd să se distanţeze, lăsîndu-i-se frîu liber.

- Ce-ţi ziceam! exclamă Dani, îndepărtîndu-se de balustradă. E imbatabil!

Apoi se auzi acel sunet, ca o pocnitură scurtă, slabă, dar care ar fi îngheţat sîngele în venele oricărui crescător de cai. Un singur lucru putea produce acel zgomot... plesnirea

unui os.

Scoţînd un ţipăt ascuţit, Dani se repezi pe pistă, unde Rogue continua să galopeze, cu paşi inegali, iar Manny făcea eforturi disperate să-l oprească. Ca prin ceaţă, Dani îi văzu pe cei trei bărbaţi sărind peste balustradă şi nu-şi dădu seama cînd îi urmă în fugă.

- Era refăcut... jur că era refăcut... piciorul se vindecase complet, bîiguia disperat tatăl ei.

Cînd ajunseră lîngă cal, Manny deja descălecase şi încerca să-l calmeze pe Rogue care şchiopăta îngrozitor. Ochii lui mari şi inteligenţi deveniră sticloşi în timp ce se zbătea să scape de cei patru bărbaţi care făceau eforturi să-l ajute. Dani îl văzu pe Barrett King cum încerca să-i strîngă glezna fracturată cu cureaua de la pantaloni pentru ca toate aceste manevre să nu-i agraveze situaţia.

- Adu repede un veterinar, fîr-ar să fie! îi strigă el sfredelind-o cu privirea, tocmai cînd simţea că i se înmoaie picioarele şi se prăbuşeşte la pămînt. Genunchii îi tremurau atît de tare, încît primul ei
gînd fu acela că nu va fi în stare să se mişte, apoi o rupse la fugă, înghiţindu-şi nodul din gît ca să nu se sufoce.

Următoarele treizeci de minute trecură ca într-un vis. Nu-şi mai amintea cum ajunsese la cabinetul doctorului Langley din incinta hipodromului, nici ordinele lui scurte date asistenţilor, să ducă pe pistă furgoneta specială pentru cai. îşi aducea aminte vag cum lui Rogue i se făcuse o injecţie cu un sedativ, apoi că ei i se spusese să-l însoţească pe veterinar, şi frînturi de conversaţie despre o radiografie şi un consult la doctorul Hamilton. Mulţi termeni medicali nu-i înţelegea.

Cînd îşi reveni îşi dădu seama că stă pe un scaun şi se uită la ochelarii de protecţie pe care Manny Herrera îi legăna în mînă. Faţa lui era înnegrită de praf, în afara zonei din jurul ochilor ferită de ochelari. Dani habar n-avea cum ajunsese acolo, în cabinetul veterinar unde mirosea a medicamente. Făcînd un efort să-şi desprindă privirea de pe ochelarii al căror balans o hipnotiza, zări capul plecat al tatălui ei.

- Lew! şopti. Nu-şi mai amintea cînd i se adresase ultima oară cu „tată” sau „tăticule”.

Cînd el îşi înălţă privirea, Dani citi în ochii lui disperarea şi suferinţa provocată de acest ultim eşec.
- Arc piciorul fracturat, spuse el pe un ton sfîrşit. Deşi ştiuse tot timpul acest lucru, Dani simţi un
fior de groază pe şira spinării şi cu greu îşi înghiţi nodul din gît.

Asta nu însemna că totul era pierdut şi că el trebuia să dispere.

- Dar se poate vindeca. Ţii minte cînd Swaps şi-a rupt piciorul? Doctorii or să-l facă bine şi pe Rogue. Ai să vezi că va alerga din nou. Ştiu că aşa fi!

Uşa se deschise şi intră doctorul Langley.

- Lew!

- Da. Vocea Iui parcă venea din fundul unei caverne.

- Hamilton şi cu mine am studiat radiografiile. Nu e nicio speranţă.

Dani se uită la el nevenindu-i să creadă. Scutură din cap, de parcă ar fi vrut să alunge vorbele prin care dăduse verdictul, apoi auzi vocea gravă a lui Lew:

- Fă ce trebuie făcut.

- Nu! ţipă Dani. Trebuie să se poată face ceva. Doar nu-1 vei omorî pe Rogue!

A

- îmi pare rău. Glezna lui e făcută praf, spuse doctorul pe un ton foarte convins.

Dani începu să tremure şi să respire precipitat.

- Nu-i adevărat, gemu ea.

Apoi, uşa se deschise şi în încăpere intră Barrett King, iar veterinarul îi făcu un semn discret din cap, răspunzînd astfel întrebării nerostite, dar pe care i-o citise în priviri. în clipa aceea Dani izbucni, vărsîndu-şi tot necazul asupra lui Barrett, cuprinsă brusc de acel sentiment de ostilitate pe care nu reuşea să şi-l reprime.

- Blestematule! îi spuse mai întîi medicului, apoi întorcîndu-se spre Barrett: Cu cît te-a plătit că să-l omori pe Rogue. Ai încercat să-l cumperi şi nu ţi l-am vîndut! Şi cu ochii în lacrimi, se apropie de el, amenințător. Ai prins momentul să te răzbuni, nu? O să-l omoare! O să-l omoare! începu să ţipe şi să-l lovească cît putea de tare cu pumnii în piept. Mai multe braţe se repeziră s-o tragă de lîngă el, dar Barrett le spuse:

- Lăsaţi-o în pace!

Treptat, strigătele ei de furie şi ură se transformară în suspine de durere şi Dani simţi cum genunchii i se înmoaie şi cum două braţe puternice o cuprind de mijloc ca s-o susţină, sprijinind-o de perete. Apoi auzi o voce care încerca s-o liniştească şoptindu-i la ureche:

- Dă-i drumul, puştoaico. Plîngi ca să te uşurezi.

Şi, în timp ce ea plîngea cu sughiţuri, uşa se deschise din nou. Făcînd ochii mari îşi fixă privirea dincolo de umărul lui Barrett, asupra bărbatului care se oprise lîngă tatăl ei. Nici ea nu ştia cum, dar vocea lăuntrică îi spunea că era celălalt medic veterinar, doctorul Hamilton, şi nu fu nevoie să-l vadă pe tatăl ei încovoindu-şi umerii ca să înţeleagă că omul acela venise să-l anunţe că totul se sfîrşise. Rogue murise. îşi acoperi urechile, ca şi cum aşa ar fi împiedicat vestea să ajungă pînă la ea, apoi auzi un vîjîit în urechi şi totul se întunecă în jurul ei. Două braţe puternice o prinseră exact la timp.

Capitolul 2

Dani clipi somnoroasă şi se uită în jur, încercînd să-şi amintească în ce hotel locuiau de data asta. O singură privire la pereţii albi şi curaţi şi la aşternuturile apretate şi

înţelese că se află într-un spital deşi, în afară de svîcniturile pe care le simţea în cap, nu o durea absolut nimic.

S-o fi lovit Rogue? în clipa aceea simţi că îi vine să vomite. Da, acum îşi amintea. Rogue murise, fusese omorît, fiindcă îşi zdrobise glezna. Gemînd de durere îşi întoarse capul pe pernă, lăsînd lacrimile să-i curgă în voie, în linişte, fără suspine, dar cu un imens gol în suflet. La uşă se auziră paşi, paşi uşori şi şovăielnici. Ştiu că sunt ai tatălui ei, înainte ca uşa să se deschidă.

- Bună, Danielle, o salută el, fără să-i zîmbească, cu o privire tristă.

- Bună, Lew.

Intre ei se lăsă o tăcere apăsătoare. Cu o săptămînă în urmă nu s-ar fi gîndit cît de bătrîn era tatăl ei. Acum, însă, uitîndu-se la bărbatul mic de statură şi distrus de durere, încercă să-şi amintească dacă avea cincizeci şi şase sau cincizeci şi şapte de ani. Oricum, arăta mult mai în vîrstă.

- Cum am ajuns aici? îl întrebă.

-Ai leşinat. Şocul...

Vocea i se frînse şi Dani nu-1 îndemnă să continue.

- înţeleg, murmură ea. Cînd pot pleca de-aici?

- Vor să rămîi şi peste noapte. E cel mai bine... avînd în vedere...

- Avînd în vedere ce? Acum mă simt bine.

- Ai putea să profiţi de puţină linişte şi odihnă, îi răspunse el enigmatic, dar văzîndu-i privirea mirată, continuă: La cabinetul veterinar s-au strîns o grămadă de ziarişti, iar fotografia ta şi a lui Barrett King a apărut în toate gazetele.că fulgerele pe care le văzuse în faţa ochilor la un moment dat erau bliţurile reporterilor, apoi îşi aminti scena dintre ea şi Barrett King şi acuzaţiile pe care i le adusese. Acum, judecînd cu mintea limpede, realiza că atacurile ei veniseră din dorinţă de a se răzvrăti... faţă de oricine,
iar faptul că-1 alesese ca victimă pe Barrett King se datora aversiunii ce i-o purta. Nu regreta decît că se dăduse în spectacol. încercă să surprindă privirea tatălui său, dar acesta i-o evită.

- De ce-1 urăşti atît de mult? oftă el.

- Fie şi numai pentru că respiră.

în mod normal, replica ei ar fi adus un zîmbet pe buzele tatălui ei, însă, de această dată, el clătină din cap cu tristeţe.

-Scuză-mă, Lew, dar omul ăsta mă irită la culme. Şi-şi lăsă bărbia în piept.

- Acum îmi doresc să i-1 fi vîndut pe Rugue.

- Poftim?! exclamă ea, simţind că se sufocă de indignare.

- Mama ta avea dreptate, continuă el, fără s-o ia în seamă. Spunea că voi pierde dacă intru în cursă pe cont propriu. Şi am pierdut. Sunt un ratat. N-am fost bun ca jocheu, iar ca

antrenor, cei care m-au angajat pînă acum trebuie să fi fost nebuni. Iar mîrţoagele noastre nu merită numele de „cai pursînge”. Nici eu nu meritam să am un cal de valoarea lui Rogue.

- Nu-i adevărat! protesta ea.

- Ba ăsta-i adevărul. Uite... chiar şi tu... cînd mi-ai fost lăsată în grijă să te cresc, tot ca un mînz erai. Iar eu ce-am făcut? Ţi-am dat frîu liber.
Niciodată n-am încercat să te strunesc să-ţi controlez firea aprigă. Nu ţi-am dat nici măcar elementarele noţiuni de bună purtare. Dacă astăzi educaţia ta lasă de dorit, eu sunt de vină, nu tu.

- Nu mai spune asta! zise Dani, cu ochii în lacrimi.

- Mai ştii ceva în afară de cai? Nimic. Mănînci, dormi şi miroşi precum caii. Nu ştii să te comporţi ca o femeie, cu atît mai puţin ca o doamnă. Şi cum ai putea să şti, dacă n-ai cunoscut nici una?

Dani privi îngrozită cum Lew bagă mîna tremurîndă în buzunarul interior al hainei ponosite şi scoate dinăuntru un teanc de bancnote pe care i-1 îndesă în palmă. Nu vreau ca mîine dimineaţă cînd ieşi din spital să te mai întorci la hipodrom şi nici să te mai apropii vreodată de unul. Vocea îi tremura, ca şi mîinile, dar rostea cuvintele cu patimă. Ia banii ăştia şi începe o viaţă nouă. I-aţi un apartament, o slujbă, sau du-te la şcoală. Trăieşte ca un om civilizat, nu ca o ţigancă.

- De unde ai banii? îl întrebă Dani, despăturind bancnotele şi socotind că erau acolo cam două, trei mii de dolari.

-Am vîndut caii... toţi caii... în afara iepei. Eu nu mă pricep la altceva în afară de curse, dar tu eşti tînără şi ai toată viaţa înainte. Eşti o luptătoare... aşa cum a fost Rogue. Poţi deveni cineva, dar dacă rămîi
lîngă mine te voi trage în jos şi vei ajunge o ratată, la fel ca mine.

- Nu, tată, nu! Şi se ridică în capul oaselor întinzînd braţele spre el, fără să-şi dea seama că nu-1 strigase pe nume, ca de obicei, dar el se îndepărtă de pat.

- Promite-mi că n-o să mai ai niciodată de-a face cu caii. Ei te-au adus în halul ăsta. Promite-mi!

- îţi promit, zise ea dînd din cap cu hotărîre, aproape orbită de lacrimi.

- Eu plec în seara asta. Nu ştiu unde, aşa cum nu ştiu nici cînd am să te revăd. Acum hipodromul e plin de reporteri şi n-aş suporta să le vorbesc despre... Cîteva clipe rămase cu ochii pironiţi asupra ei. La revedere, Dani.

Şi, înainte ca ea să-şi dea seama, părăsi salonul, încercă să-l strige să se-ntoarcă, dar nu putea scoate un sunet. Strîngînd banii în pumn, se dădu jos din pat, îşi puse pe ea halatul de spital şi, în picioarele goale, vru să se repeadă după el, să încerce să-l convingă că nimic din ce-i spusese el nu era adevărat.

Trecînd în fugă pe lîngă baie, Dani se opri în loc văzînd o fată firavă, în halat alb, alergînd spre ea şi îi trebuiră cîteva secunde să se dumirească: era chiar imaginea ei reflectată în oglindă.

Părul castaniu tuns foarte scurt îi strălucea în lumina de deasupra capului, iar ochii căprui erau umbriţi de gene dese, dar nu lungi. Ignorînd tunsoarea băieţească, Dani îşi observă pentru prima dată trăsăturile regulate ale feţei ovale, pometii uşor ridicaţi, nasul mic şi drept deasupra gurii frumos conturate şi sprîncenele arcuite. Avea gîtul lung şi graţios, ca al unui cal de curse, iar pielea braţelor şi tenul erau uşor bronzate. în schimb, cea de la picioare era albă, fiindcă acolo soarele n-o atinsese. Ridicîndu-şi halatul pînă la coapse îşi zise că, deşi subţiri, picioarele ei aveau o formă frumoasă, ca a fetelor din calendare şi afişe. Niciodată pînă atunci nu-şi mai comparase trupul cu al unor fete, iar acum realiza că şi ea avea şolduri rotunde şi talia îngustă.

- Ce picioare frumoase! Cîţi ani ai?

Dani îşi lăsă repede halatul în jos şi se întoarse cu faţa spre bărbatul care stătea în prag.

- Cine eşti şi ce doreşti? îl întrebă îmbujorîndu-se cînd întîlni privirea bărbatului.

- Sunt Marshall Thompsen, răspunse necunoscutul. Şi, ridicînd dintr-o sprînceană, o măsură din cap pînă-n picioare. Barrett spunea că eşti un copil.

Dani îşi duse repede mîinile la spate ca să ascundă banii pe care încă îi mai ţinea în pumn.

- Nu sunt un copil! se răsti ea.

- Asta oberv şi eu, murmură bărbatul zîmbind, cu intenţia vădită de a se face plăcut.

- Ce cauţi aici? Dacă te-a trimis Barrett King, atunci poţi face cale-ntoarsă.

- Oricîtă imaginaţie ar avea cineva, nesuferitul de King şi cu mine nu putem fi socotiţi prieteni. Suntem cunoştinţe, chiar duşmani, dar în niciun caz prieteni, aşa că eram curios s-o cunosc pe fata care a reuşit să-l înfrunte fără să-şi primească pedeapsa.

- Eşti unul dintre reporterii aceia? se interesă Dani, îndreptînd mîna spre telefon.

încercările inutile de a se face plăcut păreau să nu-1 descurajeze niciun pic pe Marshall Thompsen.

- Mă jigneşti! Nu sunt reporter, deşi am pretenţia că am o oarecare reputaţie ca editorialist de cronici mondene... ştii tu, despre viaţa şi aventurile sentimentale ale VIP-urilor.

- Nu mi-ai răspuns de ce te afli aici, insistă Dani.

- Credeam că ţi-am explicat. Şi, din buzunarul hainei impecabil croit scoase un portţigaret din aur. Barrett King constituie întotdeauna un subiect de senzaţie, iar scena dintre voi de azi-dimineaţă a fost formidabilă.

- Ai fost de fată?

- Am citit ziarele, răspunse el, apoi îşi aprinse o ţigară,

după care scoase de la subraţ un ziar şi i-1 întinse. Ai văzut?

- Nu, spuse Dani, scuturînd din cap. Şi, luînd ziarul se aşează pe pat şi, pe furiş, strecură banii sub pernă.

Tatăl ei îi povestise despre articol, dar Dani îşi imaginase că e vorba de o notă scurtă, eventual şi o fotografie, înghesuite într-un colţ de pagină. Nu se aşteptase ca povestea aceea să monopolizeze aproape o pagină întreagă. Şi erau trei fotografii, dintre care cea mai mare o înfăţişa pe ea, încercînd inutil să-l lovească pe Barrett King cu pumnii în piept. A doua, probabil fusese luată după ce leşinase, pentru că fusese surprinsă cînd era dusă în braţe de Barrett King. A treia, însă, îi puse un nod dureros în gît. Era o fotografie extraordinară, înfaţişîndu-1 pe Rogue, şi Dani îşi aminti cînd fusese făcută, cu cîteva luni în urmă, în timpul celei de-a treia curse, în care Rogue părea invincibil. Gîndul că Rogue murise deveni insuportabil.

Abia reţinîndu-şi lacrimile se uită la bărbatul chipeş care-şi zicea Marshall Thompsen.

- De ce atîta tevatură? Pînă acum nimeni n-a auzit de Rogue.

- Bănuiesc că e vorba şi de conjunctură. Lipsa altor ştiri demne de luat în seamă, interesul oamenilor faţă de moartea unui cal care ar fi putut ajunge campion şi numele lui Barrett King. Sper că toate acuzaţiile acelea sunt nefondate.

Dani îşi înălţă bărbia sfidător şi cu ochii în lacrimi îi mărturisi:

- A vrut să-l cumpere pe Rogue, dar nu i l-am vîndut. Tata... Vocea începu să-i tremure şi Dani nu mai putu să-i spună că tatăl ei ar fi preferat să i-1 vîndă lui Barrett King, considerînd că ei nu meritau să aibă un armăsar pursînge de talia lui Rogue.

- L-am văzut pe tatăl tău ieşind de-aici şi coborînd scările. Aşa am descoperit în ce salon eşti. Bănuiesc că nu-i face plăcere să dea ochii cu reporterii care mişună la intrare. Suportă greu ideea morţii lui Rogue, nu-i aşa?

Mînată de un impuls inexplicabil, Dani simţi nevoia să i se confeseze. Cuvintele îi veneau repede pe buze în timp ce-i povestea cît de deprimat e tatăl ei, despre faptul că se considera un ratat şi credea că ar fi trebuit să i-1 vîndă pe Rogue lui Barrett King. Trecut repede peste autocritica ce şi-o făcuse Lew pentru că o lipsise de sfatul părintesc şi nu pomeni nimic despre banii ascunşi sub pernă, încheind cu faptul că Lew o îndemnase să-şi schimbe viaţa şi să plece din oraş. Singura reacţie
clin partea lui Marshall Thompsen la întreaga poveste fu luminiţa care se aprinse în ochii lui negri.

- Nu mi-ai spus cîţi ani ai, îi aminti el.
A

- Nouăsprezece. In noiembrie împlinesc douăzeci.

- Eşti destul de matură ca să-ţi iei zborul din cuib. Şi ce

planuri ţi-ai făcut?
- Mă gîndeam să mă duc după tata. Nu-l pot lăsa singur tocmai acum.
- Părerea mea e că ai face o mare greşeală. Considerîndu-se ratat pe toate planurile, dacă ai alerga după el să-i arăţi că îl compătimeşti, i-ai întări convingerea.
- Deci, crezi că ar trebui să fac ce m-a rugat? îl întrebă Dani după ce rămase puţin pe gînduri, chibzuind că logica lui e corectă. Singura problemă este ce voi face de-acum înainte, zise oftînd. I-am promis lui Lew că n-o să mă mai ocup de cai şi ăsta-i singurul lucru la care mă pricep.
- Te cheamă... Dani, nu?
- Da, de la Danielle, îi confirmă ea.
- îmi place numele tău, murmură Marshall Thompsen. E distins. Ţi-a spus cineva vreodată că eşti fotogenică?
- Asta ce mai înseamnă? întrebă cu teamă în voce.
A
- înseamnă că arăţi bine în fotografii. Şi, cu un gest dezaprobator, arătă cu degetele spre părul ei tuns: în afară de tunsoarea asta oribilă şi hainele băieţeşti ai o figură foarte interesantă. Ai putea deveni manechin, deşi o mulţime de fete aspiră la acest titlul.
- Te oferi să m-ajuţi? zise Dani, uitîndu-se cu neîncredere la bărbatul care acum i se părea simpatic.
- în anumite condiţii aş putea-o face, răspunse el, fără ezitare.
- Şi care ar fi acele condiţii? Să vin la tine într-o seară? îl întrebă pe un ton sarcastic.
- Ai mintea ageră pe cît de ascuţită ţi-e limba, chicoti el.
- N-oi avea eu experienţă, dar nici naivă nu sunt, domnule Thompsen.
- Marshall, o corectă el. Iar eu am să-ţi spun Danielle. Nu mă gîndeam la o noapte petrecută la mine acasă, deşi nu mi-ar displăcea. Am un plan mai bun, care lui Barrett s-ar putea să nu-i placă deloc.
- Care anume?
Marshall se uită la ceasul de la mînă, un ceas din aur masiv şi foarte scump, ca de altfel tot ce purta.
- Asistenta trebuie să apară dintr-o clipă în alta şi nu mai am timp să-ţi explic. Mîine dimineaţă, te externezi, nu?
- Da, confirmă Dani, mai mult încurcată de aerul lui conspirativ, decît curioasă să afle ce avea în minte.
Marshall băgă din nou mîna în buzunarul unde-şi ţinea ţigările dar, de această dată, scoase o carte de vizită pe care i-o întinse.
- Sună-mă mîine după ce ieşi de-aici şi ne întîlnim să discutăm. Şi-i zîmbi arătîndu-şi dantura perfectă. Intr-un restaurant la alegerea ta, adăugă facîndu-i cu ochiul în timp ce se-ndrepta spre uşă. Ar fi de preferat să nu-i povesteşti lui Barrett despre vizita mea.
- Nu mă văd cu el, aşa că e puţin probabil să afle, replică

Dani, cu sarcasm.

- Chiar nu ştii? o întrebă mirat. Ăsta e un spital particular şi King îţi plăteşte spitalizarea. înainte să pleci, fii sigură că va veni să te vadă.

Şi, cu această informaţie, Marshall Thompsen ieşi din salon. Dani înjură în gînd, apoi se întinse în pat gîndindu-se ce-i va spune lui Barrett King cînd îl va vedea. Banii de sub pernă o asigurau că nu e demnă de milă, lucru ce i-1 va face cunoscut cu o imensă plăcere.

- Aaa, văd că te-ai trezit. Cum te simţi? îi întrerupse şirul gîndurilor asistenta în halat alb, care intrase brusc în salon. Surprinsă, Dani nu-i
răspunse imediat.

- Mă simt bine, spuse în cele din urmă. Şi, fără să protesteze suportă să i se ia temperatura şi tensiunea, neatentă la comentariile asistentei despre vîlva ce o stîrnise în presă.

- Cînd s-au servit prînzul şi cina dormeai. Nu vrei nişte sandvişuri şi lapte?

Sandvişuri şi lapte. Dani îşi reprimă o strîmbătură de dezgust. Totuşi, propunerea asistentei îi produse un gol în stomac.

- Ba da, mi-e foame, recunoscu ea.

- Mă întorc imediat cu o tavă. Şi reveni peste cîteva minute. înainte să plece din nou îi arătă lui Dani cum să folosească soneria de la capul patului. Dacă nu poţi să adormi, doctorul ne-a recomandat să-ţi dăm un somnifer. Mă-ntorc mai tîrziu după tavă.

După plecarea asistentei, Dani despachetă un sandviş şi începu să mănînce cu poftă, în timp ce citea articolul din ziar. Primele paragrafe relatau întîmplările de dimineaţă, cu o scurtă referire la ultimul record al lui Rogue şi la întinderea musculară care-1 ţinuse departe de cursele importante. Apoi urma declaraţia lui Manny care spunea că în dimineaţa aceea pista era într-o stare excelentă şi că Rogue părea într-o formă bună. Dani

simţi un nod în gît citind cuvintele jocheului despre ultimul efort al calului de a nu se prăbuşi ceea ce, probabil, îi fusese fatal. Dar Dani ştia că, în realitate, dacă Rogue n-ar fi căzut tot şi-ar fi rupt glezna.

Apoi urma o scurtă trecere în revistă a carierei tatălui ei, declaraţii date de persoane pe care Dani le cunoştea de la hipodrom, referitoare la ea, ca fiind o fată sensibilă şi emotivă, dar şi impulsivă, cauza izbucnirii conflictului între ea şi Barrett King, atunci cînd aflase că Rogue trebuia sacrificat.

Lew Williams refuzase să facă declaraţii, în schimb existau citate din interviul cu Barrett King, pe care Dani le citi pe nerăsuflate.

Răspunzînd întrebării care era adevărul din spatele acuzaţiilor ei, Barrett recunoştea:

„Am încercat să cumpăr armăsarul de la Williams cînd avea un an, fiindcă ştiam că are posibilităţi. Lew mi-a spus că va studia oferta, în schimb fiica sa mi-a zis că Rogue nu e de vînzare. Cîteva zile mai tîrziu, tatăl ei mi-a confirmat acest lucru. Nu-i port ranchiună pentru asta, fiindcă în locul lui aş fi procedat la fel. Bănuiesc că pentru fată, care se ataşase foarte mult de cal, eram o reală ameninţare, motiv pentru care m-a şi lovit astăzi. Era prea tulburată ca să-şi dea seama ce face". Apoi
referindu-se la performanţele lui Rogue: „Calul meu, Easy Doesit, a participat anul acesta la cîteva competiţii grele şi pe cele mai multe le-a cîştigat. Azi, Rogue a trecut linia de sosire cu şase lungimi înaintea lui. Ar fi putut deveni calul deceniului, cum spuneţi voi, ziariştii, dar adevărata lui valoare nu o vom cunoaşte niciodată".

Articolul se încheia cu o frază tristă, cum că Rogue se prăbuşise în timpul unui antrenament şi murise fără să atingă floarea vîrstei.

Dani îşi bău laptele încercînd, în acelaşi timp, să-şi înghită nodul din gît şi se uită din nou la fotografii, de această dată cu mai multă atenţie, ca să ghicească starea sufletească a lui Barrett după expresia feţei.

în prima, avea maxilarele mai proeminente, de parcă ar fi scrîşnit din dinţi, afişa un aer sfidător, dar îşi ţinea braţele pe lîngă corp, ca şi cum s-ar fi lăsat lovit în mod intenţionat.

în a doua, o ducea pe ea în braţe, îndreptîndu-se direct spre aparatul de fotografiat şi avea o expresie îndîrjită, poate din cauza îngrijorării sau de furie. In această fotografie ea arăta mai tînără şi vulnerabilă aşa cum fusese surprinsă, cu capul lăsat pe pieptul lui.

Amintirea braţelor puternice care o prinseseră şi ceea ce simţise cu cîteva clipe înainte să leşine, îi
A
reveniră în minte. îmbrăţişarea aceea părea să-i fi calmat furia şi îi dăduse un sentiment de siguranţă şi linişte.

Linişte? Cum de putea asocia acest cuvînt cu o persoană suportabilă, aşa cum era Barrett King? Niciodată nu va concepe că s-ar putea simţi liniştită în braţele lui.

Nervoasă, împinse ziarul într-o parte. Nu mai voia să se gîndească la el niciodată.

Capitolul 3

Dimineaţa, după micul dejun, Dani îşi trase repede jeanşii jerpeliţi, cizmele şi tricoul larg, care o făceau să semene cu un băiat. Cînd auzi paşi pe coridor, un al şaselea simţ o avertiză că profeţia lui Marshall Thompsen, aceea că îl va vedea pe Barrett King înainte de plecare, se va împlini, aşa că nu fu o surpriză pentru ea cînd el o salută din prag.

- Bună dimineaţa, îi răspunse la salut, sfidîndu-1 cu privirea.

- Cum te simţi în dimineaţa asta?

De această dată Dani nu mai voia să se lase sedusă de căldura vocii lui, aşa că îl privi cu indifirenţă.

- Foarte bine.

Spre marea ei uşurare, în salon intră o asistentă care-i ceru scuze lui Barrett că îi deranjează.

- Domnişoară Williams, avem nevoie de cîteva date personale, pe care ieri, la internare, nu ni le-aţi putut da, începu ea să-i explice. Trebuie să le trecem în foaia de observaţie, în caz că aveţi ghinionul să vă mai internaţi la noi.

- Ce doriţi să aflaţi?

Asistenta îşi notă data naşterii, adresa şi bolile copilăriei.

- Asta-i tot, îi spuse la sfîrşit. Doctorul va veni într-o oră ca să vă dea biletul de externare.

- De ce-ai minţit, Dani? o întrebă Barrett cînd rămaseră singuri.

O scînteie de furie se aprinse în ochii ei.

- N-am minţit! L-ai vrut pe Rogue pentru tine!

- Nu la asta mă refeream, ci la ce-ai făcut acum. Crezi că dacă minţi în privinţa vîrstei te maturizezi mai repede?

- N-am minţit. In noiembrie împlinesc douăzeci de ani şi-mi pare rău că n-am la mine certificatul de naştere ca să-ţi confirme, replică ea pe un ton sarcastic.

Barrett o măsură din cap pînă-n picioare cu o privire ostentativă.

- Nu arăţi mai mult de cincisprezece ani, replică el cu insolenţă.

- Să nu începi cu chestii de genul „ai deja cincisprezece ani şi nimeni nu te-a sărutat pînă acum", izbucni ea. Am depăşit de mult vîrsta asta şi te asigur că am fost deja sărutată.

- Dar nu aşa cum trebuie. In ochii lui sclipeau luminiţe jucăuşe. Dani îşi puse mîinile în şolduri şi rămase într-o poziţie sfidătoare. In aceeaşi clipă îşi aminti de banii daţi de Lew şi de vorbele lui Marshall Thompsen, cum că Barrett avea de gînd să-i plătească spitalizarea. Dar, înainte să-i pomenească ceva despre asta, îl auzi din nou vorbind. L-ai văzut pe tatălt tău?

- De ce mă-ntrebi?

- De dimineaţă am trecut pe la hipodrom şi am aflat că a plecat. Se pare că aseară. Ştii ceva de el?

- Da. Dani ştia că răspunsul ei laconic îl enervează şi nu putu să nu-i admire stăpînirea de sine văzîndu-1 cum se abţine să nu răbufnească.

- Vine în dimineaţa asta să te ia? o întrebă pe un ton cît se poate de calm.

-Nu.

- Decît să-ţi spun o mie de întrebări, mai bine mi-ai explica situaţia.

- Nu de-a asta ne jucăm? întrebă ea, făcînd pe inocenta. De fapt, niciodată n-am ştiut care-i jocul tău. Dar, ca să nu mai

lungesc vorba, am să-ţi spun
că situaţia e cît se poate de simplă: tata a plecat aseară din oraş, dar nu înainte să-mi lase nişte bani ca să plătesc spitalizarea. Scoase două bancnote din teancul din buzunar şi i le flutură în faţa ochilor.

- De asta am avut eu grijă...

- N-avem nevoie de mila ta, sau poate-ţi faci procese de conştiinţă, se răsti ea, ţîfnoasă.

Barrett se apropie de ea dominînd-o cu statura sa impozantă.

- A fost un gest de simpatie din partea mea. Nu mă simt cu nimic vinovat pentru moartea calului. După cum bine ştii, n-am avut niciun amestec în treaba asta.

Dani simţi că roşeşte auzind aluzia subtilă la acuzaţia pe care i-o adusese cu o zi în urmă.

- Da, ştiu, admise ea, deşi nu-i facea plăcere să recunoască acest lucru în faţa lui. Cred că-mi accepţi scuzele pentru tot ce-am spus.

Lui Barrett îi trecu supărarea pe cît de repede se enervase.

- Nu eşti obligată să-ţi ceri scuze dacă nu vrei, zise el abia abţinîndu-se să nu rîdă.

- Ba vreau, insistă Dani. Sunt convinsă că există destule lucruri adevărate ce pot fi spuse despre tine fară a recurge la minciuni.

- Atunci, îţi accept scuzele, replică el, zîmbind.

Barrett King avea, fără îndoială putere de seducţie şi un farmec aparte şi asta pe lîngă prestanţă şi avere dar, slavă Domnului, ea era imună la astfel de lucruri. Dani îşi înghiţi nodul din gît ca să nu se sufoce în clipa în care-i simţi privirea plimbîndu-se pe corpul ei. Te gîndeşti să pleci după el?

- De ce mă-ntrebi?

- Mă gîndeam că ar fi bine să mai aştepţi cîteva zile pînă să pleci în călătorie, îi răspunse el pe un ton indiferent.

- Dar n-am nimic grav. Doar am leşinat, îi aminti ea. Nu intenţiona să-i spună lui Barrett că nu va pleca după tatăl ei, nici că îl cunoscuse pe Marshall Thompsen, şi asta nu la rugăminţile acestuia, ci fiindcă nu era treaba lui Barrett. Dar tu ce cauţi aici? schimbă brusc vorba, ca să-l ia prin surprindere.

- Am venit să-mi ofer ajutorul, zise el iară să ezite.

- Şi de ce-aş avea nevoie de ajutorul tău? întrebă ea pe un ton intenţionat ironic, încercînd să contracareze senzaţia că el cîştigase bătălia lor imaginară.

- în primul rînd fiindcă jos aşteaptă cîţiva reporteri...

- Şi ţi-e teamă că aş mai putea face remarci incendiare, spuse ea batjocoritor.

- N-ai decît să le spui ce vrei, zise el calm. Dar mă gîndeam că dacă tatăl tău a crezut mai potrivit să frigă de ei, poate că nici tu nu eşti nerăbdătoare să-i întîlneşti.

- Tata se ascunde de el însuşi nu de reporteri, îl corectă Dani, dar imediat îi veni să-şi muşte limba vîzîndu-i expresia

mirată. Iar eu sunt în stare să mă descurc cu cîţiva băgăreţi, aşa că poţi pleca oricînd
vrei.

- Foarte bine, veni răspunsul lui şi se întoarse să iasă.

- Domnule King... Ochii-i străluceau victorios cînd el întoarse capul... îmi voi plăti singură Pitalizarea, aşa că anulează orice alt angajament.

Barrett făcu o grimasă.

- Domnişoară Williams, ai văzut vreodată un cal narăvaş cu limba prinsă în zăbală ca să poată fi ţinut în frîu? Mă-ntreb ce efect ar avea asupra ta.

Şi, în vreme ce ea simţea că se sufocă de furie, Barrett ieşi calm din salon, lăsînd-o să-şi descarce nervii înjurînd, lovind cu piciorul scaunul şi patul şi Pi purtîndu-se obraznic cu medicul care veni s-o
externeze.

Ba casierie, cînd ceru factura de plată, era deja Pregîtită să facă tărăboi. însă, în mod surprinzător, femeia de la ghişeu îi întinse chitanţa de plată, fără comentarii, scăpînd astfel de gura lui Dani. în
sfîrşit, se îndreptă spre ieşire, dar în hol, speranţa de a se strecura neobservată pe lîngă grupul de reporteri i se spulberă cînd doi ziarişti şi un fotograf o încunjurară şi începură s-o bombardeze cu întrebări, împiedicînd-o să mai facă un pas.

- Domnişoară Williams, ne puteţi spune unde se află acum tatăl dumneavoastră?

- Care este părerea dumneavoastră în legătură cu declaraţia domnului King cum că adevărata valoare a lui Rogue nu se va cunoaşte niciodată? Sunteţi de acord cu aceasta?

- Ce planuri aveţi acum?

Dani îşi ascunse faţa de flash-ul aparatului de fotografiat.

- Vă rog, lăsaţi-mă să trec. Apoi, obligată să ridice vocea ca să se facă auzită: Lăsaţi-mă în pace! Dar rugăminţile ei n-avură efect şi începu să privească disperată în jur, căutînd alte mijloace de a scăpa. Peste umărul unuia dintre ziarişti îl zări pe Barrett King rezemat de un perete, zîmbindu-i batjocoritor şi, pentru o clipă, ochii ei îi implorară ajutorul, apoi Dani întoarse capul într-o parte. Lăsaţi-mă să trec, repetă cu voce disperată, în timp ce încerca să-l îmbrîncească pe unul dintre ziarişti.

în clipa următoare simţi o mînă puternică apucînd-o de braţ şi auzi vocea amuzată, dar
mă gîndeam că dacă tatăl tău a crezut mai potrivit să fugă de ei, poate că nici tu nu eşti nerăbdătoare să-i întîlneşti.

- Tata se ascunde de el însuşi nu de reporteri, îl corectă Dani, dar imediat îi veni să-şi muşte limba văzîndu-i expresia mirată. Iar eu sunt în stare să mă descurc cu cîţiva băgăreţi, aşa că poţi pleca oricînd vrei.

- Foarte bine, veni răspunsul lui şi se întoarse să iasă.

- Domnule King... Ochii-i străluceau victorios cînd el

întoarse capul... îmi voi plăti singură spitalizarea, aşa că anulează orice alt angajament.

Barrett făcu o grimasă.

- Domnişoară Williams, ai văzut vreodată un cal nărăvaş cu limba prinsă în zăbală ca să poată fi ţinut în frîu? Mă-ntreb ce efect ar avea asupra ta.

Şi, în vreme ce ea simţea că se sufocă de furie, Barrett ieşi calm din salon, lăsînd-o să-şi descarce nervii înjurînd, lovind cu piciorul scaunul şi patul şi apoi purtîndu-se obraznic cu medicul care veni s-o externeze.

La casierie, cînd ceru factura de plată, era deja pregătită să facă tărăboi. însă, în mod surprinzător, femeia de la ghişeu îi întinse chitanţa de plată, fără comentarii, scăpînd astfel de gura lui Dani. în
sfîrşit, se îndreptă spre ieşire, dar în hol, speranţa de a se strecura neobservată pe lîngă grupul de reporteri i se spulberă cînd doi ziarişti şi un fotograf o încunjurară şi începură s-o bombardeze cu întrebări, împiedicînd-o să mai facă un pas.

- Domnişoară Williams, ne puteţi spune unde se află acum tatăl dumneavoastră?

- Care este părerea dumneavoastră în legătură cu declaraţia domnului King cum că adevărata valoare a lui Rogue nu se va cunoaşte niciodată? Sunteţi de acord cu aceasta?

- Ce planuri aveţi acum?

Dani îşi ascunse faţa de flash-ul aparatului de fotografiat.

- Vă rog, lăsaţi-mă să trec. Apoi, obligată să ridice vocea ca să se facă auzită: Lăsaţi-mă în pace! Dar rugăminţile ei n-avură efect şi începu să privească disperată în jur, căutînd alte mijloace de a scăpa. Peste umărul unuia dintre ziarişti îl zări pe Barrett King rezemat de un perete, zîmbindu-i batjocoritor şi, pentru o clipă, ochii ei îi implorară ajutorul, apoi Dani întoarse capul într-o parte. Lăsaţi-mă să trec, repetă cu voce disperată, în timp ce încerca să-l îmbrîncească pe unul dintre ziarişti.

în clipa următoare simţi o mînă puternică apucînd-o de braţ şi auzi vocea amuzată, dar
autoritară, a lui Barrett:

- Gata, băieţi, lăsaţi-o îu pace. O fi ieşit ea din spital, dar tot nu poate face faţă unei haite de lupi.

- Nu voiam decît să-i punem cîteva întrebări, zise unul dintre reporteri.

- Vrei să le răspunzi?

- Nu vreau decît să ies mai repede de-aici.

- Fred, ai auzit-o pe domnişoara, spuse Barrett, luînd-o de umeri, în timp ce reporterii se dădură la o parte să le facă loc, bombănind şi protestînd.

Dani vru să alerge spre ieşire, dar braţul puternic ce-i înconjura umerii nu-i dădu drumul, aşa că-şi continuă drumul alături de Barrett. Pe treptele spitalului se întoarse să-i mulţumească, deşi nu socotea că e nevoie s-o facă, dar Barrett

o împinse în jos pe scări şi apoi spre parcare.
- De-aici mă descurc şi singură, zise ea, trăgîndu-se de sub braţul lui. Nu mai am nevoie de ajutorul tău.
- In două minute reporterii te-ar asalta din nou şi povestea s-ar repeta. Şi, zîmbind amuzat, văzîndu-i expresia îndîrjită, continuă: Ştiu că nu-ţi face plăcere, dar trebuie să-mi accepţi compania.
Dani îl privi strîngînd din buze, furioasă că nu se putea descurca cu reporterii fară ajutorul lui. Mai rău era, însă, că o lua peste picior, părînd foarte
sigur de sine.
- Unde ţi-e maşina? se răţoi ca o bădărancă, întorcîndu-şi privirea de la ochii aceia verzi care o făceau să se simtă mică şi proastă.
Cînd el îi făcu semn spre maşina sport crem-gălbuie, cu caroseria joasă ca a celor de curse, Dani îşi imaginä că va fi obligată să se ghemuiască pe banchetă, lipită de bărbatul acela nesuferit. Politeţea exagerată cu care el îi deschise portiera era o aluzie ironică la adresa lipsei ei de maniere, aşa că după ce urcă în maşină Dani trînti portiera cît putu de tare.
- Unde vrei să mergi? o întrebă, aruncîndu-i o privire amuzată, în timp ce pornea motorul.
Toţi muşchii ei se crispară căutînd în minte un loc unde să-i spună că se duce. Să-i ceară s-o lase în staţia de autobuz i-ar fi trezit suspiciuni şi acelaşi lucru s-ar fi întîmplat dacă întîrzia cu răspunsul, aşa că-i indică numele unei cafenele lîngă hipodrom.
- Nu vrei să te duc la hotel?
- Nu... am stabilit cu un prieten să ne întîlnim acolo. Pe jumătate era adevărat, fiindcă intenţiona ca de acolo să-i telefoneze lui Marshall Thompsen pentru a stabili o întîlnire. Simţea că Barrett nu o crede pe deplin, aşa că se aştepta ca el s-o chestioneze în continuare. Hotărîtă să-l pună la punct dacă ar fi insistat, Dani rămase surprinsă că
Barrett nu mai scoase o vorbă tot drumul pînă la cafenea.
Cînd el opri maşina la bordură, Dani se grăbi să deschidă portiera şi tocmai se pregătea să coboare cînd vocea lui şoptită o opri în loc.
A
- îmi pare rău de Rogue. Sper să mă crezi.
Se uită la el peste umăr, deloc convinsă de sinceritatea vorbelor lui şi din nou îi studie cu atenţie trăsăturile feţei frumoase, dar aspre, care-i defineau firea arogantă şi neîndurătoare.
- N-am nevoie de compasiunea ta, replică ea tăios.
O clipă ochii lui aruncară scîntei, apoi Barret îşi înclină capul şi scoase din buzunar o bucată de hîrtie şi un stilou. Dani îl urmări suspicioasă cum notează ceva.
- Ai aici numărul meu de telefon, de-acasă, zise el întinzîndu-i hîrtia.

Dani se uită la bucata de hîrtie, dar nu făcu niciun gest s-o ia.

- De ce-aş avea nevoie de el?

- Dacă ai probleme în următoarele zile mă poţi suna.

- N-am nevoie de numărul tău de telefon pentru că, oricum, n-am să-ţi cer ajutorul. Nu sunt copil şi mă pot descurca şi singură dacă s-ar întîmpla ceva.

- Aşa cum te-ai descurcat cu reporterii? o întrebă pe un ton ironic.

- Ai impresia că m-ai salvat din ghearele lor, dar aş fi scăpat şi fără ajutorul tău. Acum, scuză-mă, dar mă aşteaptă prietenul meu.

- Da, uitasem de el, replică Barrett cu îndoială în voce uitîndu-se la ea amuzat.

Cu o ultimă privire înveninată, Dani trînti portiera şi în aceeaşi clipă se auzi strigată. întoarse surprinsă capul, apoi pe buze îi apăru un zîmbet victorios, văzîndu-1 pe Manny Herrera îndreptîndu-se cu paşi repezi spre ea. Era convinsă că Barrett King bănuia că se va întîlni cu Manny, aşa că încropi o conversaţie cu jocheul, pentru a-1 face să plece mai repede pe Barrett.

De îndată ce maşina crem-gălbuie dispăru după un colţ, se scuză faţă de Manny şi intră repede în cafenea, îndreptîndu-se direct spre cabina telefonică, de unde-1 sună pe Marshall Thompsen.

Mereu acţionînd sub impulsul momentului, lui Dani nu-i trecuse niciodată prin minte că o persoană prudentă s-ar fi gîndit de două ori înainte să ia legătura cu un necunoscut. Tatăl ei o lăsase să se descurce singură, dar nu înainte să-i smulgă promisiunea că nu va mai avea de-a face cu lumea curselor de cai, singura pe care ea o cunoştea. în afara cailor nimic n-o interesase pînă atunci, dar era dispusă să accepte orice propunere, iar cea făcută de Marshall, de a o ajuta să ajungă manechin, o interesa chiar foarte mult, cu condiţia să nu implice şi alt gen de obligaţii, mai ales după ce el îi stîrnise curiozitatea declarîndu-i că Barrett King n-ar fi fost deloc încîntat să afle ce avea în minte. Dani nu ştia să aprecieze dacă era destul de atrăgătoare ca să devină manechin, dar tonul pe care Marshall i-o spusese îi dăduse încredere; în plus părea un om care nu se joacă cu vorbele. Iar ea se simţea în stare să recunoască dacă propunerea lui era serioasă, sau doar încerca să profite de pe urma ei.

La o jumătate de oră după ce-1 sună, Marshall Thompsen intră în cafenea. Cu o seară în urmă o luase prin surprindere şi Dani apucase în pripă să-şi formeze o părere despre el, aşa că după ce Marshall se aşeză pe scaun în faţa ei începu să-l studieze cu discreţie.

Trăind toată viaţa în preajma hipodroamelor, învăţase să facă distincţie între pariorul profesionist şi cel de ocazie, între o persoană bogată şi una bine înbrăcată între un escroc

şi un om cinstit Rareori se înşela.

Marshall Thompsen era un brunet frumos, atît îşi mai amintea din seara trecută. De-abia acum îi observă linia fină a maxilarului şi a bărbiei, buza de jos uşor răsfrîntă, dar nu dizgraţios. Trăsăturile feţei
lui nu se comparau cu cele aspre ale lui Barrett King. Apoi bănui că bronzul uniform al pielii se datora lămpii cu ultraviolete, pe cînd despre Barrett era convinsă că îl căpătase petrecînd mult timp în aer liber. în plus, atît cît putea distinge prin haina bine croită, Marshall nu părea un tip vînjos. în sfîrşit, încercă să-i ghicească vîrsta şi decise că avea în jur de treizeci de ani. Şi, în timp ce chelneriţa îl servea pe Marshall cu cafeaua comandată, conchise că atîta vreme cît relaţia lor era una strict profesională, poate avea încredere în el.

- Chiar mă-ntrebam dacă o să mă suni în dimineaţa asta, zise el, în timp ce punea zahăr în ceaşca de cafea. Pe undeva presimţeam că da.

- Ai mizat pe faptul că ţi-ai lăsat propunerea să plutească într-un aer de mister.

- Dacă ai fi fost slabă de inimă sau vreo fricoasă, nu mi-ai fi telefonat. Acum ştiu că dacă mi-ai acceptat oferta vei fi în stare să duci totul la bun-sfîrşit.

- Şi care e exact această ofertă? Aseară spuneai că mă poţi ajuta să devin manechin. Cum ai să procedezi?

- Mai întîi mergem la un coafor să vedem ce se poate face din părul tău, apoi să-ţi cumpăr nişte haine ca lumea. Cunosc un fotograf profesionist
care-mi estre obligat cu un serviciu, dar nu cred că ţi-am promis că voi face din tine un manechin celebru. A fi fotogenic nu înseamnă că-ţi sunt deschise porţile succesului.

- Totuşi? îl îndemnă Dani să continue, simţind că mai are ceva de spus.

- După cum ţi-am mai spus, sunt un editorialist de renume în anumite cercuri sociale. Puterea presei te poate face şi pe tine celebră, în scurt timp, mai ales că deja ai avut parte de o considerabilă publicitate.

Dani cuprinse în palme ceaşca de cafea. Avea unghiile tăiate scurt, dar rotunjite, cu o formă frumoasă, şi palmele uşor bătătorite de la ţinutul hamurilor şi de la căratul găleţilor cu apă şi al fînului. O voce lăuntrică îi punea sub semnul întrebării hotărîrea pe jumătate luată. Existau, însă, două lucruri care-i ofereau argumente imbatabile - propria descoperire că sub hainele oribile pe care le purta avea forme atrăgătoare şi afirmaţia tatălui ei că nu ştia să se comporte ca o femeie şi, cu atît mai puţin, ca o doamnă. Iar dacă exista o şansă cît de mică pentru Marshall să reuşeasacă, Dani ştia că trebuie să profite de ea; nu pentru bani sau pentru posibilul succes ca manechin, ci pentru tatăl ei.

Totuşi, nu era pregătită să-şi dea acordul atît de repede. Firea ei impulsivă era temperată acum de prudenţă.

- Presupunînd să rezolvi şi problema hainelor, a coafurii şi a machiajului, iar fotograful îţi confirmă că am posibilităţi, ce urmează după aceea?

- Voi avea grijă să fii invitată la toate evenimentele mondene şi, cine ştie, poate-ţi găseşti un soţ bogat.

- Nu mă interesează bărbaţii, replică ea pe un ton categoric.

- Dar îi vei interesa tu pe ei.

însă Dani deja îşi alungase din minte acest gînd.

- Şi care este cîştigul tău din toată afacerea asta? La ce te-aştepţi?

- Tatăl tău nu ţi-a spus pînă acum zicala cu calul de dar care nu se caută la dinţi?

- Mi-o fi spus-o, dar eu ştiu foarte bine că în viaţă nu primeşti nimic pe gratis.

- M-ai crede dacă ţi-aş spune că este, pur şi simplu, un gest de simpatie? o întrebă el privind-o cu o expresie de falsă inocenţă.

- Nu, răspunse ea schiţînd un zîmbet.

- îmi închipuiam eu, murmură Marshall, dar ai să vezi că noi doi ne vom împăca foarte bine. Ai o candoare plăcută şi rareori întîlneşti o femeie care preferă să vorbească fară ocolişuri despre temerile ei.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Ai dreptate... Marshall făcu o pauză lungă, ezitînd înainte să continue. Poate că vreau numai să arăt „unora” că lucrurile nu sunt întotdeauna aşa cum par.

- Unul dintre ei fiind Barrett King?

- S-ar putea, zise Marshall, zîmbind şi împingînd ceaşca într-o parte. Ei, ce-ai hotărît? Te-ncumeţi să-ncerci?

- Da, răspunse hotărîtă, fără alte comentarii.

- Atunci să-ncepem. Avem multe de făcut şi timpul ne presează.

Capitolul 4

O jumătate de oră mai tîrziu, Marshall opri maşina în faţa unei clădiri elegante, cu un etaj, pe a cărei firmă scria Giorgio’s şi care de afară nu lăsa să se ghicească ce fel de afaceri se desfăşurau înăuntru, însă Dani bănui că unele foarte bănoase.

în timp ce Marshall o însoţea prin clădire, Dani îşi zise că avusese dreptate, trăgînd cu coada ochiului la candelabrul de cristal, la covorul albastru şi la scaunele în stil victorian tapiţate în catifea tot albastră, din sala de aşteptare, şi îi trebuiră cîteva secunde să se dumirească, în sfîrşit, că se află la un salon de frumuseţe. Femeia proaspăt coafată care le ieşi în întîmpinare o privi pe Dani aproape cu dispreţ, iar pe bărbatul de lîngă ea cu nedumerire, arătîndu-şi făţiş îndoiala că nimeriseră unde trebuia.

- Sunt Marshall Thompsen şi Georgio mă aşteaptă, o anunţă Marshall.

Numele Georgio îşi făcu efectul dorit şi imediat femeia îi

zîmbi.

- Desigur, domnule Thompsen. Pe aici, vă rog.

Şi, fără să se mai uite la Dani, îi conduse într-un hol, bătu la o uşă şi după ce i se răspunse dinăuntru anunţă că domnul Thompsen a sosit, apoi îi zîmbi din nou lui Marshall şi se întoarse la recepţie. Imediat Dani simţi o mînă înpingînd-o în încăpere.

- Salut, George, i se adresă Marshall bărbatului care se întoarse la intrarea lor.

Giorgio, sau George, cum îi spunea Marshall, era potrivit de statură, suplu, iar părul negru îi era înspicat cu fire argintii. Profilul ascuţit şi ochii negri pe care-i fixă asupra lui Dani aminteau de originea sa italiană.

- Salut, Marshall, îl întîmpină acesta. Cînd mi-ai zis că-mi aduci ceva interesant n-ai menţionat că acest ceva frizează imposibilul. E fată, sau băiat?

- Ţi-o prezint pe domnişoara Danielle Williams. Danielle, el este Georgio Caprio, un bun prieten şi coafor celebru.

înainte ca Dani să deschidă gura ca să răspundă, Georgio încuviinţă din cap şi spuse:

- Bineînţeles că e fată. Băieţii poartă părul mai lung. Şi, luînd-o de mînă, o conduse în faţa unei oglinzi, pe a cărei măsuţă se aflau o mulţime de sticluţe şi bigudiuri, apoi îşi trecu degetele prin părul ei ca să-şi dea seama cît de lung şi des este. Ce crimă ai comis, domnişoară Williams, de te-ai lăsat ciopîrţită în halul ăsta?

Vorbele şi ochiul lui critic o făcuseră să roşească, tulburînd-o, aşa cum niciodată nu i se mai întîmplase.

- M-am tuns singură, recunoscu ea cu o voce pierită. Aşa mi-era mai uşor să-l îngrijesc. Ar fi preferat ca Georgio s-o ocărască decît s-o privească dezaprobator.

- In timp ce tu te ocupi de ea, mă duc să-i caut nişte haine, zise Marshall.

- Ceva în tonuri calde şi cu o croială simplă. Fără volănaşe şi ciucuraşi, îl sfătui Giorgio.

- Uf, răsuflă el uşurat. Deci nu e totul pierdut.

Dar privirea cu care Giorgio se uita la părul lui Dani spunea limpede că nu-i putea confirma acest lucru. Şi, după ce Marshall ieşi din încăpere, se aşeză cuminte pe scaun lăsîndu-1 pe Giorgio s-o pieptăne şi să-i aranjeze părul în diferite feluri. Dar asta numai pînă cînd îl văzu cu foarfecele în mînă.

- Doar nu vreţi să-l tăiaţi, protestă ea. Parcă spuneaţi că şi aşa e prea scurt.

- Da, e prea scurt, zise el exact cînd Dani auzi foarfecele ţăcănindu-i pe la urechi, dar trebuie să-i dau o formă dacă tot nu pot să-l lungesc. N-am dreptate?

Dani nu mai spuse nimic, amintindu-şi brusc că el era expertul şi-i urmări cu atenţie fiecare mişcare, iară să mai vorbească neîntrebată, ceea ce se întîmpla foarte rar. După ce părul ei căpătă o formă, Giorgio i-1 şamponă şi-i puse

şuviţele scurte pe bigudiuri mici. Cînd intră la cască apăru o manichiuristă, care începu să repare ceea ce Dani neglijase ani în şir. Cînd ieşi de sub cască nu fii condusă ca să i se scoată bigudiurile, ci aşezată pe un alt scaun în faţa unei oglinzi bine luminate, unde Georgio îi ţinu o lecţie despre cum să-şi îngrijească pielea şi tenul şi să folosească creme demachiante, astringente, emoliente, fondul de ten, fardurile de ochi şi de obraz, creionul dermatograf şi rimelul. Apoi iii din nou aşezată pe primul scaun, unde i se scoaseră bigudiurile şi i se periară buclele scurte. Scaunul fiind întors cu spatele la oglindă, Dani nu putea vedea cum arată, dar la sfîrşit apăru Marshall care privi încîntat şi care-1 opri pe Georgio s-o întoarcă cu faţa spre oglindă.

- încă nu, Georgio. Cînd Danielle se va privi în oglindă vreau ca transformarea să fie completă. Şi punîndu-i lui Dani pachetele în braţe: Schimbă-te în astea şi promite-mi că nu te uiţi în oglindă pînă nu le-ai îmbrăcat.

Emoţionată şi cu ochii strălucind de plăcere văzîndu-i pe amîndoi mulţumiţi de felul cum arată, Dani abia se abţinu să nu arunce o privire în oglindă şi începu să desfacă pachetele nerăbdătoare, înăuntru găsi de la lenjerie de mătase pînă la pantofi, dar ceea ce-i reţinu atenţia fu costumul-pantalon, dintr-un material lucios de culoarea aurului vechi. Cu mîinile tremurînd se dezbrăcă de jeanşii jerpeliţi şi de tricou, apoi îşi puse pe ea hainele cele noi. Dar cînd, în sfîrşit, fu gata, de teamă să nu rămînă dezamăgită, în loc să se uite în oglindă, deschise uşa şi ieşi în hol, unde Marshall şi Georgio stăteau de vorbă.

- Fantastic! exclamă Marshall.

- Arăt bine? Ca orice femeie, Dani avea nevoie de mai mult decît un cuvînt pentru a se convinge.

- Vrei să spui că nu te-ai văzut în oglindă? Georgio renunţase la expresia serioasă şi acum îi zîmbea.

- Nu, dar credeam... că poate...

- Du-te şi uită-te, o îndemnă el şi, întorcînd-o cu faţa spre uşă, o împinse în încăpere. N-am cunoscut pînă acum o femeie frumoasă care să nu fie nerăbdătoare să se vadă în oglindă.

Cu teamă şi neîncredere Dani se uită la chipul atrăgător... da, acesta era cuvîntul... care o privea din oglindă. Părul, în onduleuri mari, îi accentuau ovalul perfect al feţei şi pomeţii ridicaţi, iar costumul mulat pe corp îi punea în valoare silueta suplă, rotunjimea sînilor şi talia îngustă.

- Nu semeni cu mine, zise Dani încruntîndu-se la fata din oglindă.

- Va trebui să te obişnuieşti cu noua ta imagine, pentru că cea veche a dispărut pentru totdeauna, îi spuse Marshall, care, apoi, i se adresă lui Giorgio: Hainele vechi le poţi arunca la gunoi. Nu mai are nevoie de ele.

- Ba nu! protestă Dani, repezindu-se la grămăjoara de haine amintindu-şi de banii rămaşi în buzunarul jeanşilor. Vreau...

să le păstrez!
- Prostii! replică Marshall tăios. Nu mai ai nevoie de zdrenţele astea.
- Vreau să le păstrez, insistă ea, de această dată cu vehemenţă.
- Las-o să le păstreze. Asta o va ajuta să-şi amintească de unde a plecat şi să nu-i intre gărgăuni în cap, interveni Georgio.
- Bine, se înduplecă Marshall, apoi către Dani: Pune-le într-o cutie şi du-le la maşină. Vin şi eu imediat.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd se aşeză la volan, Marshall surîdea mulţumit.
- Ţi-am intuit calităţile dar, sincer vorbind, nu mă aşteptam ca George să reuşească o asemenea schimbare. Asta înseamnă că va trebui să-mi modific programul.
- Programul? De ce?
- Pentru a-ţi face ieşirea în societate. Ah, să nu uit că ţi-am fixat o nouă întîlnire cu George pentru sîmbătă dimineaţă.
- Atît de curînd?
- Da, atît de curînd.
- Spune-mi şi mie cum v-aţi împrietenit. Nu mi se pare genul de om cu care tu ai stabili o relaţie, zise ea gîndindu-se la aerul plin de infatuare pe care-1 afişa Marshall.
- Draga mea, niciunde în altă parte nu poţi afla mai multe secrete decît într-un salon de frumuseţe. George îmi furnizează cele mai interesante informaţii, eu, în schimb, îi fac uneori publicitate în editorialul meu. Ne ajutăm reciproc. La fel s-a-ntîmplat şi cu toate cumpărăturile pentru tine, pe care ţi le-am trimis în apartament.
- Vrei să spui că nu le-ai cumpărat?
- în cazul ăsta, fiindcă aveai nevoie de o întreagă garderobă, am plătit, dar numai o parte din bani.
Nu-ţi face griji, cînd vei începe să cîştigi îţi voi prezenta o listă cu tot ce-am investit în tine.
- Spuneai ceva de un apartament.
- Păi, trebuie să locuieşti undeva şi am găsit unul liber chiar în cartierul în care stau, pe care l-am închiriat. Şi, rîzînd, adăugă: Departe de casa mea.
- Şi proprietarului îi vei vei face un contraserviciu?
- Din păcate, nu. Cartierul e prea luxos ca să mai aibă nevoie de publicitate, oftă Marshall.
- Ce se va-ntîmpla dacă, cu tot ceea ce faci pentru mine, îţi voi înşela aşteptările? Investeşti în mine timp, efort şi bani, fără a avea garanţia că mă voi putea revanşa vreodată.
- In primul rînd, sunt sigur că planul meu va merge. Dar dacă totuşi va eşua, sper să realizez că vina îmi aparţine în totalitate. îmi asum riscurile, dacă vor exista, fără niciun fel de obligaţii din partea ta. Eşti mulţumită?
- Da, atîta vreme cît n-ai să excluzi această posibilitate.
- Eu cred că vom reuşi împreună, zise Marshall zîmbindu-i.

- Şi-acum unde mergem? O dată risipite îndoielile ei, Dani era nerăbdătoare să păşească în noua ei existenţă, alungîndu-şi din minte obsesia
dureroasă că viaţa ei ar fi fost cu totul alta dacă Rogue ar fi trăit.

- Mai întîi la fotograf, apoi undeva să luăm prînzul.

în primele cinci zile Dani se simţi prinsă ca într-un vîrtej. Fiecare minut al zilei era planificat de Marshall: turul galeriilor de artă din oraş, şedinţe foto, lecţii de ţinută, pentru ca trupul ei suplu să capete graţie, şi iniţierea în alegerea inteligentă a unui meniu la cele mai luxoase restaurante.

Pînă şi aşa-zisele ore de leneveală erau controlate. Muzica pe care o asculta la casetofon era selectată cu grijă de Marshall, pentru a învăţa să aprecieze muzica clasică, de asemenea lectura pe care el o considera indispensabilă pentru o bună cultură generală.

Seara, Dani se prăbuşea epuizată în pat, prea obosită ca să se mai gîndească la brusca întorsătură
A
pe care o luase viaţa ei. In ciuda oboselii, nu se putuse dezbăra de obiceiul de a se trezi în zori şi atunci îşi dorea să simtă mirosul fînului şi să audă nechezatul cailor, îşi amintea de ultima dimineaţă petrecută pe hipodrom, de ultima întîlnire cu tatăl ei şi de adevăratul motiv pentru care se afla acolo. Şi, oricare ar fi fost planurile lui Marshall pentru ziua aceea, se arunca în muncă cu şi mai multă îndîrjire, pentru a reuşi să devină ceea ce tatăl ei îşi dorise, o adevărată doamnă.

Cînd coborî din taxi întorcîndu-se de la întîlnirea cu Giorgio din fiecare sîmbătă, Dani văzu maşina lui Mashall oprită în faţa locuinţei ei şi oftă dezamăgită că pierdea acea jumătate de oră pe care şi-o rezervase pentru propria persoană. Marshall o aştepta în faţa uşii apartamentului.

- Ai venit mai devreme, îl acuză. Unde vrei să mergem?

- Nicăieri, spuse el, urmînd-o înăuntru. M-am oprit să-ţi spun că John e reţinut în oraş şi ţi-a amînat şedinţa foto de astăzi, şi ca să te-ajut să alegi cu ce te-mbraci diseară cînd îţi vei face ieşirea în - societate.

- Ieşirea în societate? Dani se opri în mijlocul salonului, îndreptîndu-şi întreaga atenţie asupra lui.

- Da. Mi-am permis să accept, în numele amîndurora, o invitaţie la petrecerea de diseară, dată de Whitney Blakes.

- Deci, ăsta ar fi un prim test, murmură ea.

- Nu-ţi face probleme. Te vei descurca de minune, zise Marshall, zîmbindu-i încurajator.

In timp ce se-mbrăca nu reuşi să se încredinţeze că va fi atît de uşor pe cît o asigurase Marshall. Femeia elegantă şi rafinată din oglindă încă era o
necunoscută pentru Dani, deşi trebuia să recunoască faptul că arăta perfect.

Marshall sosi la şapte fix şi, în timpul cinei de la restaurant, prin talentul său de a sporovăi vrute şi nevrute, reuşi s-o facă să nu se mai gîndească la petrecerea la care urmau să meargă. Dar asta numai pînă cînd se apropiará de destinaţie.

- Eşti nervoasă?

- Puţin, recunoscu Dani, trăgînd adînc aer în piept.

- Ai să te descurci foarte bine, o asigură el. Şi nu uita cîteva lucruri: nu încerca să dovedeşti că eşti deşteaptă. Nu te angaja în discuţii ale căror subiect nu-1 cunoşti, dar dacă ţi se cere părerea despre un lucru cunoscut, exprimă-ţi-o clar, cu sinceritate, fără teama că părerea ta nu se potriveşte cu a celorlalţi. Pernei atrăgătoare întîlneşti pretutindeni, dar una c.ire să inspire, ca tine, atîta candoare, mai rar.

- Sper să nu te dezamăgesc, murmură Dani, făcînd ochii mari cînd Marshall intră cu maşina pe aleea lungă ce ducea spre o vilă elegantă.

N-ai să mă dezamăgeşti fiindcă, în primul rînd, nu vrei să te dezamăgeşti, replică el, oprind maşina m faţa intrării.

Timp de o oră, aşa cum hotărîse Marshall, se plimbă printre invitaţi, trăgînd cu urechea la ce se discută: bîrfe, curse de cai, politică. Din cînd în cînd, Marshall se alătura unui grup, antrenînd-o cu grijă în coversaţie, acordîndu-i încredere. In cele din urmă, Dani se relaxă.

A

In grupul alăturat se încinsese o discuţie aprinsă şi Marshall o trase după el într-acolo. Cîteva minute nu i se dădu atenţie, timp în care Dani se lămuri că se făceau comentarii pe marginea unei cărţi.

- Marshall, tu eşti singurul în măsură să ne dai o părere pertinentă, i se adresă unul dintre cei mai înfocaţi vorbitori.

- In legătură cu ce? întrebă el, luînd-o pe Dani de braţ, aşa încît să vină după el cînd fu tras în mijlocul grupului.

- Cu romanul Puterea, ultima carte a lui Hugo Freeman, spuse o femeie.

- îmi pare rău, dar n-am avut timp să-l citesc, se scuză el, apoi uitîndu-se cu subînţeles la Dani: Danielle, parcă ieri te-am văzut citindu-1. Ce impresie ţi-a făcut?

- Am încercat să-l citesc, îi răspunse ea calm femeii, hotărîtă să urmeze sfatul lui Marshall de a vorbi cu sinceritate. O jumătate de noapte am stat cu dicţionarul în braţe, încercînd să descifrez textul. Pînă la urmă m-am lăsat păgubaşă şi am citit dicţionarul. A fost mult mai interesant.

Cuvintele ei fură urmate de o linişte mormîntală, iar Dani simţi că roşeşte, la gîndul că făcuse o mare tîmpenie. Apoi, bărbatul care-i ceruse părerea lui Marshall izbucni într-un rîs cu lacrimi. După ce se potoli i se adresă acestuia:

- Marshall, prezintă-mi-o pe această domnişoară frumoasă şi

spirituală, care a adus o gură de aer proaspăt în această atmosferă sufocantă.

Marshall făcu prezentările dar, dintre toate numele, Dani nu-1 reţinu decît pe cel al femeii, Katherine Alberts. Apoi, bărbatul, Dan Carmichael, se întoarse spre ea şi cu o sclipire jucăuşă în ochi, o întrebă:

-Ai citit Zeul Amorului?

Dani se îmbujoră din nou, amintindu-şi pozele obscene ce ilustrau romanul.

- Ultima oară un asemenea limbaj l-am citit pe pereţii din toaleta hopodromului, zise ea pe un ton dezgustat.

- Bravo, bravo! o aplăudă Katherine Alberts, însă Dan Camichael n-o luă în seamă.

- Ai spus hipodrom? înseamnă că de-acolo te cunosc. De-asta mi se părea cunoscută figura ta.

- Recent a apărut în ziar un articol despre domnişoara Williams, replică Marshall pe un ton intenţionat indiferent. Şi despre Rogue, calul ei.

- Şi despre Barrett! spuse bărbatul, pocnindu-şi degetele, de parcă în minte i s-ar fi aprins un beculeţ. Tu eşti fetiţa care a leşinat în braţele lui... scuză-mă, domnişoară, deşi nu semeni deloc cu cea din fotografie.

- Domnişoara Williams este imprevizibilă ca un cal de curse de la care nu ştii la ce să te-aştepţi.

Vocea joasă, cu timbru grav, o făcu pe Dani să se-nfioare şi se întoarse surprinsă cu faţa spre Barrett King.

- Barrett, ce surpriză! exclamă Marshall, însă Dani era mai mult ca sigură că minte, că, de fapt, îl aşteptase pe Barrett să apară. Sherry mi-a spus ieri că în weekendul acesta vă duceţi la fermă.

- Zău? Tonul sec al lui Barrett îi demonstra lui Dani că Marshall nu spunea adevărul, iar zîmbetul de circumstanţă nu-i putea ascunde răceala din priviri. Surpriza este că te găsesc pe tine, aici, i se adresă lui Dani.

- Mie nu-mi face nicio plăcere să te văd, replică ea cu ostilitate.

- N-am spus că mie-mi face plăcere, dar nu pot nega că devenisem curios să aflu unde-ai dispărut.

- Nu văd de ce, pufni ea. Nu e treaba ta unde mă duc şi ce fac.

- Vă rog, interveni Marshall, ridicînd palmele în semn de împăcare. Nu e locul potrivit pentru una din disputele voastre.

- Nu eu mă cert, zise Barrett, privindu-1 indiferent. De fapt, voiam s-o invit la dans pe domnişoara Williams.

Vorbele lui îi luară pe nepregătite, atît pe Marshall cît şi pe Dani, care îi aruncă acestuia o privire parcă implorîndu-1 să-l refuze pe Barrett.

- Haide, Marshall, doar nu crezi că îi e teamă de mine şi că e nevoie s-o protejezi, zise Barrett sarcastic. Nu-i aşa, Dani, că nu ţi-e teamă de mine?

- Bineînţeles că nu! răspunse ea tăios, însă imediat realiză că şi ea şi Marshall fuseseră prinşi în cursă.
- Atunci, dansăm? o întrebă Barrett, înălţîndu-şi sfidător capul.

Nemaiavînd ce face, Dani acceptă mîna întinsă, abia stăpînindu-se să nu i-o împingă la o parte.

Capitolul 5

- Ştii bine că nu vreau să dansez cu tine, murmură ea, în timp ce Barrett o conducea spre încăperea de unde se auzea muzică.
- N-aş fi crezut, dacă e să mă iau după răspunsul tău atît de categoric, o ironiză el.
- Dacă ştiai că nu vreau, de ce m-ai invitat?
- Din aceleaşi motive pentru care orice bărbat invită la dans o femeie frumoasă.

Vorbele lui o lăsară fără replică, aşa că strînse din buze şi nu mai spuse nimic.

La marginea ringului improvizat se opri brusc, văzînd perechile de dansatori care se mişcau în acordurile unei melodii ritmate.

- S-a întîmplat ceva? o întrebă Barrett, vesel.
- Da, murmură ea, dar atît de încet încît el îşi înclină capul ca s-o aducă. Nu mă pricep la stilul ăsta de dans.
- Asta-i o mare uşurare pentru mine, fiindcă nici eu nu mă pricep, spuse el amuzat, însă Dani n-avea chef de glume.
- Atunci, dacă tot nu dansăm, condu-mă înapoi la Marshall.
- Cine-a zis că nu dansăm? Şi strîngînd-o de mînă, o trase după el prin mulţime, străbătînd cu paşi repezi casa, a cărei topografie se părea că o ştie foarte bine.
- Unde mergem? îl întrebă, văzînd că ajunseseră într-o aripă pustie a casei. N-ar fi trebuit să venim aici, protestă ea, în timp ce Barrett deschidea o uşă, după care o împinse uşor înăuntru.
- Cei din familia Blakes sunt naşii mei şi nu se supără, zise Barrett închizînd uşa în urma lor şi dîndu-i drumul la mînă pentru prima oară. Lui Dani îi atraseră atenţia pereţii îmbrăcaţi în lemn de mahon, rafturile pline cu cărţi şi mobilierul tapiţat în piele, abia observîndu-l pe Barrett cînd se duse să dea drumul la muzică. Numai cînd se apropie de ea tresări şi-l privi încurcată.
- M-am răzgîndit... nu vreau să dansez cu tine, bîigui ea.
- Trebuia să te gîndeşti la asta mai devreme,

Capitolul 5

- Ştii bine că nu vreau să dansc/ mi u* murmură ea, în timp ce Barrett o condu«« » «| încăperea de unde se auzea muzică.
- N-aş fi crezut, dacă e să mă iau după IA pui tău atît de categoric, o ironiză el.
- Dacă ştiai că nu vreau, de ce m-ai unu u
- Din aceleaşi motive pentru care mu« Mi invită la dans o

femeie frumoasă.

Vorbele lui o lăsară fără replică, aşa ca sii .mu * buze şi nu mai spuse nimic.

La marginea ringului improvizai se opii Ut văzînd perechile de dansatori care si nu-«» «iu acordurile unei melodii ritmate.

- S-a întîmplat ceva? o întrebă Barren, \< •<« I

- Da, murmură ea, dar atît de încet m« u il
hh" .ulm .1 Nu mă pricep la stilul ăsta
IM ii in.iie pentru mine, fiindcă nici
4 i. • | ptisc el amuzat, însă Dani n-avea
llllllll
l »1" i ini nu dansăm, condu-mă înapoi
i • * nu (lansăm? Şi strîngînd-o de •1"i * • i l prin mulţime, străbătînd cu
i • rttti 11 ii ci topografie se părea că o ştie
m»
MU • i - iu ii întrebă, văzînd că ajunseseră
>4 p i tasei. N-ar fi trebuit să venim
M 4# in timp ce Barrett deschidea o uşă,
II iiMpiMsi IISIII înăuntru.
)tltH ii.iiili.i Blakes sunt naşii mei şi nu se 4«i Unu n închizînd uşa în urma lor şi
| tlt il la mana pentru prima oară. Lui
• i-1nia pereţii îmbrăcaţi în lemn de înmii pline cu cărţi şi mobilierul tapiţat în
ulm II Iu I pe Barrett cînd se duse să
Mm* d im11/o a Numai cînd se apropie de ea
I uvreausădansezcutine,
MMP' ii ii gîndeşti la asta mai devreme,

Capitolul 5

- Ştii bine că nu vreau să dansez m «ii murmură ea, în timp ce Barrett o condmt » încăperea de unde se auzea muzică.

- N-aş fi crezut, dacă e să mă iau dwpa ■ i pm tău atît de categoric, o ironiză el.

- Dacă ştiai că nu vreau, de ce m-al Im im

- Din aceleaşi motive pentru care oiiu ' M invită la dans o femeie frumoasă.

Vorbele lui o lăsară fără replică, aşa ca - n um- * buze şi nu mai spuse nimic.

La marginea ringului improvizat se npn l*o văzînd perechile de dansatori care se minim acordurile unei melodii ritmate.

- S-a întîmplat ceva? o întrebă Ilari ei i \< •.» I

- Da, murmură ea, dar atît de încet im ti »1
| ii im ii • uşurare pentru mine, fiindcă nici M |Hli • (• puse el amuzat, însă Dani n-avea
*i »IM » i"i nu dansăm, condu-mă înapoi
I un i,i mi dansăm? Şi strîngînd-o de IfţMi ilnp.i 11 prin mulţime, străbătînd cu IM .iifi topografie se părea că o ştie

iu» • i • iu il întrebă, văzînd că ajunseseră (Ptyi i ii ii. i tasei. N-ar fi trebuit să venim Mi i ii in timp ce Narrett

deschidea o uşă, ♦ n IntpiiiM uşor înăuntru.
Mu lamllia lilakes sunt naşii mei şi nu se HUMIII imliizînd uşa în urma lor şi
I IIMI I li mana pentru prima oară. Lui
IHMii H. n(ia pereţii îmbrăcaţi în lemn de Mimul. riine i ii earţi şi mobilierul tapiţatîn * ulm n im Iu I pe Barrett cînd se duse să ||| I • "»»i/ii i Numai cînd se apropie de ea I pini im un ala I •# li am Iu nu vreau să dansez cu tine,
Hi ft.t n gîndeşti la asta mai devreme,
cînd te-am întrebat.

- Nu mă poţi obliga, replică ea, cu aroganţă.

- Crezi? Tonul lui calm, prea calm, era mai degrabă o ameninţare.

Şi dacă avertismentul nu i-1 luă în seamă îşi aminti imediat fotografia în care Barrett o ducea în braţe ca pe un fulg şi-i bănui muşchii şi forţa la care ar fi apelat iară să stea pe gînduri. Aşa că îi întinse mîna în silă şi se lăsă prinsă de talie, ignorîndu-i licărul de triumf din priviri.

Cîteva minute rămase crispată, rigidă în braţele lui, apoi muzica îmbietoare începu s-o relaxeze şi, treptat, fără să-şi dea seama, deveni maleabilă sub palmele lui. Cînd ultimele acorduri ale melodiei încetă, răsuflă uşurată şi-l împinse cu palma în piept ca să-i dea drumul din braţe, dar Barrett îşi înclină capul şi-i sărută uşor buzele.

- De ce-ai făcut asta? zise ea privindu-1 acuzator.

- Ca să-ţi mulţumesc pentru dans, bineînţeles. Crezi că un sărut are o semnificaţie specială?

- Nu, răspunse ea pe un ton nesigur, încercînd să ghicească ce se ascunde sub masca aceea binevoitoare.

- Ziceai că ai mai fost sărutată, aşa că un sărut nevinovat nu cred să te supere.

- Nu m-a supărat. Ceea ce era perfect adevărat,
dar că îi şi plăcuse... asta n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului. M-a surprins, atîta tot.

- Data viitoare am să te anunţ cînd am de gînd să te sărut, spuse el schiţînd un zîmbet batjocoritor. Şi, înainte ca ea să se smulgă din strînsoarea braţelor Iui şi să-i spună că nu va exista o dată viitoare, Barrett se îndepărtă de ea, adăugînd: Vrei să te-ntorci la petrecere?

- De ce mă-ntrebi?

- Fiindcă eu nu mă omor după petreceri. Prefer tihna şi liniştea unei camere ca aceasta, răspunse el, aşezîndu-se pe un fotoliu din piele. Ţie-ţi plac?

- Nu am fost la multe.

- Toate sunt cam la fel.

- Atunci, de ce-ai venit? îl întrebă curioasă.

- Fiindcă naşii mei s-ar fi supărat dacă nu le-aş fi onorat invitaţia şi fiindcă tot n-aveam altceva mai bun de făcut Şi acum, dacă nu trebuie neapărat să te-ntorci la Marshall, mi-ar plăcea să mai stai puţin cu mine, aici.

Dani habar n-avea ce-ar fi vrut Marshall, dar pentru ea,

ideea de a se cuibări într-un fotoliu confortabil, lîngă Barrett, era ispititoare. Parcă trecuse o veşnicie decînd nu mai stătuse să se relaxeze, pentru că şi în timpul ei liber Marshall o punea să citească şi să asculte muzică.

- Pot rămîne cîteva minute, consimţi, cînd te-am întrebat.

- Nu mă poţi obliga, replică ea, cu aroganţă.

- Crezi? Tonul lui calm, prea calm, era mai degrabă o ameninţare.

Şi dacă avertismentul nu i-1 luă în seamă îşi aminti imediat fotografia în care Barrett o ducea în braţe ca pe un fulg şi-i bănui muşchii şi forţa la care ar fi apelat fără să stea pe gînduri. Aşa că îi întinse mîna în silă şi se lăsă prinsă de talie, ignorîndu-i licărul de triumf din priviri.

Cîteva minute rămase crispată, rigidă în braţele lui, apoi muzica îmbietoare începu s-o relaxeze şi, treptat, fără să-şi dea seama, deveni maleabilă sub palmele lui. Cînd ultimele acorduri ale melodiei încetă, răsuflă uşurată şi-l împinse cu palma în piept ca să-i dea drumul din braţe, dar Barrett îşi înclină capul şi-i sărută uşor buzele.

- De ce-ai făcut asta? zise ea privindu-1 acuzator.

- Ca să-ţi mulţumesc pentru dans, bineînţeles. Crezi că un sărut are o semnificaţie specială?

- Nu, răspunse ea pe un ton nesigur, încercînd să ghicească ce se ascunde sub masca aceea binevoitoare.

- Ziceai că ai mai fost sărutată, aşa că un sărut nevinovat nu cred să te supere.

- Nu m-a supărat. Ceea ce era perfect adevărat, dar că îi şi plăcuse... asta n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului. M-a surprins, atîta tot.

- Data viitoare am să te anunţ cînd am de gînd să te sărut, spuse el schiţînd un zîmbet batjocoritor. Şi, înainte ca ea să se smulgă din strînsoarea braţelor lui şi să-i spună că nu va exista o dată viitoare, Barrett se îndepărtă de ea, adăugînd: Vrei să te-ntorci la petrecere?

- De ce mă-ntrebi?

- Fiindcă eu nu mă omor după petreceri. Prefer tihna şi liniştea unei camere ca aceasta, răspunse el, aşezîndu-se pe un fotoliu din piele. Ţie-ţi plac?

- Nu am fost la multe.

- Toate sunt cam la fel.

- Atunci, de ce-ai venit? îl întrebă curioasă.

- Fiindcă naşii mei s-ar fi supărat dacă nu le-aş fi onorat invitaţia şi fiindcă tot n-aveam altceva mai bun de făcut Şi acum, dacă nu trebuie neapărat să te-ntorci la Marshall, mi-ar plăcea să mai stai puţin cu mine, aici.

Dani habar n-avea ce-ar fi vrut Marshall, dar pentru ea,
ideea de a se cuibări într-un fotoliu confortabil, lîngă Barrett, era ispititoare. Parcă trecuse o veşnicie decînd nu mai stătuse să se relaxeze, pentru că şi în timpul ei liber Marshall o punea să citească şi să asculte muzică.

- Pot rămîne cîteva minute, consimţi, neobservînd licărul din privirea lui.

- Un timp nu-şi mai spuseră nimic, apoi Barrett rupse tăcerea.

- Cînd intenţionezi să te vezi cu tatăl tău?

- Deocamdată nu ştiu, răspunse Dani, întorcîndu-şi capul să se uite la el. Se aştepta să-i vadă privirea ironică dar, de această dată, expresia lui era mai degrabă nemulţumită.

- Ştiai asta încă de cînd ai ieşit din spital, nu?

- Da. Cu o seară în urmă am discutat cu Lew şi am hotărît să ne despărţim şi fiecare să-şi urmeze calea sa.

- A fost de acord?

- Bineînţeles, pufni Dani, enervată de tonul lui dezaprobator.

- Scuză-mă, dar puţinele dăţi în care v-am văzut împreună păreaţi foarte apropiaţi şi chiar vă admiram pentru relaţia voastră.

- N-aş fi crezut că vedeai în noi mai mult decît proprietarii lui Rogue.

- Serios? Chiar crezi că aş putea-o uita pe micuţa obrăznicătură care tot timpul mă şicana?

- E drept că, uneori, mă cam ia gura pe dinainte, recunoscu ea, ursuză.

- Şi Marshall te-ajută să te schimbi? Apropo, cum l-ai cunoscut? Fiindcă, după cîte ştiu, n-a fost unul dintre reporterii care-au scris despre tine.

- A citit articolul din ziar şi a venit să mă caute la spital. Era după discuţia cu Lew şi Marshall s-a oferit să-mi găsească o slujbă.

- Deci, lui trebuie să-i mulţumesc pentru (ransformarea ta din fetiţă în femeie şi presupun că tot datorită lui eşti atît de elegantă şi ţi-ai schimbat coafura, nu?

Dani sesiză nota dezaprobatoare din tonul lui.

- Am să-i plătesc totul pînă la ultimul bănuţ, fiindcă am deja o slujbă. Dar nu adăugă că era o slujbă temporară şi că John Henning o angajase ca manechin amenințînd-o că dacă nu se ţine de treabă îi va rezilia contractul, cu puţine şanse de a-şi mai găsi de lucru în altă parte.

- Ca manechin, nu?

- De unde-ai dedus asta?

- E stilul lui Marshall.

- Spui asta doar fiindcă îi place ca femeile cu care iese să fie frumoase şi elegante? Acelaşi lucru s-ar putea crede şi despre tine, domnule King. Am văzut şi eu ce ce femei te afişezi.

- Dar eu nu caut ca femeia să fie perfectă.

- Nici Marshall!

-Atunci, de ce te-a modelat conform standardelor lui?

- E un argument stupid! protestă Dani. Pînă în seara asta te-ai gîndit vreodată să mă inviţi la dans?

- Nu, în schimb mă consideram destul de în vîrstă ca să-ţi

fiu tată.

- In dimineaţa aceea, la spital, ai aflat cîţi ani am, totuşi nu m-ai socotit demnă de atenţia ta, îi aminti Dani pe un ton sarcastic.

- Dar eu am fost cel care te-a salvat din ghearele reporterilor.

- Se poate, însă Marshall a văzut în mine o femeie frumoasă, nu o puştoaică obraznică, şi tot el s-a ocupat să facă ceva în sensul ăsta!

- Iar pentru tine ăsta-i lucru cel mai important, nu? Sunt curios ce speri să cîştigi din această existenţă în care bogăţia e doar o iluzie. N-aş fi crezut că banii au o importanţă atît de mare pentru tine.

- Nici n-au, protestă ea cu vehemenţă.

- Atunci, ce urmăreşti? Să ajungi răsfăţata petrecerilor mondene, să-ţi petreci restul vieţii defilînd la braţul lui Marshall, etalîndu-ţi frumuseţea candidă şi dînd replici spirituale? Asta doreşti de la viaţă... să atragi privirile şi atenţia ziarelor de scandal?

- Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? izbucni Dani.

- Credeam că-ţi place să te ocupi de cai şi că eşti mulţumită cu viaţa pe care o duci alături de tatăl tău. De ce ruptura asta atît de bruscă? Nu cred că moartea lui Rogue are vreo legătură.

- Chiar vrei să afli adevărul? Acuzaţiile lui deja o infuriaseră. Atunci, am să ţi-1 spun! Da, din cauza lui Rogue! Ştii ce mi-a spus tata la spital? Că trebuia să ţi-1 fi vîndut, fiindcă el nu merita un cal atît de bun ca Rogue. Apoi, felul în care m-am comportat faţă de tine l-a făcut să înţeleagă faptul că nici ca părinte nu a fost mai bun. Ar fi vrut să devin o doamnă, ceea ce se va-ntîmpla!

Şi se întoarse să iasă din cameră, dar Barrett o apucă de braţ şi o răsuci cu faţa spre el.

- Hainele şi bijuteriile scumpe, conversaţiile elevate şi invitaţiile la evenimente mondene nu vor face din tine o doamnă, iar Marshall nu va reuşi niciodată să-ţi descopere adevăratele calităţi.

- De unde ştii? îl întrebă pe un ton răutăcios.

- Fiindcă el însuşi nu e un domn.

- Nici tu! Tu eşti un ticălos arogant şi egoist căruia, din cine ştie ce motiv, nu-i convine că Marshall mă ajută, şi care încearcă să mă instige împotriva lui.

- Se vede că nu ştii mare lucru despre Marshall Thompsen. Expresia lui încordată şi muşchii întinşi la maximum ar fi trebuit să tragă un semnal de
alarmă avertizînd-o că mersese prea departe cu obrăznicia, însă Dani nu se opri aici.

- Iar tu abia aştepţi să-mi deschizi ochii în privinţa lui.

- Uite ce e, nu vreau să mă cert cu tine. De ce n-am discuta civilizat? replică Barrett cu o voce surprinzător de calmă. Sub privirea ei uimită, trăsăturile i se destinseseră şi pe

buze îi apăru un surîs seducător, iar în ochii care pînă atunci scăpăraseră scîntei, se aprinseră luminiţe jucăuşe.

- Fiindcă nu-mi place, iar tu păstrează-ţi zîmbetul ăsta pentru altcineva. Nici în ruptul capului n-ar fi recunoscut că tocmai zîmbetul acela o tulburase.

- E limpede că îl placi şi îl respecţi pe Marshall şi n-ar fi trebuit să-ncerc să te influienţez. E normal să luăm apărarea prietenilor.

- O spui crezînd că mă poţi face să gîndesc ca tine.

- Poate că nu vreau decît să te conving să nu mă mai urăşti atît de mult, zise el, apoi îşi înclină capul şi o sărută uşor pe buze.

- De ce-ai făcut asta? întrebă furioasă, dar vocea îi tremura atenuînd tonul răstit.

- Fiindcă-mi place, replică Barrett amuzat.

- Să nu se mai repete!

- De ce? Ţie nu-ţi place?

- Nu cred că-mi place.

- Atîta vreme cît există incertitudini, mai e o speranţă că din duşmanii cei mai aprigi putem deveni cei mai buni prieteni.

- Cred că Marshall se întrebă unde sunt, schimbă ea vorba, pregătindu-se să nu cedeze dacă, cumva, Barrett i-ar fi propus să mai rămînă în bibliotecă. Atmosfera devenise prea intimă ca liniştea sufletească să nu-i fie tulburată.

Dar Barrett nu obiectă şi cu un gest din mînă o invită să-l urmeze. în timp ce străbăteau coridorul, Dani îi simţi privirea aţintită asupra ei şi-şi înălţă sfidător bărbia.

- Dacă te rog să ne mai vedem, presupun că ai să te enervezi, zise el pe un ton conciliant.

- Probabil, recunoscu Dani, aruncîndu-i o privire glacială.

- Ziceam şi eu... Zîmbetul lui larg reuşea să fie batjocoritor şi seducător în acelaşi timp.

- Ai ghicit... sunt nervoasă. Şi începu să-l caute din priviri pe Marshall, singura persoană despre care putea spune cu siguranţă că e de partea ei.

- Asta înseamnă da, sau nu? insistă el.

- De ce vrei să mă vezi? întrebă Dani întorcîndu-se cu faţa spre el, şi pulsul i se acceleră
întîlnindu-i privirea insistentă. Doar mi-ai dat clar de-nţeles că ai ceva împotriva mea.

- Dani cea arţăgoasă îmi plăcea mai mult şi n-aş vrea ca toate artificiile astea s-o schimbe complet. Fireşte, dacă crezi că Marshall ar avea ceva împotrivă să te văd...

In clipa aceea Dani îşi aminti ce-i spusese Marshall, că el şi Barrett sunt, mai degrabă, duşmani, iar reacţia lui Barrett în seara aceea părea să-i confirme spusele.

- Mă-ndoiesc că Marshall ar fi de acord.

- Nu vreau să te pun în situaţia de a nu-i respecta ordinele. Expresia serioasă nu-i îndepărtă bănuiala că vorbele lui aveau o umbră de ironie.

- Marshall mă ajută, nu-mi controlează viaţa. Şi accentuă cuvîntul „ajută”. Ceea ce fac în timpul liber nu-1 priveşte. Firea independentă nu suporta ca altcineva să ia hotărîri în numele ei.

- Atunci, poate-ai să accepţi să-ţi petreci cu mine o parte din timpul liber, insistă Barrett.

- Poate, se îndură Dani şi inima i se zbătu în piept de bucurie auzindu-se rostind această promisiune, apoi întoarse capul într-o parte ca nu cumva Barrett să-i citească emoţia pe faţă.

- Unde locuieşti? o întrebă el luînd-o de braţ ca să-şi croiască drum prin mulţime.

- La Kingswoods Arms. Am un apartament dublu...

- Da, ştiu unde e, o asigură el. Uite-1 pe Marshall... Nu arată prea încîntat. Probabil te-am reţinut cam mult.

Marshall îi aştepta încruntat şi în clipa aceea Dani realiză că nu ţinea să asiste la o dispută între cei doi, pentru că dacă s-ar fi ajuns la aşa ceva, ea ar fi fost de partea lui Marshall, dar n-ar fi vrut nici să se alieze împotriva lui Barrett.

- îţi mulţumesc pentru dans... Mi-a făcut plăcere, i se adresă lui Barrett, schiţînd un zîmbet nervos.

- Eu mă duc să-mi iau rămas-bun de la gazde, pe urmă plec, dar ne mai vedem... şi cu degetul îi atinse bărbia, apoi buzele... curînd.

După ce îl salută pe Marshall, îi facu lui Dani cu ochiul, apoi se amestecă printre oaspeţi.

- Ţi-a luat cam mult timp pînă să te-ntorci, aproape că se răsti Marshall.

- Nu ştiam că n-am voie să lipsesc decît cîteva minute, replică Dani.

- Nu-mi închipuiam că-ţi place atît de mult compania lui Barrett King încît abia să te dezlipeşti de el.

- încetează cu ironiile! Ai ştiut tot timpul că Barrett va fi invitat la petrecere şi nu mi-ai spus.

- Dar putea foarte bine să nu vină. Oricum, bănuiesc că ţi-a băgat în cap să te fereşti de mine.

- Te-nşeli, zise Dani pe un ton tăios, ceea ce era pe jumătate adevărat, din moment ce Barrett doar îi sugerase să nu aibă încredere în Marshall.

- îmi imaginez că n-a avut timp să-ţi povestească despre ultima victorie a unuia dintre caii lui, cel pe care l-a întrecut în ziua aceea calul tău.

- Easy Doesit?

- Cred că despre el e vorba, îi răspunse Marshall pe un ton indiferent.

- Nu, nu mi-a zis nimic.

- Oricum, pentru tine asta-i de domeniul trecutului, spuse el zîmbindu-i încurajator, apoi îi luă mîna şi i-o puse sub braţul său. Vino, vreau să te prezint cîtorva persoane.

Dani îl urmă supusă. Vestea despre victoria lui Easy Doesit

o luase prin surprindere şi asta mai mult fiindcă trebuise s-o afle de la Marshall, de parcă acesta ar fi intenţionat să deschidă o rană veche. Totuşi, nu era invidioasă că Easy Doesit cîştigase cursa, ba chiar se bucura. în fond, Rogue îl întrecuse indiscutabil. De ce, însă, Barrett nu-i spusese nimic?

Capitolul 6

Soarele răsărise de mult cînd Dani se trezi clipind somnoroasă. Se răsuci pe o parte şi se uită la ceas. Zece. Căscînd, se dădu jos din pat, îmbrăcă un halat subţire şi se duse la bucătărie să-şi facă o cafea, apoi intră în baie.

Se întorsese de la petrecere spre dimineaţă, aşa că nu era de mirare de ce se trezise atît de tîrziu.

După ce se spălă pe faţă şi pe dinţi, îşi dădu cu puţin rimei pe gene şi o umbră de ruj pe buze, îşi trase pe ea nişte pantaloni albi şi un tricou tot alb, cu dungi portocalii, îşi trecu peria prin păr şi se întoarse în bucătărie să-şi bea cafeaua.

Tocmai se pregătea să-şi toarne în cană cînd auzi o bătaie în uşă. Boscorodindu-1 pe Marshall că venise neanunţat şi înainte să-şi bea cafeaua, se duse
să deschidă, dar în prag dădu nas în nas cu Barrett care o privea zîmbitor.

- Ce cauţi aici? zise, dîndu-se surprinsă un pas înapoi. Inima începu să-i bată nebuneşte în piept.

- Am venit să te văd. Şi, uitîndu-se în glumă la numărul de pe uşă: aici locuieşte Danielle Williams, sau am nimerit greşit?

Dani schiţă un zîmbet, dar nu se lăsă sedusă de vocea lui senzuală.

A

- încă nu mi-am băut cafeaua de dimineaţă.

- In cazul ăsta, am putea-o bea împreună. Ce zici? spuse el sprijinindu-şi braţul de tocul uşii.

- De ce nu? Şi, întorcîndu-se, porni spre bucătărie.

- De-abia te-ai trezit...? Probabil că petrecerea a durat pînă dimineaţă.

- Aşa e, zise ea căscînd, apoi turnă cafea în două ceşti. Sper că n-o vrei cu frişcă, fiindcă n-am. Dacă stau atît de puţin acasă nu-mi fac provizii.

- Nu, îmi place simplă şi fără zahăr.

- Şi de ce-ai venit aici în dimineaţa asta? îl întrebă între două sorbituri.

- Ţi-am zis că am trecut să te văd.

- Nu la asta mă refeream.

- M-am gîndit că fiind duminică, Marshall nu ţi-a făcut niciun program şi că te-aş putea invita la o
plimbare în oraş.

- Am văzut atîtea muzee, galerii de artă şi săli de concert cît să-mi ajungă pentru o săptămînă. Nu, mulţumesc.

- Eu mă gîndeam la o plimbare cu vaporaşul pe fluviul Ohio,

sau pe faleză, deşi mă îndoiesc că asta te va binedispune.

Invitaţia era ispititoare, totuşi Dani ezită.

- Vom sfîrşi prin a ne certa; întotdeauna se întîmplă aşa, zise oftînd.

- M-am obişnuit cu limba ta ascuţită, aşa că-mi asum toate riscurile.

- Bine măcar că ies puţin la aer.

- Deci, accepţi invitaţia nu fiindcă vine din partea mea, ci ca o ocazie de a ieşi din casă, o ironiză el.

Dani nu voia să recunoască faptul că perspectiva de a petrece ziua în compania lui nu era atît de neplăcută pe cît ar fi crezut, dar se părea că atitudinea faţă de Barrett King se schimbase la fel de uimitor ca şi înfăţişarea ei. Şi asta nu că ar fi avut încredere în el. Era convinsă că în spatele atenţiei pe care el începuse să i-o acorde exista un motiv pe care ea nu-l cunoştea.

- Cel mai greu mi-a fost să mă adaptez ca mare parte a timpului să mi-o petrec în spaţii închise.

- Şi chiar ai reuşit? Barrett o privea cu un aer indiferent, însă Dani ştia că sub masca aceea
nepăsătoare se ascundea un simţ al percepţiei foarte ascuţit.

- Desigur, spuse ea cu seninătate.

- Asta-i bine. Şi începu s-o studieze cu un aer gînditor. Nu mi-ar plăcea să ştiu că eşti nefericită cu noul tău stil de viaţă.

- De ce n-aş fi?

- Acum cîteva minute erai gata să mă refuzi crezînd că vreau să te duc la cine ştie ce muzeu sau galerie de artă. Te-oi fi săturat de-atîta cultură cîtă ţi-a băgat pe gît Marshall.

- Dacă tu ai fost obişnuit toată viaţa cu haine şi petreceri luxoase, cu obiecte de artă şi muzică clasică, nu înseamnă că trebuie să-ţi baţi joc de mine fiindcă vreau să-mi îmbogăţesc cunoştinţele.

- Nu-mi bat joc de tine, răspunse Barrett calm în faţa izbucnirii ei. De fapt, te admir pentru ceea ce faci. Nu încercam decît să-ţi atrag atenţia că e în avantajul tău să „ consumi" în doze mici cultura, în diversele ei foarme. Atunci cînd te pierzi în amănunte studiind, să zicem, o pictură celebră, uiţi că desenul unui copil îţi poate trezi aceleaşi emoţii. Şi se ridică să-şi mai toarne cafea.

O clipă vorbele lui o lăsară fără replică, apoi Dani sări în picioare să-l înfrunte, cu pumnii strînşi pe lîngă corp.

- Vorbeşti prostii şi, oricum, nu eşti tu în măsură
să apreciezi asemenea lucruri!

- De ce nu? o întrebă mirat.

- Oh, da, tu întotdeauna ai dreptate! Mi-e silă cînd faci pe grozavul şi lumea se-adună în jurul tău să te admire. Fierbeam de furie văzîndu-l pe Lew cum îţi răspundea plin de mîndrie la întrebările pe care i le puneai cu un aer de superioritate.

Barrett întinse mîna şi o prinse de încheietură, fulgerînd-o cu privirea.

- Niciodată nu l-am tratat cu superioritate! izbucni el. Dacă i-am cerut vreodată opinia în vreo privinţă a fost tocmai pentru că îi apreciam părerile şi numai din acest motiv. Contrar ideilor tale stupide, Lew este un călăreţ excelent şi un foarte bun antrenor. îl admir, la fel şi alţii cu mult mai multă experienţă decît mine.

- Dar asta nu te-a oprit să-ncerci să-i cumperi cel mai bun cal pe care l-a avut vreodată! replică Dani, refuzînd să creadă că Barrett era sincer.

- Au mai existat şi alte oferte pentru Rogue în afară de a mea, nu-i aşa? Şi, fiindcă Dani nu-i răspunsese, îi scutură braţul cu putere. Nu-i aşa?

- Ba da! confirmă ea pe un ton sarcastic.

- Totuşi, continui să susţii că numai eu m-am oferit să i-1 cumpăr şi niciodată nu te-ai gîndit că poate mă judeci greşit. Accesul de furie îi trecuse, lăsînd loc amărăciunii. Acum, ar trebui să te pun pe
genunchi şi să-ţi trag cîteva palme la fund, aşa cum facea taică-tău cînd erai mică.

Dar nu-şi puse în practică ameninţarea, ci îi dădu drumul la mînă, dezgustat, în timp ce Dani începea să înţeleagă că nu se purtase corect cu el, că se pripise judecîndu-1 greşit. Asta, însă, nu explica de ce, în preajma lui, trebuia să-şi ia măsuri de precauţie. Firea ei onestă îi cerea să accepte adevărul deşi, din mîndrie, refuza s-o facă.

- S-ar putea... s-ar putea să ai dreptate... poate... poate te-am nedreptăţit.

Barrett îi răspunse cu un zîmbet ironic care, treptat, se transformă într-unul plin de tristeţe.

- Mi-am pierdut cumpătul, nu-i aşa? îţi accept scuzele dacă le accepţi şi tu pe-ale mele.

- S-a făcut.

- Ţi-am stricat ziua?
A*

- încă nu ştiu, dar bine măcar că am pus lucrurile la punct.

- Să sperem, zise Barrett şi-i întinse mîna. Rămînem prieteni?

- Rămînem, răspunse Dani zîmbind şi strîngîndu-i mîna.

- Atunci, hai să mîncăm ceva, apoi mergem la o plimbare cu Belle of Louisville, o invită el.

După ce luară micul dejun într-un restaurant mic, dar cochet, Barrett şi Dani intrară în parcul
Riverfront Belvedere, care se întindea pe malul fluviului, şi admirară construcţiile moderne, florile, arbuştii, fîntînile şi bazinele cu apă care iarna erau transformate în patinoare. Parcul era străjuit de statuia lui George Rogers Clark, fondatorul oraşului Louisville, dar adevărata atracţie erau plimbările cu Belle of Louisville, un vas de agrement, cu zbaturi şi trei punţi exterioare.

Ei urcară la ultimul nivel şi se sprijiniseră de balustradă în timp ce vasul se desprindea de mal şi peisajul se schimba

treptat.

În momentele acelea chiar nu simţeau nevoia să-şi vorbească, să poarte o conversaţie, aşa cum lui Dani i se ceruse cu o seară în urmă, la petrecere. Tăcerea era la fel de plăcută ca şi atingerea palmei aşezată uşor pe umărul ei. Totuşi, amintirea petrecerii îi aduse în minte nedumerirea ce o încercase după discuţia cu Barrett. Acum era momentul să-şi satisfacă curiozitatea.

- De ce nu mi-ai spus că Easy Doesit a cîştigat cursa de ieri? spuse întorcîndu-şi ochii spre el.

- Ca să-ţi trezesc amintiri dureroase? răspunse Barrett tot printr-o întrebare, susţinîndu-i privirea.

- Ai dreptate, zise Dani încruntîndu-se uşor. De fapt, nu... nici nu-mi pasă că a cîştigat calul tău.

- Mă bucur s-aud asta. Şi imediat schimbă subiectul, începînd să-i vorbească despre locul pe lîngă care treceau.

Din păcate pentru Dani, plimbarea se sfîrşi mai repede decît ar fi vrut. Se bucurase de briza care-i răvăşise părul, de soarele care-i mîngîiase faţa şi de compania bărbatului de lîngă ea. Acum se clătina puţin pe picioare în timp ce cobora pasarela, îndreptîndu-se spre parcarea unde Barrett îşi lăsase maşina.

- Ţi-e foame? întrebă el aşezîndu-se la volan.

- Da. O rază de speranţă se aprinse în ochii ei, că poate nu se va întoarce chiar atunci în apartamentul pustiu.

- Bine, atunci mergem să mîncăm ceva. Şi porni motorul intrînd în trafic.

- Mi-e teamă că nu sunt îmbrăcată potrivit pentru o masă în oraş, spuse ea privindu-şi hainele.

- Pentru mine arăţi foarte bine, iar locul unde mergem nu impune o ţinută deosebită. Dacă Marshall te duce la cele mai luxoase restaurante din oraş, mie-mi plac cele mai puţin pretenţioase.

Atmosfera veselă şi primitoare o întîmpină chiar de la intrare. Restaurantul era decorat simplu, în nuanţe deschise de galben şi verde şi nu semăna cu niciunul dintre localurile elegante la care mergea cu Marshall şi unde se simţea îngrozită că nu va şti să folosească tacîmul potrivit.

- E drăguţ, murmură aşezîndu-se pe scaunul ţinut de Barrett.

- Nu pari prea încîntată, glumi el, luînd loc în faţa ei. Aveai impresia că în afara restaurantelor alese de Marshall nu mai există şi altele la fel de bune?

-Ah, nu... doar că...

- Lasă, ştiu că-ţi place, o tachină el zîmbind. Specialitatea casei sunt burgoo şi hot brown.

- Asta ce mai e? Denumirile acelea ciudate o amuzau.

- Hot brown e un sandviş cu şuncă, curcan şi brînză, stropit cu sos alb, iar burgoo e o mîncare tradiţională din Kentucky,

o tocăniţă caldă şi condimentată din carne de vacă, şuncă, pui şi legume.

- Aş mînca ceva cald, aşa că aleg burgoo.

- Cred că asta am să iau şi eu. După ce dădu comanda chelneriţei, se întoarse spre Dani. Ei, ţi-a plăcut plimbarea cu vaporaşul?

- Da, răspunse entuziasmată, dar şi cea prin parc.

Însă starea de euforie se risipi brusc cînd Barrett se uită la ceas. Oare îi părea rău că o invitase la masă? Trebuia să ajungă în altă parte?

- Au trecut şase ore şi nu ne-am certat; un adevărat record. Cum de-a fost posibil?

- Poate fiindcă ai încetat să mă mai tratezi ca pe un copil.

- Nu te mai văd ca pe un copil.

Tonul lui scăzut şi enigmatic o surprinse, la fel şi privirea tandră. Senzaţia de furnicături pe ceafă, pe care altădată o simţea din adversitate faţă de el, acum se datora altui lucru, pe care Dani nu şi-l explica, deşi era conştientă de prezenţa lui ca bărbat, ca individ irezistibil de frumos şi viril, şi nu ca legătura cu lumea de care îi era dor.

Din fericire tocmai atunci sosi mîncarea şi alungă aceste gînduri ca să-şi concentreze atenţia asupra tocăniţei din farfurie.

Scurt timp după ce terminară de mîncat, Barrett oprea maşina în faţa locuinţei ei. Dani se întoarse să-i mulţumească, crezînd că acolo se despărţeau, aşa cum se întîmpla cînd Marshall o conducea acasă, dar Barrett coborîse deja din maşină să-i deschidă portiera. Probabil că el îi citi surprinderea în priviri, fiindcă se simţi obligat să-i explice:

- Ca să te ştiu în siguranţă te conduc pînă în faţa uşii. Pe culoar îi luă cheia din mînă şi deschise uşa, înainte ca ea să realizeze ce se-ntîmplă. Dani rămase în prag, nehotărîtă dacă să-l invite sau nu înăuntru.

- Am petrecut o zi minunată.

- Şi eu.

- Intri să bem o cafea? îi propuse ea, încercînd să-şi domolească bătăile inimii.

- îmi pare rău dar nu mai pot rămîne, zise el înapoindu-i cheile.

- înţeleg. Ce proastă fusese crezînd că lui Barrett i-ar fi făcut plăcere să petreacă mai mult cu ea! încă o dată îţi mulţumesc pentru ziua de azi. Şi se grăbi să intre în casă.

- Stai puţin, spuse Barrett. Prinzînd-o de braţ o trase un pas înapoi şi cu un deget îi ridică bărbia. Prefer mulţumiri mai convingătoare.

De această dată buzele lui fierbinţi şi senzuale le atinseră pe ale ei într-un sărut tandru, seducător, pasional, total diferit de cele pripite şi stîngace pe care Dani le experimentase pînă atunci, şi care lasă dîre de foc pe gura ei

după ce Barrett întrerupse sărutul. Dani rezistă impulsului de a-şi atinge buzele cu degetul în timp ce-l privea cu ochii măriţi de uimire.

- Ne mai vedem, zise el şi, împingînd-o uşor înăuntru, închise uşa şi plecă.

Acea vagă promisiune făcu seara petrecută în singurătate să treacă îngrozitor de greu, deşi n-ar fi recunoscut în ruptul capului că se gîndea la Barrett King altfel decît ca să reconstituie momentele plăcute ale zilei.

Începutul de săptămînă o reintroduse în rutina programului şi a muncii obositoare de manechin. Lui Marshall nu-i pomeni nimic de duminica petrecută cu Barrett, ştiind că ar avea ceva de obiectat.

Cînd nu avea şedinţe la fotograf, Marshall îi cerea să vadă sau să citească cine ştie ce sau să meargă la vreo petrecere ori un concert.

Joi seara, cînd Marshall o lăsă în faţa casei cu braţele încărcate de cărţi, discuri şi catalogul ultimelor creaţii de la Paris, Dani abia se abţinu să nu i le trîntească în poală. Acum, în timp ce scotocea în geantă după cheie, nu observă bărbatul rezemat de peretele din faţa apartamentului ei.

- Era şi timpul să te-ntorci acasă, auzi o voce joasă.

Dani se răsuci atît de repede încît din teancul pe care abia îl ducea în braţe căzură cîteva cărţi şi se aplecă să le ridice.

- N-am vrut să te sperii, se scuză el.

- Dar ai reuşit, zise enervată. N-ar trebui să pîndeşti oamenii din întuneric.

- Eu văd că holul e destul de luminat. Observaţia lui corectă fu răsplătită cu o privire furioasă.

- Ce doreşti? In sfîrşit, îndreptîndu-se, cu toate cărţile în braţe şi cu cheia în mînă, văzu cutia şi punga de hîrtie pe care le ducea Barrett şi din care se răspîndea un miros îmbietor.

- M-am gîndit că n-o să ai chef să ieşi în oraş, aşa că ţi-am adus ceva de mîncare. Sper că-ţi place pizza, fiindcă asta-i prea mare ca s-o mănînc de unul singur.

Fie datorită zîmbetului seducător, fie aromei ce îi stîrnise foamea, cert era că lui Dani îi dispăru supărarea.

- De unde ştiai că nu ies să iau masa în oraş? zise deschizînd uşa.

- M-am uitat în agenda surorii mele şi n-am văzut trecut vreun eveniment ce ar putea stîrni interesul lui Marshall, aşa că am presupus că eşti liberă, replică el urmînd-o înăuntru. După cum arăţi aveai nevoie de o seară liberă.

- Sunt prea obosită ca să comentez, zise ea oftînd, în timp ce punea teancul de cărţi şi discuri pe măsuţa pentru cafea. Apoi ÎI urmă în bucătărie unde el deja începuse să despacheteze. Dă-mi voie să te-ajut.

Dar el o prinse de umeri şi o întoarse cu faţa spre uşă.

- Mai bine fa un duş şi relaxează-te pînă pun eu pizza în cuptor să nu se răcească şi pregătesc o salată.

- Tu? zise Dani, nevenindu-i să creadă. Nu părea deloc genul de bărbat căruia să-i placă treburile gospodăreşti.

- De ce nu? Şi o împinse uşor spre uşă. Grăbeşte-te că mi-e foame.

Duşul îi relaxă muşchii, alungîndu-i oboseala, şi dacă Barrett nu i-ar fi spus să se grăbească ar fi zăbovit sub jetul de apă. Aşa că se şterse repede, îşi puse un halat şi tocmai se îndrepta spre dormitor
cînd îl auzi pe Barrett strigîndu-i:

- E gata masa!

- Vin într-o clipă, doar să mă-mbrac.

Barrett apăru în hol.

- Păi, eşti îmbrăcată. Vino să mîncăm!

Dani se uită în jos la halatul lung care-i acoperea tot ce era de acoperit, din călcîie pînă la gît şi, ridicînd din umeri parcă spunînd un „ de ce nu?", schimbă direcţia şi o porni spre bucătărie.

Pe masă erau două castronaşe cu salată verde, felii de roşii, morcov ras, ardei verde şi ceapă, pe care o devorară imediat, apoi Barrett aduse pizza caldă scoasă din cuptor.

- Şi eu care aveam de gînd să-mi pregătesc doar o supă, zise Dani adulmecînd sosul de roşii amestecat cu ardei iute, cîrnăciori şi brînză pe deasupra.

- Orice mîncare are gust bun atunci cînd o împărţi cu cineva, replică el întinzîndu-i o felie.

- Asta dacă şi compania e plăcută, adăugă Dani înainte să muşte din bucată.

- Sper că este, spuse el zîmbind.

- N-aş îndrăzni să-l insult pe maestrul bucătar, altfel data viitoare mi-ar putea turna otravă în mîncare, glumi Dani.

Atmosfera veselă, destinsă, dură tot timpul mesei şi dacă Dani rămăsese surprinsă cînd Barrett o
gonise din bucătărie ca să pregătească singur masa, fu şi mai uimită cînd o ajută la spălatul vaselor. în timp ce se îndreptau spre salon nu se putu abţine să nu deschidă discuţia.

- Crezi că un bărbat nu trebuie să ajute la bucătărie? îi răspunse el tot cu o întrebare.

- Ba da, însă majoritatea n-ar fi de acord cu tine.

- Eu nu sunt ca majoritatea, răspunse el scurt şi se apucă să studieze discurile aşezate lîngă combina stereo, iar Dani trebui să recunoască faptul că avea dreptate; că nu semăna cu niciunul dintre bărbaţii pe care-i cunoscuse pînă atunci. Ai aici cîteva albume foarte bune, îi întrerupse el şirul gîndurilor.

- Sunt ale lui Marshall. Mi le-a lăsat să le-ascult cînd n-am altceva de făcut.

- Şi cînd se-ntîmplă asta? zise el zîmbindu-i ironic şi amintindu-i ce-i spusese cu o duminică în urmă, că pentru a fi

apreciată, cultura, în diversele ei forme, trebuie „ consumată“ în doze mici.

- Nu prea des, recunoscu Dani aşezîndu-se pe canapea cu picioarele strînse sub ea.

Barrett alese un disc şi dădu drumul combinei, apoi se aşează la celălalt capăt al canapelei. Rezemîndu-se de perne vru să-şi ridice picioarele pe măsuţa pentru cafea, dar renunţă la timp.

- E voie? o întrebă ridicînd din sprîncene.

- Aşa-mi place şi mie să stau, chiar dacă nu e potrivit pentru o doamnă.

- E grozav să stai cu picioarele întinse, spuse el şi-şi puse un ziar sub călcîie să nu zgrîie masa.

Dani îşi găsi şi ea o poziţie comodă şi ascultă discul, puţin surprinsă că Barrett alesese unul dintre albumele ei preferate, deşi ar fi trebuit să-şi imagineze că el intuia ce-i place.

De-abia se instalase mai bine că auzi telefonul şi vrînd-nevrînd, fu obligată să se ridice ca să ajungă la aparat, care era în dreptul lui Barrett.

-Alo!

- Bună, Danielle. Marshall la telefon.

- Da, Marshall, zise ea făcînd o strîmbătură, care pe Barrett îl amuză.

- Ţi-am telefonat să te-anunţ că mîine luăm prînzul la douăsprezece şi jumătate, aşa că pînă vin să te iau ai destul timp să te schimbi la John.

- Bine. Altceva?

- Nimic, asta-i tot. Şi făcu o pauză înainte să continue: S-a întîmplat ceva, Danielle?

- De ce mă-ntrebi? zise ea nerăbdătoare să încheie discuţia.

- Pari agitată. Te simţi bine?

- Da... sigur. Tocmai citeam una din cărţile pe care mi le-ai dat, minţi ea, stînjenită de privirea ironică a lui Barrett.

- Aha, atunci ne vedem mîine.

- Da, pe mîine. La revedere. Şi, aplecîndu-se peste picioarele lui Barrett închise telefonul, răsuflînd uşurată.

- De ce nu i-ai spus că sunt aici? o întrebă el - zîmbind batjocoritor.

- Nu mi s-a părut necesar.

- Ce i-ai fi răspuns dacă te-ntreba ce citeşti?

- Habar n-am! spuse Dani şi izbucni în rîs.

Cînd încetă să rîdă se trezi rezemată de speteaza canapelei şi cu Barrett lîngă ea îmbrăţişîndu-i umerii.

- Rămîi aşa, zise el, încercînd s-o reţină.

Preţ de o clipă Dani se opuse, apoi îşi lăsă capul pe umărul lui , oftînd uşor. Acordurile line ale melodiei şi căldura trupului lui Barrett o făceau să se simtă minunat în braţele lui.

Capitolul 7

- Cred că a trecut de mult ora ta de culcare, îi şopti Barrett la ureche.

Dani, care între timp aţipise, deschisese pleoapele grele de somn şi căscă încet.

- Doar îmi odihneam ochii, spuse somnoroasă.

Barrett hohoti uşor în părul ei, iar căldura respiraţiei lui era ca atingerea unei aripi de fluture.

- Atît de bine ţi-i odihneai că n-ai auzit nimic din ce ţi-am spus în ultimul sfert de oră. E timpul să plec, ca să te las să dormi, adăugă, coborîndu-şi picioarele de pe măsuţă.

- Mai stai un pic, îl rugă somnoroasă, nevrînd să renunţe nici la „ perna" confortabilă de sub cap, nici la braţele care o încălzeau ca o pătură. Dar rugămintea ei rămase fără efect.

- Eşti frîntă de oboseală. Apoi, Dani simţi cum Barrett îşi strecoară o mînă sub genunchii ei şi o ridică de pe canapea ca pe un copil. De această dată nu mai protestă şi-i încolăci gîtul cu braţele.

Printre pleoapele întredeschise îi văzu maxilarul puternic, gropiţa din bărbie şi privirea tandră coborîtă asupra ei.

- Aveam opt ani cînd tata m-a dus ultima oară în braţe la culcare, mormăi ea.

Remarca ei nu primi nicio replică. Barrett intră în dormitorul întunecos şi o întinse pe pat, însă Dani rămase agăţată de gîtul lui.

- Noapte bună, Dani.

- Nu sunt atît de obosită, protestă ea.

în lumina care se strecura de-afară prin crăpătura uşii, Dani îi zări expresia amuzată.

- Bineînţeles că nu. Cînd Barrett se aplecă desupra ei, Dani îşi înălţă bărbia anticipînd sărutul.

La atingerea uşoară a buzelor lui un val de căldură îi inundă trupul şi gura ei răspunse sărutului ştiind, din instinct, ce să facă. Sub apăsarea uşoară a buzelor ei, dintr-o simplă atingere sărutul lui deveni mai insistent, stîrnindu-i noi dorinţe. Apoi, Barrett o prinse de încheieturi şi îi luă mîinile de pe gîtul lui şi, dacă ar fi fost atentă, i-ar fi auzit respiraţia întretăiată. Trupul ei tînjea după ceea ce nu se împlinise
şi Dani scoase un sunet de protest.

- Eşti aproape adormită şi nu ştii ce faci. Culcă-te, zise el şi, după ce o sărută pe frunte, se ridică de pe pat.

Dani îşi întoarse capul pe pernă şi, printre pleoapele aproape închise îl urmări cum se îndreaptă spre uşă.

- Barrett, îl chemă încet şi el se opri în prag. în lumina care bătea din hol îi văzu trăsăturile frumoase. De ce crezi că nu te plac?

-Află singură răspunsul, puştoaico, îi răspunse el surîzînd.

- Nu sunt puştoaică.

- Noapte bună, Dani. Vise plăcute.

- Noapte bună, repetă ea şi imediat ochii i se închiseră, nemaiapucînd să vadă uşa care se închidea.

în următoarele două săptămîni Barrett trecu pe la ea de cîteva ori, vizitele lui neanunţate coincizînd cu serile ei libere. Uneori aducea mîncare şi pregăteau împreună cina la bucătărie, alteori ieşeau în oraş. între ei se stabilise o relaţie de prietenie şi vaga amintire a intimităţii create în seara aceea rămase pentru Dani doar ca o plăsmuire a imaginaţiei sale.

Lui Marshall nu-i pomeni nimic despre vizitele lui Barrett, ştiind că aceasta ar fi încercat să distrugă fragila relaţie de prietenie ce se înfiripase între ei, neînţelegîndu-i dorinţa de a păstra legătura cu trecutul. Un om atît de rafinat şi pretenţios cum era Marshall, niciodată n-ar fi suportat mirosul cailor şi al fînului, care pentru ea valora mai mult decît cel mai scump parfum.

Ceea ce nu însemna că nu-i plăcea să fie o domnişoară stilată sau să primească complimente şi priviri admirative. Imaginea sa din oglindă n-o mai surprindea, conştientă că pasul uriaş făcut spre aflarea propriei feminităţi era ireversibil şi că niciodată nu va mai trata cu indiferenţă felul cum arată şi cum se-mbracă.

Deşi descoperirea feminităţii i se părea un lucru minunat, prefera bucuriile simple din trecut vieţii agitate în care o atrăsese Marshall, care se simţea în elementul lui cînd participau la evenimente mondene, împărţind false complimente cu o aparenţă de sinceritate care, adesea, pe ea o uluia. Aberaţiile lui o învăţaseră să nu-şi piardă atunci cînd bărbaţii încercau s-o cucerească făcîndu-i declaraţii fanteziste.

Poate că, îşi spunea ea, acesta era un motiv în plus pentru care îi plăcea compania lui Barrett. Cu excepţia cîtorva aprecieri favorabile la cum e
îmbrăcată, niciodată n-o copleşise cu complimente. Deşi aversiunea dintre ei dispăruse, lui Dani nu-i plăcea la el acea maliţiozitate şi încăpăţînarea de a obţine ceva cu orice preţ. Uneori, cînd îşi fixa privirea calmă asupra ei, îi provoca un sentiment de nelinişte, ceea ce dovedea că încă nu avea încredere în el, deşi nu ştia de ce.

- Eşti obosită? o întrebă Barrett, luîndu-şi pentru o clipă privirea de la şoseaua luminată de farurile maşinii.

- Mda, recunoscu Dani, întrerupînd şirul gîndurilor.

- Credeam că ai adormit.

- Nu trebuia să mă-ndopi cu atîta mîncare, glumi ea. Asta îţi dă întotdeauna o stare de somnolenţă. Intri să bei o cafea?

Întrebarea i-o puse exact cînd Barrett intra în parcarea din faţa locuinţei ei.

- Eşti sigură că nu vrei mai degrabă să te urci în pat? Ştiu că ai avut o zi infernală.

- După ce bei cafeaua te gonesc acasă.

- Doar cu condiţia asta rămîn. Şi, ieşind din maşină, trecu să-i deschidă portiera, apoi Dani îi dădu cheile de la

apartament, gest devenit obişnuit, după care îl luă de braţ şi intrară împreună în clădire.

- Fă-te comod pînă pregătesc cafeaua, îi spuse ea după ce aprinse luminile şi el îi înapoie cheile. Şi vru s-o ia prin salon ca să ajungă în bucătărie, dar nu făcu decît trei paşi că se opri în loc. Ce cauţi aici?

în clipa în care se aprinse lumina în salon îl văzu pe Marshall stînd cu braţele încrucişate într-un fotoliu şi făcînd o mutră nu prea încîntată cînd îl zări pe Barrett în spatele ei.

- Te-am sunat mai întîi la telefon şi fiindcă n-ai răspuns, am venit să văd dacă nu ţi s-a-ntîmplat ceva, spuse Marshall pe un ton aspru, privind-o încruntat.

- După cum observi, nu mi s-a-ntîmplat nimic. Barrett m-a invitat să luăm cina în oraş, atîta tot.

- A făcut Barrett aşa ceva? Drăguţ din partea lui! replică Marshall privindu-1 pe acesta dispreţuitor.

- Asta nu explică cum ai intrat aici, zise Dani, pe un ton sarcastic.

- Am dublura cheii, scumpo, răspunse el ironic, fluturîndu-i-o prin faţa ochilor. Am uitat să ţi-o dau.

- Mi-o poţi da acum. Şi, repezindu-se, i-o sumlse dintre degete

- Dă-i-o lui Barrett s-o folosească, îi sugeră Marshall.

- Noi tocmai voiam să bem o cafea. Tu nu vrei o ceaşcă? îl întrebă Barrett privindu-1 cu răceală.

Dani se uită la el nevenindu-i să creadă. Ea nu ştia cum să scape mai repede de Marshall şi Barrett îl invita să rămînă!

- Bună idee! Cum de nu mi-a trecut prin minte? zise Marshall ridicîndu-se din fotoliu.

- Dacă Dani ne socoteşte pe amîndoi prietenii ei, înseamnă că, pe undeva, şi noi doi avem ceva în comun, spuse Barrett împăciuitor.

- Eu nu am niciun cuvînt de spus aici? Vă amintesc că sunteţi la mine acasă! se înfurie ea.

Barrett îşi întoarse privirea calmă de la Marshall spre ea.

- Pînă pregăteşti tu cafeaua, Marshall şi cu mine decidem care din noi doi e gazda.

- Niciunul! Amîndoi sunteţi musafirii mei şi vă rog să vă purtaţi ca nişte gentlemeni.

- Auzi, Marshall, asta-nseamnă că ne putem insulta, dar nu ne putem lua la bătaie, spuse Barrett zîmbind amuzat.

Dani era surprinsă de comportamentul ciudat a lui Barrett, dar Marshall părea şi mai surprins. Se mai uită o dată la cei doi, apoi plecă la bucătărie, lăsîndu-i singuri.

- De cînd te vezi cu Danielle? întrebă Marshall.

- De cîteva săptămîni, dar numai în serile în care nu te afişezi cu ea în faţa prietenilor.

- Credeam că te simţi vinovat de moartea calului ei, mormăi Marshall.

- Nicidecum. In lumea asta atît de stranie pentru ea, a simţit nevoia prezenţei cuiva apropiat.
- Tu, apropiat? Eu am fost cel care i-a oferit ajutor cînd a avut nevoie după plecarea tatălui ei.
- Pe vremea aceea nu avea încredere în mine.
- Şi acum are?
- încă nu.

Dani, care trăgea cu urechea în bucătărie, se întrebă cum îşi dăduse seama Barrett de acest lucru.

- Şi nici nu va avea. în subconştient mereu te va asocia cu moartea calului şi cu despărţirea de tatăl ei, vei fi cel pe care-1 va acuza de eşecul acestuia fiindcă, nu-i aşa, tu eşti exact opusul lui.

-Şi toate astea sunt în avantajul tău, zise Barrett pe un ton batjocoritor.

- Fii sigur de asta. Eu am făcut din ea ceea ce este acum şi Danielle ştie acest lucru foarte bine.
- Singurul lucru pe care l-ai făcut pentru ea a fost s-o înveţi cum să se-mbrace şi cum să comande un meniu scump. Dani este aşa cum este datorită personalităţii ei şi a felului în care a fost crescută. Anii petrecuţi lîngă tatăl ei, ducînd o viaţă dezordonată şi plină de lipsuri nu au corupt-o şi asta se datorează în întregime tatălui ei.
- De-acum încolo Danielle n-o să te mai vadă, îl ameninţă Marshall.
- Şi cum vei reuşi s-o convingi?
- Amintindu-i că-şi încalcă promisiunea făcută tatălui ei, aceea de a ajunge o doamnă.
- Cum aş putea-o face tocmai eu să nu se ţină de această promisiune?

In momentul acela Dani intră în salon, păşind dreaptă, cu un aer sfidător.

- Iţi pot răspunde eu la această întrebare, Barrett, spuse evitîndu-i privirea. Veniţi la bucătărie, cafeaua e gata.

După ce se aşezară toţi trei la masă, Dani începu să vorbească:

- I-am promis tatălui meu că n-o să mai mă apropii niciodată de hipodrom şi că n-o să mă mai ocup de cai sau de curse.
- Nu cred că tatăl tău n-ar fi de acord să ne vedem, zise Barrett pe un ton foarte sigur.
- Da? De-asta te-ai erijat în fratele ei mai mare? îl ironiză Marshall.
- Nu vreau să dispui de ea aşa cum îţi place.
- Ţi-e teamă că am să-i cer să fie „ drăguţă" cu cineva? replică Marshall sarcastic.

Barrett se rezemă de speteaza scaunului, părînd că se relaxează, şi îl privi pe Marshall printre gene.

- Ca să fiu sincer, pînă în seara în care a omis să-ţi spună la telefon că sunt aici, chiar am crezut că i-ai cerut să fie „ drăguţă" cu mine.
- Discuţia asta n-are sens, zise Dani, roşind sub privirea

înfuriată a lui Marshall.

- Ba bine că nu, replică acesta ironic. Barrett are ocazia să-ţi relateze o poveste sordidă despre o fetiţă inocentă pe nume Melissa şi cum am reuşit eu s-o îndrum pe căi greşite.

- Melissa? repetă Dani, uitîndu-se de la unul la celălalt.

- Fiica unui prieten al meu, o lămuri Barrett.

- Şi? Continuă, insistă Dani, însă Marshall nu avea ceva de adăugat.

- Acum cîţiva ani micuţa Melissa a cîştigat un concurs local de frumuseţe. La momentul respectiv urma să se mărite, dar îmbătată de succes a venit la mine şi mi-a cerut s-o ajut să devină manechin. Fireşte, versiunea dată familiei şi logodnicul ei a fost aceea că i-am promis un viitor strălucit. Era aproape de vîrsta ta şi răsfăţata lui tăticu'. Ce visa noaptea, ziua i se împlinea. Logodnicul ei, cu cîţiva ani mai mare decît ea, vrînd să-i dea ocazia iubitei să se distreze puţin înainte să se dedice vieţii de familie, a consimţit şi el.

Cu coada ochiului Dani se uită la Barrett care asculta calm şi indiferent o poveste în care era lesne de înţeles că el fusese logodnicul Melissei. Această descoperire îi dădu fiori de gheaţă pe şira spinării, dar nu înţelegea de ce.

- Fata era foarte frumoasă, continuă Marshall, însă, din păcate, nu-i plăcea să muncească. Nu voia decît distracţie şi faima de manechin, fără eforturile pe care le implică această meserie şi pe care tu, Danielle, le cunoşti foarte bine. Dorea un succes imediat, de parcă, pac, apeşi pe un buton şi imediat apari pe coperta revistei Vogue. în plus, adora petrecerile şi ca bărbaţii să roiască în jurul ei. La un moment dat şi-a găsit şi un amant... poate chiar mai mulţi. Nu ştiu dacă pentru a-şi asigura cariera, sau din amuzament. Cert este că logodnicul ei a aflat şi Melissa i-a spus că eu i-aş fi cerut să se poarte „ drăguţ" cu acel bărbat. Şi, uite-aşa, am ajuns un ticălos.

Lui Dani i se umpluseră ochii de lacrimi la gîndul suferinţei prin care trecuse Barrett. Acum înţelegea ostilitatea dintre cei doi şi vorbele lui Marshall, cum că vrea să arate „ unora" că lucrurile nu sunt întotdeauna aşa cum par.

- Nu e nevoie să adaug că logodna a fost ruptă, fiindcă Melissa n-a vrut să renunţe la noua ei viaţă. Tăticul a trimis-o la New York unde i-a cumpărat roluri în spectacolele de pe Broadway şi în cîteva reclame. Am înţeles că, pînă la urmă, s-a descurcat, pentru că întotdeauna a ştiut să joace teatru.

- Ai uitat să menţionezi cum ai întors scandalul în favoarea ta, interveni Barrett, vădit plictisit. Mereu ai profitat de oameni şi situaţii, aşa cum te-ai folosit şi de Dani.

- Legea supravieţuirii, băiete, chicoti Marshall. Nu oricine e născut cu lingura de argint în gură.

- Păcat că nu toţi avem compasiune pentru semenii noştri.

- Noblesse oblige, nu? replică Marshall sarcastic deşi, observă Dani, sub privirea tăioasă a lui Barrett, parcă începea să cedeze.

- Uite ce e, Thompsen, poate că te-am judecat greşit în privinţa Melissei, dar în privinţa ta nu m-am înşelat. Eşti prea îmbătat de putere ca să te mai gîndeşti la cineva altfel decît cum ar putea să te ajute. Şi acum, dacă ţi-ai terminat cafeaua, îţi sugerez să pleci.

Marshall ezită, nehotărît dacă să comenteze dreptul lui Barrett de a-i dicta să plece, însă Dani era convinsă că Barrett l-ar fi dat pe uşă afară dacă ar mai fi stat puţin pe gînduri.

- Te conduc, Marshall, spuse ea ridicîndu-se ca să-l oblige s-o însoţească.

In timp ce se îndreptau spre uşă Dani îl simţi fierbînd de furie şi-i văzu faţa neagră de supărare.

- Deci ai hotărît să treci de partea lui King, nu?

- Nu sunt de partea nimănui. Vreau să-ncetaţi să vă mai certaţi şi asta mi se pare cea mai bună modalitate.

- Nu-ţi face iluzii că atenţia pe care ţi-o acordă înseamnă ceva special. Grija faţă de tine vine dintr-un simţ al răspunderii exagerat, atît şi nimic mai mult. Vocea şi expresia lui sugerau că ar fi fost o proastă dacă ar fi crezut că e vorba despre altceva. Lasă-l să-şi facă probleme în privinţa moralităţii tale şi atunci voi şti că ai succes.

- Noapte bună, Marshall.

După plecarea lui, Dani rămase cu un gust amar în gură. Cînd se întoarse în bucătărie nu-l mai găsi pe Barrett la masă, ci lîngă aragaz, cu o ceaşcă de cafea în mînă, dar nu întoarse capul cînd intră ea.

- Barrett! Auzindu-şi numele îi aruncă o privire rece, distantă. îmi pare rău!

- De ce?

- De întîmplarea cu Melissa, răspunse ea. Ai fost logodit cu ea, nu?

- Da. Vocea lui fără inflexiuni o făcu pe Dani să realizeze cît de mult suferise din cauza acelei fete.

- Nu trebuie să-l învinovăţeşti prea mult pe Marshall pentru ce s-a-ntîmplat. Probabil că Melissa simţea nevoia să fie adulată de cît mai mulţi bărbaţi încă dinainte să-l cunoască pe el, încheie ea neconvingător.

- încă îi mai iei apărarea, nu?

- Nu-i iau apărarea. Şi, văzîndu-i privirea glacială îşi înălţă bărbia sfidător. Eu am ştiut dintotdeauna că vrea să m-ajute fiindcă ar avea ceva de cîştigat, de aceea nici nu mi-am făcut iluzii în sensul ăsta, însă nu trebuie blamat pentru ce s-a petrecut între tine şi Melissa. Oricum s-ar fi-ntîmplat.

- Altceva? Ochii tăi îmi spun că mai ai de zis ceva.

- Odată mi-ai spus că o preferi pe vechea Dani celei de-acum, dar să ştii că am rămas aceeaşi. Hainele elegante nu mi-

au schimbat caracterul. De data aceasta îi susţinea privirea care, de obicei, o intimida. Nici ea nu ştia de ce dorea şi simţea că este important ca Barrett să înţeleagă că nu seamănă cu Melissa. Eu am făcut asta numai pentru Lew, ca să-i cîştig respectul şi admiraţia. Pentru nimeni altcineva! Vreau să-l fac fericit şi dacă pentru el a fi îmbrăcat luxos, a merge la petreceri mondene şi a cunoaşte oamenii potriviţi înseamnă totul, atunci voi continua aşa şi nu te voi mai lăsa să te certi cu
Marshall ca să-mi distrugi şansa de a fi aşa cum îşi doreşte tatăl meu. Ai înţeles?

Ochii îi înotau în lacrimi şi nu-i văzu surîsul din colţul gurii.

- Da, cred că ai rămas aceeaşi puştoaică obraznică, zise Barrett.

- Bineînţeles! izbucni ea, prea furioasă ca să-şi dea seama că îl aproba.

- Mă bucur că recunoşti.

- Ce să recunosc? spuse ea, încruntîndu-se.

- Că eşti o puştoaică obraznică, răspunse Barrett rînjind satisfăcut.

- N-am spus asta!

- Eu am spus-o iar tu mi-ai confirmat. Apoi izbucni în rîs şi o prinse de mijloc trăgînd-o spre el.

- Nu mai eşti supărat pe mine? îl întrebă, înălţîndu-şi spre el privirea neîncrezătoare.

- Niciodată n-am fost supărat pe tine, replică el strîngînd-o în braţe.

- Eu aşa credeam. N-aveam niciun drept să vorbesc aşa despre Melissa, totuşi îmi imaginez cît ai suferit din cauza ei.

- Totul a trecut, spuse el încet şi ceva în vocea Iui o convinse că aşa era. Şi asta o bucură foarte mult. Pe vremea aceea l-am socotit vinovat pe Marshall pentru că nu voiam să recunosc că Melissa nu era
aşa cum o credeam eu. Ceea ce mi-ai spus tu despre ea am descoperit de mult.

- Aşa cum ai descoperit că eu am rămas o puştoaică obraznică, continuă Dani în glumă.

- Acum mai avem ceva de discutat.

- Ce anume?

- Despre promisiunea tatălui tău. De ce nu mi-ai spus de la început?

- Nu credeam că te interesează persoana mea, apoi... Şi ridică din umeri, nevrînd să exprime prin cuvinte cu cîtă nerăbdare îi aştepta vizitele.

- Ţi-ai încălcat promisiunea faţă de Lew din cauza mea?

- Da, recunoscu Dani lăsînd capul în jos. Cînd mă întîlnesc cu tine nu mă mai simt atît de singură.

- Cum singură? Cu toate petrecerile la care te duce Marshall?

- Oamenii aceia de la petreceri sunt toţi nişte străini

pentru mine, totuşi nu trebuia să-mi încalc promisiunea.
- Nu cred că Lew s-a gîndit să te conformezi ad litteram.
- Ba da!
Barrett băgă mîna în buzunar şi scoase de acolo o scrisoare pe care i-o întinse.
- Citeşte-o!
Scrisul ilizibil era, cu siguranţă, al tatălui ei.
- De unde ai scrisoarea?
- Mi-a dat-o chiar el.
Scrisoarea era scurtă, dar Lew niciodată nu se
A
omorîse cu scrisul. In ea îi mulţumea lui Barrett că se dusese să-l vadă şi că-i adusese veşti despre Dani. Lacrimile îi împăienjeniră ochii citind ultima frază dinaintea semnăturii indescifrabile, aceea în care spunea: „ Sunt bucuros că Dani se-ntîlneşte cu tine. Nu mi-ar plăcea s-o ştiu singură printre străini".
- Ai dreptate, nu e supărat că mă văd cu tine, şopti ea.
- Bineînţeles că nu e, spuse Barrett pe un ton sobru.
- Cînd l-ai văzut? E bine? Unde se află? îl întrebă nerăbdătoare, ştergîndu-şi lacrimile.
- Ia-o încetişor! Nu-ţi pot răspunde la toate întrebările deodată. L-am văzut la New York, acum e la Belmont şi e bine sănătos.
- Cînd ai fost acolo?
- Săptămna trecută. A cumpărat un cal de patru ani, foarte frumos, iar iapa pe care a păstrat-o sa calificat în amîndouă cursele la care a înscris-o. Cred că a început să-şi recapete încrederea în sine.
- De ce nu mi-ai spus că l-ai văzut?
- Fiindcă mi-a atras atenţia că nu vrea să se ştie unde se află.
- Ah, sunt atît de fericită! strigă Dani, aruncîdui-se de gît. Mi-am făcut atîtea griji neştiind unde e şi ce face. A fost îngrozitor.
- Ştiu, pisicuţo.
Vocea lui tandră o făcu să-şi înalţe capul şi să-i privească gura senzuală. Parcă ghicindu-i gîndul, Barrett se aplecă să-i întîlnească buzele.

Capitolul 8

Pentru Dani sărutul fu unul special pentru că acel cîntec de bucurie ce-i umplea inima se transformă într-o simfonie al cărei crescendo îi răsuna atît de puternic în urechi încît îi acoperea bătăile inimii. Atingerea buzelor lui, tandră la început, ca întotdeauna, deveni insistentă, forţîndu-i cu îndemînare instinctele primare să răspundă. Nimeni pînă atunci nu trezise în ea asemenea senzaţii.
- Cred că ai început să mă placi, îi murmură Barrett la ureche.
- Doar... doar am început, bîigui ea, parcă încercînd să-şi nege sentimentele.

îşi desprinse braţele din jurul gîtului lui şi se îndepărtă puţin, dar după o clipă regretă, dîndu-şi seama că genunchii îi tremură la fel de tare ca atunci cînd, cu cîţiva ani în urmă, fusese aruncată de pe cal. Şi fiindcă ştia că are o figură expresivă pe care i se puteam citi lesne toate emoţiile, încercă să-i sustragă atenţia.

- Cînd îl mai vezi pe tata spune-i că-1 iubesc.

- Am să-i transmit. Şi, ca să nu uit, un timp n-o să ne mai vedem. Sîmbătă, părinţii mei îşi serbează aniversarea căsniciei şi, probabil, nu mă-ntorc pînă săptămîna viitoare.

- Oh, sper să te distrezi foarte bine, spuse Dani, încercînd să arboreze un aer indiferent.

- De-asta sunt convins, zise el vesel. Mă conduci pînă la uşă?

- Sigur, murmură ea, avînd grijă să păstreze distanţa între ei.

Următoarele zile şi nopţi trecură insuportabil de monoton pentru Dani, deşi îşi tot spunea că nu-i lipsea decît compania lui Barrett, refuzînd să creadă că o putea atrage fizic. Frumuseţea lui nu o tulbura deloc şi era imună la surîsul lui devastator, se încăpăţînă să susţină.

Iar senzaţia de monotonie se datora faptului că în loc să stea afară, la soare, era nevoită să-şi petreacă ziua sub flash-ul aparatului de fotografiat, iar serile, în loc să stea la aer curat, trebuia să meargă la petreceri, unde era multă gălăgie şi camerele îmbîcsite de fum de ţigară. Această explicaţie nu i se mai părea convingătoare cînd încerca s-o aplice pentru serile libere cînd rămînea singură în apartament.

Fiindcă se aşteptase ca Marshall s-o ia la întrebări despre relaţia cu Barrett, fu surprinsă că acesta nu amintea nimic despre scena din seara aceea. Singura schimbare observată la el era că părea mult mai curtenitor şi mai încrezător în ea, ceea ce făcea ca ochii lui să strălucească de mulţumire.

Aceiaşi privire satisfăcută o avea şi în după-amiaza în care o anunţă pe neaşteptate că programul pentru seara aceea se schimbase, însă pe Dani nu o miră acest lucru.

Ca de obicei, ajunseră la petrecere printre ultimii invitaţi. Dani încetase de mult să se mai minuneze de casele luxoase în care intra, de bijuteriile şi toaletele scumpe pe care le purtau cei care participau la aceste petreceri exclusiviste.

Din experienţa căpătată pe hipodrom la cursele de cai, Dani ştia să deosebească pe adevăraţii jucători de gură-cască; în acest caz, pe oaspeţii de onoare de parveniţi şi oportunişti. Iar Marshall era întotdeauna un oaspete de onoare, chiar solicitîndu-i-se prezenţa la astfel de întîlniri moderne, fiind mereu în centrul atenţiei, ceea ce lui îi flata orgoliul, iar pe Dani o făcea fericită că nu mai era nevoită să facă conversaţie şi schimb de replici spirituale.

Prefăcîndu-se interesată de discuţia în care Marshall se

antrenase, şi mai bine-zis de monologul lui, îşi plimbă privirea prin încăpere şi în partea opusă zări un cap cu păr castaniu-roşcat. Pentru o clipă inima i se opri în piept, apoi porni să-i bată nebuneşte. Nu cunoştea decît o singură persoană a cărei nuanţă de păr bătea spre roşcat şi aceea era Barrett, care se întoarse în profil exact cînd Marshall se răsuci spre ea.

- S-a-ntîmplat ceva, Danielle? îi şopi el.

- Nu, nimic, zise ea mult prea repede, aşa că Marshall îşi îndreptă privirea în direcţia în care se uita ea.

în acel moment, perechea din cauza căreia nu-1 vedea prea bine pe Barrett se dădu la o parte şi Dani o văzu pe blonda agăţată de braţul lui, ceea ce-i provoca un spasm dureros în capul pieptului

- Eşti surprinsă să-l vezi aici? o întrebă Marshall.

- îl credeam plecat din oraş.

- S-a-ntors de cîteva zile. Nu ştiai?

- Nu, de ce să fi ştiut? replică ea, neluîndu-şi ochii de la blonda căreia Barrett îi acorda întreaga sa atenţie. Chiar de la distanţă Dani îi observă zîmbetul
seducător şi felul în care o privea, de parcă nimeni altcineva nu se mai afla în jur.

- Te-ntrebi cine este? îi şopti Marshall sarcastic.

- N-am mai văzut-o pînă acum, zise Dani pe un ton indiferent.

- E Nicole Carstairs... de la Carstairs Steel, actuala favorită în cursa pentru cîştigarea titlului de „doamna Barrett King". Satisfacţia cu care îi furniza această informaţie şocantă o făcu pe Dani să pălească; asemenea informaţii erau specialitatea lui Marshall şi era convinsă că nu glumea. Doar nu credeai că eşti singura fată cu care se-ntîlneşte, nu? Am încercat să-ţi explic în seara aceea că nu se vede cu tine decît dintr-un simţ exagerat al responsabilităţii, dar nu m-ai crezut, sau n-ai vrut să mă crezi.

La gîndul că Barrett o trădase, Dani simţi că i se face rău.

îi venea să-şi acopere urechile ca să nu mai audă grozăviile pe care i le spunea Marshall.

- înţeleg că domnişoară Carstairs şi-a petrecut weekend-ul la fermă, alături de mulţi alţi prieteni care s-au adunat să-i sărbătorească părinţii. Eu, personal, cred că a fost doar un pretext pentru a o invita acolo.

- Te rog, încetează! Eu şi Barrett suntem
prieteni, atîta tot.

- De ce-mi spui asta? replică el zîmbind
A
batjocoritor. In clipa aceea simţi că-1 urăşte pe Marshall pentru că îi vorbea despre lucruri pe care ea ar fi trebuit să le intuiască. Doar ştia foarte bine că Barrett putea avea orice fată îşi dorea. Nu-1 numea chiar ea „ bărbat între femei"? Vrei să plecăm, Danielle? îl auzi pe Marshall

şoptindu-i.

- Am putea? zise Dani întorcînd spre el o privire tristă.

Ca o încununare a triumfului său, Marshall chicoti, apoi îi spuse cu falsă părere de rău:

- Nu încă, mai întîi să-i urăm lui Barrett bun-venit înapoi la Louisville.

Privirea ei îngrozită căuta pe faţa lui Marshall un semn că acesta doar glumise însă, imediat, realiză că într-adevăr intenţiona s-o conducă la Barrett şi că Marshall schimbase programul pentru seara aceea ştiind că Barrett se va afla acolo şi, mai mult decît atît, însoţit de Nicole Carstairs. Aceea era răzbunarea lui pentru că îi ascunsese faptul că se întîlnea cu Barrett.

Marshall deja o luase de braţ, aşa că nu mai avea cum să mai scape. Ce spera să cîştige umilind-o astfel? se întreba Dani, în timp ce-şi croiau drum printre invitaţi. Şi imediat, în minte îi veni răspunsul
foarte clar. De fapt nu voia s-o umilească, ci s-o provoace să-l atace în public pe Barrett, aşa cum reacţionase la moartea lui Rogue.

Acest gînd îi dădu tăria să-şi înfrunte tristeţea şi să arboreze un zîmbet cît se poate de natural, încît numai cineva care o cunoştea foarte bine i-ar fi observat buzele uşor crispate şi paloarea feţei.

Cînd Barrett, o văzu în sfîrşit, privirea lui veselă se întunecă şi Dani îşi dori în clipa aceea să se poată întoarce din drum ca să scape de imaginea ochilor acelora verzi, scormonitori.

- Barrett, nu ştiam că te-ai întors! exclamă ea, întrebîndu-se apoi dacă şi lui tonul ei încîntat i se păruse la fel de fals, însă gestul lui Marshall, care slăbi strînsoarea din braţul ei, îi spuse că nu se aşteptase la o asemenea reacţie. Aşa că pentru a-şi bate joc de el, prinse curaj şi continuă: Nu-mi venea să cred ochilor cînd te-am zărit de la distanţă.

- I-am spus Daniellei că te-ai întors de cîteva zile, se băgă Marshall în vorbă.

- De-abia acum? replică Barrett aruncîndu-i o privire provocatoare, apoi întorcîndu-se spre Dani: Mă bucur să te văd. Blonda de la braţul lui se lipi mai strîns de el, în timp ce o studia pe Dani insistent, încercînd în acelaşi timp să dea clar de înţeles că era iubita lui Barrett. Nicole, ţi-o prezint
pe Dani Williams, o bună prietenă... Dani, ea e Nicole Carstairs.

Dani remarcă faptul că pe Nicole Carstairrs nu o prezentase în niciun fel, în vreme ce ea era etichetată drept „ o bună prietenă".

- Mă bucur, domnişoară Carstairs, murmură Dani. Ai o rochie foarte frumoasă.

O remarcă sinceră, pentru ea, într-adevăr, rochia se asorta perfect cu ochii ei albaştri.

- Barrett, sper că ai petrecut bine weekend-ul acasă, se trezi Dani vorbind.

- Da, a fost o petrecere grozavă, o asigură Nicole, privindu-1 pe Barrett drăgăstos. Ne-am adunat numai cei din familie.

Dani tresări fără să vrea. Nu mai era nevoie de nicio dovadă din partea lui Marshall, iar tăcerea lui Barrett confirma cele spuse de Nicole. Cu toate acestea se uită la el, căutînd pe figura lui ceva care să-i dea de înţeles că femeia exagera, dar expresia lui era doar una îngînduratăşi curioasă. Apoi, inima i se opri în piept cînd Barrett îi zîmbi tandru lui Nicole spunîndu-i:

- Scuză-ne puţin, vreau să vorbesc cu Dani un minut.

- Nu mai mult, spuse Nicole ţuguindu-şi buzele îmbufnată. A

- Iţi promit, zise Barrett, apoi întorcîndu-se spre Marshall: Ţine-i tu companie lui Nicole, bine?

Şi o luă de mînă pe Dani, care se întrebă dacă el observase sclipirea de furie din ochii lui Marshall. De-abia cînd îşi lăsă palma într-a lui realiză cît de rece era a ei, rece şi amorţită, iar în ochi i se citea spaima că el îi va ghici durerea, ştiind cît de bine îi intuia stările sufleteşti. Dar atenţia lui era concentrată asupra perechii spre care se îndreptau şi la care Dani se uita suspicioasă.

- Dani, vreau să ţi-o prezint pe sora mea, Stephanie, şi pe logodnicul ei, Travis Blackman, spuse Barrett cînd ajunse lîngă cei doi.

- Dani? Sora lui Barrett, o brunetă frumoasă, cu părul lung, o privi mirată, apoi cu un zîmbet larg zise: Dani... sigur, tu eşti cea despre care ne-a vorbit Barrett. Şi, adresîndu-se fratelui ei: E frumoasă aşa cum ne-ai descris-o.

La orice s-ar fi aşteptat Dani numai la asta nu. în afara proastei publicităţi ce i se făcuse în legătură cu moartea lui Rogue, nu mai dăduse ocazia să se vorbească despre ea, să devină subiect de discuţie. Deşi era surprinsă reuşi să dea o replică potrivită.

- Tatăl tău este Lew Williams, nu-i aşa? o întrebă Travis Blackman, un brunet chipeş, cu ochi negri, pe care Dani îl plăcu din prima clipă.

- Da, aşa e.

- Cu cîţiva ani în urmă, pînă să ne vindem caii, a lucrat pentru tatăl meu, îi explică el.

- Tata şi cu mine am încercat să-l convingem pe Travis să cumpere alţii... fireşte, din herghelia noastră, zise Stephanie rîzînd, făcîndu-i lui Dani cu ochiul.

- Tata nu ţi-ar mai lăsa pe mînă nicio biată mîrţoagă, o ironiză Barrett. O ţii minte pe cea de care era să rămîi legată pentru tot restul vieţii?

Deşi habar n-avea despre ce este vorba şi întreaga discuţie o depăşea Dani fu în stare să dea replica potrivită la momentul potrivit. Era prea tulburată de prezenţa lui Barrett,

de palma fierbinte ţinînd-o pe a ei şi de senzaţia că niciodată nu-1 va mai putea privi ca pe un prieten. In seara aceea relaţia lor luase o întorsătură neaşteptată şi prea subtilă pentru ea ca s-o înţeleagă imediat. Iar hohotul de rîs nervos fu gata să se transforme în lacrimi, pentru că durerea ce o purta în suflet era chiar mai puternică decît atunci cînd Rogue fusese omorît.

- Trebuie să mă-ntorc la Marshall, spuse cu o voce aproape disperată, care-1 făcu pe Barrett să-şi înguste ochii şi s-o privească atent.

- Cred că mai poate supravieţui un pic fară tine, remarcă el cu maliţiozitate.

Dar eu? îşi zise Dani, speriată că în curînd nu va mai fi în stare să se prefacă.

- Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, spuse pe un ton ce se dorea vesel, dar noroc că cei doi nu observară nimic în timp ce-şi luau rămas- bun. Cînd se îndepărtară îşi trase mîna din a lui Barrett şi-şi agăţă privirea de figura încruntată a lui Marshall ca de un colac de salvare.

- Ce-ai păţit, Dani? o întrebă Barrett pe un ton scăzut, dar imperativ.

- Ce să păţesc? N-am păţit nimic. Şi, aruncîndu-i o privire nevinovată continuă: îmi place sora ta. E foarte frumoasă.

Dar Barrett rămase tăcut, strîngînd din buze şi încleştîndu-şi maxilarele, ceea ce o făcu să se grăbească să ajungă mai repede lîngă Marshall.

Braţul cu care acesta îi înconjură talia era - sprijinul de care avea nevoie şi, în timp ce Marshall îşi luă rămas-bun de la Barrett şi Nicole, Dani se gîndi, în treacăt, ce ciudat era că pînă atunci crezuse că numai îmbrăţişarea lui Barrett îi putea reda liniştea şi siguranţa pe care acum le găsea la Marshall. în clipa aceea nu mai contau deloc motivele pentru care acesta o adusese acolo.

Cîteva minute mai tîrziu se aflau sub porticul intrării, aşteptînd să li se aducă maşina.

-Acum ai să-l alungi din viaţa ta, nu-i aşa, Danielle? o întrebă încet, trăgînd-o mai aproape de el.

- Da, şopti Dani.

- Ştiu că ce-am făcut în seara asta îţi poate părea o cruzime dar, uneori, trebuie să fii crud pentru a-ţi fi apreciată bunătatea.

Dani nu încercă să-şi ferească gura de buzele lui, dimpotrivă, îi primi sărutul cu bucurie, încercînd astfel să şi-l şteargă din minte pe Barrett. Poate că îl judecase greşit pe Marshall că o forţase să dea ochii cu Barrett. Poate că dorise acest lucru pentru a-i dovedi că se face de rîs afişîndu-se cu un bărbat aparţinînd altei femei.

Ziua următoare Marshall rămase alături de ea aproape tot timpul, deseori zîmbindu-i încurajator, parcă spunîndu-i că el este singurul căruia într-adevăr îi păsa de ea. Şi încă o dată Dani se gîndi că îl judecase greşit, deşi era şmecher şi-şi

calcula cu grijă fiecare acţiune, dar că, nu-i aşa, în meseria lui, pentru a avea succes era nevoie şi de aşa ceva.

Seara, în faţa casei ei, Marshall opri motorul, însă Dani fu cea care făcu prima mişcare ce o aduse în braţele lui.

- A fost greşeala mea crezînd că-mi vei respinge avansurile, îi şopti el la ureche. La început erai atît de caustică şi prudentă încît mi-am zis că trebuie
să-ţi dau un răgaz pentru a căpăta încrederea în mine. Nu-mi închipuiam că Barrett o să-şi bage coada şi că tu vei găsi la el ceea ce doream să-ţi ofer eu.

- Cred că singurul lucru pe care l-am găsit la el a fost o legătură cu trecutul. E singurul motiv pentru care mă vedeam cu el, zise Dani oftînd adînc.

Iniţial, aşa fusese dar, treptat se transformase în nevoia de a avea un prieten, iar dacă i-ar fi povestit lui Marshall despre vizitele lui Barrett, ar fi scutit-o de atîta suferinţă.

- Crezi că te descurci singură? o întrebă Marshall sărutîndu-i uşor buzele.

- Da, mulţumesc, spuse ea zîmbind, apoi îi întoarse sărutul.

- Dacă vrei mai rămîn cu tine.

- Mă simt bine, îl asigură ea, retrăgîndu-se din braţele lui. Ne vedem mîine.

- Abia după-amiază, oftă el cu regret. Am nişte treburi de rezolvat, aşa că dormi pînă mai tîrziu fiindcă eu am să-l sun pe John să-ţi amîne şedinţa foto pentru săptămîna viitoare.

- Cred că aş putea dormi pînă la Crăciun, într-adevăr, oboseala îşi spunea cuvîntul, mai ales după noaptea în care nu pusese geană peste geană.

După ce-şi urară noapte bună, Dani intră în
clădire, străbătu holul, deschise uşa, intră în apartament, dar cînd vru s-o închidă după ea, o forţă teribilă venită din afară împinse uşa trîntind-o de perete şi Dani se uită încremenită şi îngrozită la bărbatul care intră în casa ei.

- Ce cauţi aici? murmură ea, intimidată de privirea demonică ce o măsura din cap pînă-n picioare.

- Vreau să stăm de vorbă, dar am impresia că nu prea-ţi face plăcere. Trăsăturile lui parcă dăltuite în piatră şi muşchii încordaţi îi aminteau lui Dani de un tigru stînd la pîndă, aşa că încercă să-l tempereze cu prima replică ce-i veni în minte:

- Nu... nu te-am văzut afară.

- Nu-i de mirare, fiindcă erai prea ocupată cu... alte lucruri.

Dani îşi înghiţi nodul din gît, apoi îşi drese vocea, în timp ce realiză că, probabil, o văzuse în maşina lui Marshall.

- Asta nu e treaba ta, protestă cu o voce mai sigură, uitîndu-se cu coada ochiului la telefonul de lîngă canapea, apoi se repezi şi ridică receptorul. Chem poliţia ca să te scoată afară!

Cu o iuţeală la care Dani nu se aştepta de la cineva de calibrul lui, îi smulse receptorul din mînă răstindu-se:

- Nu suni pe nimeni pînă nu aflu ce se-ntîmplă cu tine! să-ţi dau un răgaz pentru a căpăta încrederea în mine. Nu-mi închipuiam că Barrett o să-şi bage coada şi că tu vei găsi Ia el ceea ce doream să-ţi ofer eu.

- Cred că singurul lucru pe care l-am găsit la el a fost o legătură cu trecutul. E singurul motiv pentru care mă vedeam cu el, zise Dani oftînd adînc.

Iniţial, aşa fusese dar, treptat se transformase în nevoia de a avea un prieten, iar dacă i-ar fi povestit lui Marshall despre vizitele lui Barrett, ar fi scutit-o de atîta suferinţă.

- Crezi că te descurci singură? o întrebă Marshall sărutîndu-i uşor buzele.

- Da, mulţumesc, spuse ea zîmbind, apoi îi întoarse sărutul.

- Dacă vrei mai rămîn cu tine.

- Mă simt bine, îl asigură ea, retrăgîndu-se din braţele lui. Ne vedem mîine.

- Abia după-amiază, oftă el cu regret. Am nişte treburi de rezolvat, aşa că dormi pînă mai tîrziu fiindcă eu am să-l sun pe John să-ţi amîne şedinţa foto pentru săptămîna viitoare.

- Cred că aş putea dormi pînă la Crăciun, într-adevăr, oboseala îşi spunea cuvîntul, mai ales după noaptea în care nu pusese geană peste geană.

După ce-şi urară noapte bună, Dani intră în clădire, străbătu holul, deschise uşa, intră în apartament, dar cînd vru s-o închidă după ea, o forţă teribilă venită din afară împinse uşa trîntind-o de perete şi Dani se uită încremenită şi îngrozită la bărbatul care intră în casa ei.

- Ce cauţi aici? murmură ea, intimidată de privirea demonică ce o măsura din cap pînă-n picioare.

- Vreau să stăm de vorbă, dar am impresia că nu prea-ţi face plăcere. Trăsăturile lui parcă dăltuite în piatră şi muşchii încordaţi îi aminteau lui Dani de un tigru stînd la pîndă, aşa că încercă să-l tempereze cu prima replică ce-i veni în minte:

- Nu... nu te-am văzut afară.

- Nu-i de mirare, fiindcă erai prea ocupată cu... alte lucruri.

Dani îşi înghiţi nodul din gît, apoi îşi drese vocea, în timp ce realiză că, probabil, o văzuse în maşina lui Marshall.

- Asta nu e treaba ta, protestă cu o voce mai sigură, uitîndu-se cu coada ochiului la telefonul de lîngă canapea, apoi se repezi şi ridică receptorul. Chem poliţia ca să te scoată afară!

Cu o iuţeală la care Dani nu se aştepta de la cineva de calibrul lui, îi smulse receptorul din mînă răstindu-se:

- Nu suni pe nimeni pînă nu aflu ce se-ntîmplă cu tine!

- Nu-ţi datorez nicio explicaţie.

- Credeam că ai înţeles ce fel de om este Marshall, zise Barrett, fără să-şi ia de la ea privirea scormonitoare.

- Intodeauna am judecat corect oamenii, de-asta poate nu mi-a plăcut de tine, replică ea.

- Ce s-a-ntîmplat cu tine în ultima săptămînă? Aseară, la petrecere, ai vorbit numai prostii şi te-ai ferit de mine ca de un ciumat. Te-am sunat să-ţi spun că m-am întors, dar nu te-am găsit, apoi am fost prea ocupat ca să mai revin.

Că fusese ocupat, de asta era sigură, fiindcă Nicole se comportase de parcă s-ar fi aşteptat ca Barrett să-i dedice fiecare clipă din timpul său liber.

- Dacă n-ai fi vrut să mă mai vezi, cu atît mai bine.

- Credeam că suntem prieteni, zise el printre dinţi.

- Asta a fost înainte să constat că îl prefer pe Marshall în locul tău. Mă satisface mult mai bine decît tine, replică ea privindu-1 sfidător.

Capitolul 9

- Prostuţă mică ce eşti! Şi cu o mişcare uşoară o trase spre el. Ceea ce urmă fu ca atingerea unui fir de înaltă tensiune, care o curentă din cap pînă-n picioare, tăindu-i respiraţia, iar căldura pulpelor lui îi pătrunse prin rochie, paralizîndu-i picioarele. Ce ştii tu despre dragoste, sau despre sex? mîrîi el fulgerînd-o cu privirea.

- Mai multe decît crezi, zise ea cu o voce slabă. Ştiu că e nevoie de doi oameni care se doresc.

Barrett hohoti încet.

- Prima oară cînd te-am sărutat mi-am dat seama că dacă, totuşi, ai mai fost sărutată, acela nu a fost un bărbat adevărat.

- Ba da, insistă ea, încercînd să scape de îmbrăţişarea lui.

- Nu-ţi datorez nicio explicaţie.

- Credeam că ai înţeles ce fel de om este Marshall, zise Barrett, fără să-şi ia de la ea privirea scormonitoare.

- Intodeauna am judecat corect oamenii, de-asta poate nu mi-a plăcut de tine, replică ea.

- Ce s-a-ntîmplat cu tine în ultima săptămînă? Aseară, la petrecere, ai vorbit numai prostii şi te-ai ferit de mine ca de un ciumat. Te-am sunat să-ţi spun că m-am întors, dar nu te-am găsit, apoi am fost prea ocupat ca să mai revin.

Că fusese ocupat, de asta era sigură, fiindcă Nicole se comportase de parcă s-ar fi aşteptat ca Barrett să-i dedice fiecare clipă din timpul său liber.

- Dacă n-ai fi vrut să mă mai vezi, cu atît mai bine.

- Credeam că suntem prieteni, zise el printre dinţi.

- Asta a fost înainte să constat că îl prefer pe Marshall în locul tău. Mă satisface mult mai bine decît tine, replică ea privindu-1 sfidător.

Capitolul 9

- Prostuţă mică ce eşti! Şi cu o mişcare uşoară o trase spre el. Ceea ce urmă iu ca atingerea unui fir de înaltă tensiune, care o curentă din cap pînă-n picioare, tăindu-i respiraţia, iar căldura pulpelor lui îi pătrunse prin rochie, paralizîndu-i picioarele. Ce ştii tu despre dragoste, sau despre sex? mîrîi el fulgerînd-o cu privirea.

- Mai multe decît crezi, zise ea cu o voce slabă. Ştiu că e

nevoie de doi oameni care se doresc.

Barrett hohoti încet.

- Prima oară cînd te-am sărutat mi-am dat seama că dacă, totuşi, ai mai fost sărutată, acela nu a fost un bărbat adevărat.

- Ba da, insistă ea, încercînd să scape de îmbrăţişarea lui.

- încă mai crezi că te poţi opune forţei unui bărbat?

- Dă-mi drumul! ţipă ea, speriată de privirea lui ameninţătoare. Şi se repezi să-l zgîrie pe faţă, dar Barrett o prinse de încheieturi şi-i suci mîinile la spate, imobilizîd-o. Orice încercare a ei de a se apăra cu picioarele lovindu-1 peste fluierul piciorului ar fi trimis-o imediat la podea. Apoi, Barrett îi prinse amîndouă încheieturile într-o mînă, cu cealaltă reuşind să-i ţină capul pe care Dani şi-l mişca dintr-o parte în alta, şi obligînd-o să-i primească sărutul. Gura lui îi atinse buzele încleştate lăsînd-o iară respiraţie în timp ce un foc mistuitor îi străbătu tot corpul, lăsînd-o fără vlagă şi apărare, incapabilă să mai opună rezistenţă.

Cînd Barrett întrerupse sărutul, ca să-i dezmierde zona sensibilă din spatele urechii, Dani începu să gîfîie uşor, simţindu-şi trupul vibrînd de plăcere. Cînd deschise gura să protesteze iar, Barrett prinse momentul că avea buzele întredeschise ca să le supună sărutării sale.

în aceeaşi clipă muşchii încordaţi începură să se relaxeze, devenind maleabilă şi permiţîndu-i lui Barrett să-i muleze trupul după al lui. Tot atunci el slăbi strînsoarea cu care-i ţinea mîna, însă Dani rămase cu capul dat pe spate ca el să-i poată savura buzele ce tremurau sub violenţa sărutului. ISSSSy

- Vezi cît de uşor poate fi? şopti Barrett lîngă gura ei. Vocea lui calmă puse brusc capăt slăbiciunii ce o făcuse accesibilă insistenţelor lui şi Dani începu să se zbată ca să-şi elibereze mîna, în acelaşi timp ferindu-şi gura de buzele lui. Insă, o clipă mai tîrziu, se trezi aruncată pe canapea, cu Barrett deasupra ei. Niciodată pînă atunci nu fusese mai conştientă de diferenţa între trupul femeii şi cel al unui bărbat cu muşchi puternici şi încordaţi. Vrei să-ţi dovedesc în continuare? o întrebă el, însă vocea senzuală nu-1 făcu să renunţe la forţă. Neaşteptîndu-i răspunsul, îşi aplecă din nou capul să-i sărute buzele, de această dată cu o imensă tandreţe care pe Dani o dezarmă complet, lăsînd-o să se piardă într-un labirint de senzaţii pe care atunci le încerca pentru prima oară, iar cînd Barrett se ridică deasupra ei, clipi ameţită, în ochii ei putîndu-se citi o mie de întrebări cărora încă nu le aflase răspuns. Ei, ce zici? o provocă el, păstrînd pe chip aceeiaşi expresie neîmblînzită.

- Te urăsc! îi strigă Dani cu o voce tremurîndă, încercînd să se ridice de pe canapea.

- Sunt obişnuit cu asta, chicoti el.

Indiferenţa lui o enervă şi mai tare.

- Eu ştiu să urăsc mai tare decît oricine altcineva, se

corectă ea cu încăpăţînare copilărească.
- Asta simţeai şi acum cîteva clipe? Ură? în privirea lui care o măsura din cap pînă-n picioare se putea citi adevărul pe care trupul ei încerca să-l nege.
- Pleacă! Pleacă de-aici! îi ceru ea, îmbujorîndu-se de ruşine. N-am nevoie nici de prietenia ta, nici de sărutările tale! Păstrează-ţi aceste porniri necontrolate pentru Nicole. Pe mine mă dezgustă, dar ei probabil că îi plac!
- Nicole? zise el ridicînd mirat din sprîncene apoi, un zîmbet îi lumină faţa şi dîndu-şi capul pe spate, începu să rîdă cu poftă.
- Nu găsesc nimic amuzant în asta! se răsti Dani.
Barrett încetă să rîdă, dar continuă să zîmbească.
- Deci, despre asta e vorba? spuse pe un ton vesel.
- Nu ştiu la ce te referi, ripostă Dani şi în aceeaşi clipă îşi dori să nu fi pronunţat acel nume. Doar nu era geloasă pe femeia aceea!
Barrett întinse mîna şi o prinse de încheietură ridicînd-o de pe canapea.
- Aseară am făcut o greşeală de neiertat pentru care-ţi datorez scuze, zise el. Credeam că ştii că Nicole şi Travis Blackman, logodnicul surorii mele, sunt fraţi vitregi.
Dani se încruntă, nevenindu-i să creadă că, după felul în care Barrett rostise acele cuvinte, între el şi
Nicole nu exista altă legătură decît aceea că era sora vitregă a viitorului lui cumnat.
- Iar ai ascultat bîrfele lui Marshall? continuă el, văzînd-o că nu mai spune nimic.
- Am şi eu ochi să văd, murmură ea. Iar aseară erai...
- Eram însoţit de un viitor membru al familiei mele, atîta tot, sfîrşi el fraza în locul ei, uitîndu-se îngîndurat la chipul ei care-i trăda emoţiile.
Lui Dani i se puse un nod în capul pieptului şi îi venea să plîngă fiindcă nu putea înţelege ce se-ntîmplă cu ea.
- Acum ai înţeles? o întreba Barrett cu blîndeţe.
- Nu, nu-nţeleg nimic.
- Mai gîndeşte-te. Mîine dimineaţă la opt vin să te iau.
- De ce? Pe faţa ei se citea nedumerirea.
- Fiindcă mi-am luat o zi liberă pe care vreau s-o petrec cu tine.
- Dar...
- La ora opt, zise el pe un ton care nu admitea replică, apoi se îndreptă spre ieşire şi după cîteva clipe Dani auzi uşa de la intrare închizîndu-se.
Rămasă singură, Dani se simţi ameţită, reacţie pe care o puse pe seama veştii pe care tocmai o aflase, aceea că Barrett nu era îndrăgostit de Nicole
Carstairs. Dar de ce acest lucru avea atîta importanţă pentru ea, din moment ce ea şi Barrett erau doar prieteni? Gîndul acesta îi provocă un spasm dureros în capul pieptului. Tu nu eşti bolnavă, eşti îndrăgostită, îi şopti o voce lăuntrică.

Nu, pentru ea dragostea era ceva confuz, cu care se va întîlni cîndva, în viitor, şi în niciun caz atunci. Şi, în niciun caz, avînd vreo legătură cu Barrett King! De ce nu se poate îndrăgosti de Marshall? In seara aceea, în braţele lui căutase consolare, încercînd să şi-l scoată din minte pe Barrett şi, deşi sărutările lui n-o lăsaseră indiferentă, doar îmbrăţişarea brutală a lui Barrett îi trezi dorinţa, împotriva voinţei sale.

Şi Barrett? Singurul sentiment pe care-1 avea faţă de ea era cel al responsabilităţii, aşa cum îi spusese Marshall? Doar nu numai asta îl făcea să-şi dorească s-o caute, deşi tatăl ei îl rugase să nu o lase singură. Altfel, de ce s-ar fi chinuit s-o facă să înţeleagă că Nicole nu însemna nimic pentru el?

Adormi în gînd cu aceste întrebări cărora nu le găsea răspuns şi tot cu ele se trezi a doua zi dimineaţă, dîndu-i speranţa că Barrett ţinea într-adevăr la ea, ca în clipa următoare s-o cuprindă disperarea că poate nu era aşa. Cînd el sosi la ora opt fix, era atît de tensionată încît nici nu-1 putea
privi în faţă, deşi făcea eforturi să se poarte normal.

- Nu te interesează unde mergem astăzi?

- Ba da, zise ea, înghiţindu-şi nodul din gît.

- Perfect. Mă gîndeam să ieşim din oraş ca să-ţi arăt cîteva atracţii turistice pe care le oferă statul Kentucky în afară de Churchill Downs.

- Vrei să plecăm acum? îl întrebă nervoasă.

- Cu cît plecăm mai repede, cu atît putem vizita mai multe locuri.

In timp ce strîngea ceştile de cafea de pe masă, ochii i se umplură de lacrimi. Sperase că după felul în care o sărutase cu o seară în urmă, Barrett îşi va exprima mai clar sentimentele, dar el se purta ca de obicei.

- Dani! îl auzi strigînd-o şi, în acelaşi timp, îi simţi palma pe umăr.

Primul impuls fu acela de a se întoarce, ca să se cuibărească în braţele lui, şi era atît de puternic încît ca să-i reziste trebui să se ferească de atingerea lui.

- Astăzi nu eşti în apele tale. E vorba de aseară?

- Nu înţeleg la ce te referi, zise ea ridicînd din umeri.

- Indiferent de impresia pe care ţi-am lăsat-o aseară, să ştii că nu te invit în această excursie cu gîndul de a te seduce. Dacă voiam s-o fac, aş fi prins
momentul aseară. Aşa că nu te mai gîndi la asta.

- Nu e foarte simplu. Nu ştiu dacă de-acum încolo mai putem fi prieteni.

- E greu ca între un bărbat şi o femeie să existe doar o relaţie de prietenie, dar astăzi, hai să nu ne mai gîndim la altceva şi să ne simţim cît mai bine.

- Da... sigur, încuviinţă ea schiţînd un zîmbet.

- Bravo, aşa te vreau, zise el vesel.

Deşi Barrett recunoscuse că între ei era imposibil ca de

atunci încolo să nu mai existe o simplă prietenie, intenţia lui de a uita ce se întîmplase cu o seară în urmă era o declaraţie subtilă a faptului că nu dorea să se implice într-o relaţie serioasă cu ea. Jurînd că el nu va afla niciodată ceea ce simţea acum pentru el, Dani arboră o mină veselă şi de bună dispoziţie, pentru a-1 lăsa să creadă că uitase acel incident. Ce importanţă mai avea că prezenţa lui o tulbura peste măsură? Părul arămiu şi ochii verzi, vocea senzuală şi colonia bărbătească, toate la un loc îi stîrneau simţurile, neputîndu-i ignora nici scurta atingere atunci cînd Barrett se aşeză la volan.

Excursia în împrejurimile oraşului Louisville îi duse mai întîi la Bardstown şi Dani se bucură în sinea ei că peisajele şi locurile de interes turistic îi sustrăgeau atenţia de la Barrett.

Timpul trecu chiar mai repede decît şi-ar fi imaginat şi cînd el îi propuse pentru cină un restaurant din Lexington, nu-i veni să creadă că
A
trecuseră atîtea ore de la prînz. In timpul mesei, ca de altfel pe parcursul întregii zile, vorbiră foarte puţin, discuţia axîndu-se în jurul locurilor pe care le vizitaseră.

- Ar trebui să ne întoarcem acasă pînă se întunecă, spuse ea, cu voce obosită cînd ieşiră din restaurant îndreptîndu-se spre maşină.

- Nu ne-ntoarcem încă, o anunţă el.

- Dar unde mai mergem?

- La o licitaţie. N-ai mai participat niciodată la aşa ceva, nu?

- La o licitaţie?

- Nu-mi spune că n-ai auzit de licitaţia de la Keeneland pentru caii de un an?

- Ştiu totul despre cai dar acum nu despre asta e vorba. Nu pot merge la licitaţie.

- Fiincă i-am promis tatălui tău?

- Da, zise Dani, întorcîndu-şi privirea de la el.

Şi care-i problema? Nu-ţi încîlci promisiunea uitîndu-te la cai, ci doar dacă intenţionezi să cumperi vreunul.

Gluma lui n-o făcu să rîdă, sau să-i alunge tristeţea din priviri.

- Te rog, du-mă acasă.

- Dani, spune-mi, ce-ai de gînd? Vrei să nu mai scoţi nasul afară? Cai sunt peste tot. Nu le poţi ignora existenţa, indiferent că sunt cai de rasă, sau nu.

- Ştiu, dar la Keeneland...

- Răspunde-mi sincer. Vrei să mergi?

- Nu-i vorba de asta.

- Ba da. Dacă vrei să mergi, te duc acolo, dacă nu, ne întoarcem acasă.

- Vreau să merg, dar nu-mi pot încălca promisiunea faţă de

Lew.

- Atunci te duc la licitaţie. Şi cu asta încheie discuţia, pornind maşina.

In sinea ei, Dani era bucuroasă că altcineva decise în locul ei. Pentru, ea licitaţia de la Keeneland era un vis ce devenea realitate, dar cînd intrară în pavilion, strecurîndu-se prin mulţime, îi dispăru zîmbetul de pe buze.

Treptat, toate zgomotele se estompară în jurul ei şi nici măcar nu simţi umărul lui Barrett atingîndu-se de al ei cînd, ca hipnotizată, începu să urmărească parada cailor de un an care erau aduşi spre a fi vînduţi.

- Iţi pare rău că ai venit? rosti Barrett primele cuvinte de cînd intrară în pavilion.

- Da, răspunse ea înghiţindu-şi nodul din gît, însă Barrett nu păru surprins de răspunsul ei.

- De ce?

Dani nu-i răspunse şi se cufundă mai adînc în fotoliu, încrucişîndu-şi braţele la piept. Imaginea superbilor armăsari pursînge îi dansa în faţa ochilor, amintindu-i de cursele de cai, o perioadă importantă din viaţa ei. Ai realizat, în sfîrşit, că trebuie să-ţi trăieşti propria viaţă, nu cea pe care ţi-o programează tatăl tău sau Marshall?

- Nu-i nimic rău în a fi manechin!

- Bineînţeles că nu, atîta timp cît îţi doreşti acest lucru.

- Şi eu, de ce nu mi-aş dori?

- Eşti singura în măsură să decizi, replică Barrett şi se ridică în picioare. E timpul să plecăm.

Insă Dani nu terminase ce avea de spus.

- încă crezi că arătam mai bine înainte, îmbrăcată ca un băiat, cu părul ciopîrţit şi neştiind să vorbesc decît despre cai?

- Şi ce era rău în asta? Mediul în care ai crescut te-a împiedicat să te maturizezi mai devreme şi încă nu-ţi descoperiseşi feminitatea.

- Adică ce vrei să spui? Că ar trebui să mă-ntorc la hipodrom, să îngrijesc din nou caii şi să-i antrenez?

- Vreau să faci ceea ce-ţi doreşti să faci, nu ce-ţi spun alţii că trebuie să faci, zise Barrett dîndu-i drumul la braţ.

- De ce? întrebă Dani aproape în şoaptă.

- De ce, ce?

- De ce-ţi pasă atît de mult de mine?

- Fiindcă nu vreau să te văd făcînd o greşeală pe care mai tîrziu s-o regreţi.

- De-asta ai căutat să mă vezi în tot acest timp? Ca să mă protejezi ca un frate mai mare?

- în principiu, da, zise Barrett, dîndu-şi puţin capul pe spate şi privind-o cu răceală. Aveai nevoie de un sprijin, de o legătură cu trecutul, şi cred că ţi le-am oferit.

- Şi uite că surioara s-a maturizat, zise ea posomorîtă. O explicaţie mai clară nici că putea primi de la Barrett în

legătură cu sentimentele pe care le avea pentru ea.
- Eşti sigură de asta? replică el.
- Cel puţin acum văd lucrurile mai limpede, spuse Dani, întorcînd capul ca el să nu-i observe expresia tristă.
Drumul spre casă îl făcură în tăcere şi Dani nu-i lăsă timp s-o însoţească înăuntru. Sări repede din maşină, îi mulţumi pentru plimbare şi-i spuse că nu e nevoie s-o conducă.
Cînd intră în apartament telefonul tocmai suna şi se repezi să răspundă.
- Danie XI e, pe unde Dumnezeu ai umblat? auzi în receptor vocea nervoasă a lui Marshall.
Dar în acel moment Dani îşi aminti că avuseseră întîlnire în- după-amiaza aceea.
- Scuză-mă, trebuia să te fi anunţat că plec de-acasă.
- Am sunat peste tot încercînd să dau de tine. Unde-ai fost?
Dani au-i luă în seamă tonul insolent şi nici întrebarea -
- AcumL ai treabă? Aş vrea să treci pe-aici.
- Acurr* ? întrebă el surprins. S-a-ntîmplat ceva?
- Nu sunt nici bolnavă, nici rănită dacă la asta te gîndeşti. "V^reau să discutăm şi aş prefera s-o fac în seara asta, zise ea, spunîndu-şi că, poate, pînă a doua zi, s— ar putea răzgîndi.
- Bine, vin în cinci minute.
spun alţii că trebuie să faci, zise Barrett dîndu-i drumul la braţ.
- De ce? întrebă Dani aproape în şoaptă.
- De ce, ce?
- De ce-ţi pasă atît de mult de mine?
- Fiindcă nu vreau să te văd făcînd o greşeală pe care mai tîrziu s-o regreţi.
- De-asta ai căutat să mă vezi în tot acest timp? Ca să mă protejezi ca un frate mai mare?
A
- In principiu, da, zise Barrett, dîndu-şi puţin capul pe spate şi privind-o cu răceală. Aveai nevoie de un sprijin, de o legătură cu trecutul, şi cred că ţi le-am oferit.
- Şi uite că surioara s-a maturizat, zise ea posomorîtă. 0 explicaţie mai clară nici că putea primi de la Barrett în legătură cu sentimentele pe care le avea pentru ea.
- Eşti sigură de asta? replică el.
- Cel puţin acum văd lucrurile mai limpede, spuse Dani, întorcînd capul ca el să nu-i observe expresia tristă.
Drumul spre casă îl făcură în tăcere şi Dani nu-i lăsă timp s-o însoţească înăuntru. Sări repede din maşină, îi mulţumi pentru plimbare şi-i spuse că nu e nevoie s-o conducă.
Cînd intră în apartament telefonul tocmai suna şi se repezi să răspundă.
- DanieUe, pe unde Dumnezeu ai umblat? auzi în receptor vocea nervoasă a lui Marshall.
Dar în acel moment Dani îşi aminti că avuseseră întîlnire în după-amiaza aceea.

- Scuză-mă, trebuia să te fi anunţat că plec de-acasă.
- Am sunat peste tot încercînd să dau de tine. Unde-ai fost?
Dani nu-i luă în seamă tonul insolent şi nici întrebarea.
- Acum ai treabă? Aş vrea să treci pe-aici.
- Acum? întrebă el surprins. S-a-ntîmplat ceva?
- Nu sunt nici bolnavă, nici rănită dacă la asta te gîndeşti. Vreau să discutăm şi aş prefera s-o fac în seara asta, zise ea, spunîndu-şi că, poate, pînă a doua zi, s-ar putea răzgîndi.
- Bine, vin în cinci minute.

Capitolul 10

- Ai înnebunit! exclamă Marshall cînd Dani îi aduse vestea. Tocmai începuseşi să ai succes. Nu poţi lăsa totul baltă.
- Ba pot şi am s-o fac.
- Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu?
- Asta nu te priveşte. Şi, aşezîndu-se la masă, deschise carnetul de cecuri, mulţumită că economisise tot ce cîştigase pînă atunci. împreună cu ce-i lăsase tatăl ei, avea suficienţi bani ca să-i înapoieze lui Marshall toate datoriile. Cît am să-ţi dau?
- îmi datorezi mai mult decît bani! îi strigă el furios.
- Nu cred. După cum mi-ai specificat de la bun început, singurul lucru care ne leagă sunt
afacerile, îi aminti ea.
- Măcar spune-mi ce te-a făcut, aşa, dintr-o dată, să renunţi la tot ce ţi-am oferit.
- N-a fost dintr-o dată, deşi aşa s-ar părea. Şi oftă adînc, apoi continuă: In subconştient o ştiam de mult, dar abia azi am realizat că nu asta-mi doresc să fac în continuare. Recunosc că la început, ca orice noutate, ideea de a ajunge manechin şi celălalte avantaje, m-a încîntat dar, mai tîrziu, nu mi-a mai plăcut deloc. Pe jumătate era adevărat, însă Dani era destul de sinceră să recunoască faptul că Barrett King o influenţase în mare parte în luarea acelei decizii. Atîta vreme cît ar fi continuat meseria de manechin şi ar fi rămas în preajma lui Marshall, Barrett s-ar fi purtat cu ea ca un frate mai mare. Iţi sunt recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut pentru mine.
- Oh, Danielle, nu te pot lăsa să pleci atît de uşor. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Noi doi facem o echipă perfectă, suntem partenerii ideali.
- Vorbeşti ca despre o afacere strict profesională. Şi un zîmbet trist îi lăsă în jos colţurile gurii.
- Te iubesc, se grăbi el s-o asigure. împreună putem cuceri acest oraş, întreaga ţară. Lumea se va uita la noi şi ne va declara „ perechea potrivită".
- Ceea ce nu înţelegi tu, Marshall, este că eu nu-mi doresc acest gen de căsnicie. Nu vreau să fie o relaţie publică, ci una intimă, să am un cămin şi copii. Ţie-ţi plac copiii?
Marshall ezită o clipă, încruntîndu-se.
- Dacă asta-ţi doreşti!

- întotdeauna ai răspunsul potrivit, dar nu mă poţi convinge. Cu toate hainele, fardurile şi bijuteriile scumpe, eu am rămas o fată de la ţară.

Intuiţia îi spunea că sentimentele lui Marshall pentru ea nu erau profunde, că el era prea interesat de propria persoană şi de cariera sa pentru a se putea îndrăgosti sincer vreodată.

în cele din urmă, îl convinse să ia cecul şi să plece.

- Poate că, totuşi, te răzgîndeşti. John a încheiat un contract cu o bine cunoscută revistă de modă în care vei apărea şi tu, fură ultimile lui cuvinte la despărţire.

- La revedere, Marshall, îi spuse zîmbind şi închise uşa după el.

Ceea ce nu ştia el şi ea intenţionat nu-i spusese era că a doua zi nu va mai fi acolo şi nici altă dată, ca să-i asculte argumentele. Mai întîi va pleca la New York unde se afla tatăl ei şi dacă Lew nu o voia în preajma lui, va găsi unde să se ducă şi ce să facă.

Scopul ei era să-l anunţe că nu intenţiona să-şi mai ţină promisiunea făcută, că la fel ca şi el avea pasiunea cailor şi nimic nu o putea face să renunţe la ea.

Dîndu-i de înţeles că sentimentele pentru ea erau doar unele ca de la frate la soră, Barrett o făcuse să înţeleagă şi că nu-şi va mai putea ţine această promisiune. Luîndu-i speranţa că ar putea-o iubi vreodată, îi redase dragostea pentru cai.

în dimineaţa următoare îşi cumpără cîteva valize, bilet de avion, îşi lichidă contul din bancă şi-şi făcu bagajele. Nu conta că, poate, nu va mai avea ocazia să poarte toate hainele acelea frumoase!

Cîteva ore mai tîrziu cobora din taxiul luat de la aeroportul din New York ca s-o ducă la hipodromul din Belmont. îl rugă pe taximetrist s-o ajute să-şi lase bagajele la mesageria din oraş, îi plăti drumul şi porni să-l caute pe Lew, nu înainte să-şi aranjeze ţinuta, pentru că Lew să vadă că acum arăta ca o adevărată domnişoară.

Căutînd din priviri grajdurile, văzu cîteva figuri cunoscute, oameni pe care-i întîlnise la cursele de cai. Cînd le facu cu mîna, ei îi întoarseră salutul, deşi era convinsă că nu o recunoscuseră.

într-una din boxe zări un ponei cenuşiu care-şi întoarse capul spre ea nechezînd uşor. Dani se
apropie de el rîzînd.

- Nappy! îi şopti ea, luîndu-i capul şi lipindu-i-1 de umărul ei. Nu m-ai uitat, nu-i aşa, băiete?

- Pot să vă ajut cu ceva, domnişoară? auzi o voce în spatele ei.

Dani se întoarse încet şi se uită la bărbatul de lîngă ea cu o privire plină de tandreţe.

- Bună, Lew, îl salută cu vocea încărcată de emoţie şi văzîndu-i expresia uluită, continuă: Nu mă recunoşti?

- Dani? Eşti chiar tu? o întrebă el nevenindu-i să creadă.

-Da.

- Ce cauţi aici, la New York? Şi făcînd un pas înainte, întinse braţele s-o îmbrăţişeze, apoi se opri şi se frecă la ochi. Arăţi minunat! Exact aşa cum ştiam că poţi fi. In vocea lui nu se mai citea bucuria şi surpriza, ci o curiozitate bine controlată.

Dani ştia despre ce e vorba. Despre promisiunea pe care i-o făcuse. O clipă îşi lăsă capul în jos priind în pămînt, apoi îşi înălţă privirea şi se uită drept în ochii lui.

- Am făcut ceea ce ţi-ai dorit să fac, spuse pe un ton calm şi sigur. Am purtat cele mai elegante toalete, am fost invitată la cele mai pretenţioase petreceri şi la cele mai bune restaurante, dar m-am
maturizat şi am devenit o doamnă. Acum m-am întors, fiindcă nu-mi mai pot ţine promisiunea pe care ţi-am făcut-o. Iubesc caii la fel cum îi iubeşti şi tu, dar dacă nu vrei să rămîn cu tine, am să găsesc alt antrenor care să mă angajeze.
Lew clipi de cîteva ori, apoi întinse braţele spre
ea.
- Bine-ai venit acasă Dani, zise el cu vocea îngroşată de emoţie. Ce dor mi-a fost de tine fetiţo.

- Şi mie mi-a fost dor de tine, spuse ea ştergîndu-şi lacrimile de pe obraji.

- De unde-ai ştiut unde sunt? o întrebă el mîngîind-o pe păr.

- Barrett King mi-a spus că v-aţi văzut acum cîteva săptămîni, răspunse Dani, întrebîndu-se dacă tremurul din voce cînd îi rostise numele nu o dăduse de gol.

- Noi doi am ţinut tot timpul legătura. Mi-a trimis tăieturi din ziare cu tine şi tot timpul mi-am spus că eşti fericită şi că am făcut ce trebuia să fac, deşi îmi părea rău să te ştiu singură.

Dacă Barrett nu mi-ar fi promis că o să aibă grijă de tine, cred că aş fi venit să te aduc înapoi.

-A fost... a fost foarte amabil. De fapt, Barrett nu avea nicio vină că se îndrăgostise de el, fiindcă niciodată n-o încurajase. Era mai bine dacă veneai
apropie de el rîzînd.

- Nappy! îi şopti ea, luîndu-i capul şi lipindu-i-1 de umărul ei. Nu m-ai uitat, nu-i aşa, băiete?

- Pot să vă ajut cu ceva, domnişoară? auzi o voce în spatele ei.

Dani se întoarse încet şi se uită la bărbatul de lîngă ea cu o privire plină de tandreţe.

- Bună, Lew, îl salută cu vocea încărcată de emoţie şi văzîndu-i expresia uluită, continuă: Nu mă recunoşti?

- Dani? Eşti chiar tu? o întrebă el nevenindu-i să creadă.

-Da.

- Ce cauţi aici, la New York? Şi făcînd un pas înainte, întinse braţele s-o îmbrăţişeze, apoi se opri şi se frecă la ochi. Arăţi minunat! Exact aşa cum ştiam că poţi fi. In vocea lui nu se mai citea bucuria şi surpriza, ci o curiozitate bine

controlată.

Dani ştia despre ce e vorba. Despre promisiunea pe care i-o făcuse. O clipă îşi lăsă capul în jos priind în pământ, apoi îşi înălţă privirea şi se uită drept în ochii lui.

- Am făcut ceea ce ţi-ai dorit să fac, spuse pe un ton calm şi sigur. Am purtat cele mai elegante toalete, am fost invitată la cele mai pretenţioase petreceri şi la cele mai bune restaurante, dar m-am
maturizat şi am devenit o doamnă. Acum m-am întors, fiindcă nu-mi mai pot ţine promisiunea pe care ţi-am facut-o. Iubesc caii la fel cum îi iubeşti şi tu, dar dacă nu vrei să rămîn cu tine, am să găsesc alt antrenor care să mă angajeze.
Lew clipi de cîteva ori, apoi întinse braţele spre
ea.
- Bine-ai venit acasă Dani, zise el cu vocea îngroşată de emoţie. Ce dor mi-a fost de tine fetiţo.

- Şi mie mi-a fost dor de tine, spuse ea ştergîndu-şi lacrimile de pe obraji.

- De unde-ai ştiut unde sunt? o întrebă el mîngîind-o pe păr.

- Barrett King mi-a spus că v-aţi văzut acum cîteva săptămîni, răspunse Dani, întrebîndu-se dacă tremurul din voce cînd îi rostise numele nu o dăduse de gol.

- Noi doi am ţinut tot timpul legătura. Mi-a trimis tăieturi din ziare cu tine şi tot timpul mi-am spus că eşti fericită şi că am făcut ce trebuia să fac, deşi îmi părea rău să te ştiu singură.

Dacă Barrett nu mi-ar fi promis că o să aibă grijă de tine, cred că aş fi venit să te aduc înapoi.

-A fost... a fost foarte amabil. De fapt, Barrett nu avea nicio vină că se îndrăgostise de el, fiindcă niciodată n-o încurajase. Era mai bine dacă veneai
după mine, Lew. înainte să mă îndrăgostesc de Barrett, adăugă în gînd.

- Eşti sigură că vrei să te întorci de unde ai pornit, acum că te-ai obişnuit cu alte lucruri, cu o viaţă mai bună?

- Dar n-am fost fericită, spuse ea schiţînd un zîmbet.

Lew oftă adînc şi după ce o studie cîteva clipe, zise:

- Bine, atunci dacă vrei să dai de mîncare cailor în seara asta, cred că ar trebui să te schimbi în ceva mai potrivit.

- Am înţeles, să trăiţi! spuse ea veselă şi ducînd palma la frunte îl salută în glumă. Mă duc să-mi iau bagajele şi mă schimb într-o clipă!

Acum, de cînd muncea din nou la grajduri, Dani avea deseori momente în care se gîndea că nimic nu se schimbase. Totul rămăsese la fel, doar ea se schimbase. E drept că acum purta jeanşi şi tricouri, dar sfaturile primite de ia Giorgio şi Marshall o învăţaseră să şi le asorteze şi, uneori, se farda discret.

De cînd se întorsese la cai şi la emoţiile pe care le încerca în zilele cînd aveau loc curse, era aproape convinsă

că foarte curînd îl va uita pe Barrett.

Cu toate acestea nu voia să se gîndească la ziua în care îl va reîntîlni şi acest lucru era inevitabil atîta timp cît amîndoi aveau legătură cu caii şi hipodromul. Singura speranţă era aceea că îl va vedea prima şi va avea timp să se pregătească sufleteşte.

La asta se gîndea acum în timp ce descuia uşa grajdului, pregătindu-se să cureţe boxele goale.

- Ai nevoie de o greblă, auzi o voce venind dinspre uşa deschisă.

Dani rămase încremenită. De o mie de ori auzise în somn vocea aceea, iar acum parcă îi zgîria fiecare terminaţie nervoasă. Se întoarse încet cu faţa spre el şi, spe norocul ei, lumina slabă nu lăsă să i se vadă durerea care i se vedea pe faţă.

- Eram sigur că te găsesc aici, îi spuse Barrett zîmbind. Nici n-aveai unde să fugi în altă parte.

- N-am fugit, îi răspunse Dani cu vocea tremurînd. Am zburat... cu avionul.

- Fără să spui nimic, sau să laşi vreun mesaj! izbucni el. Ai dispărut, pur şi simplu, în ceaţă. Nu te-ai gîndit că cineva şi-ar putea face griji din cauza ta?

- Singurul în măsură să-şi facă griji este Lew. Şi nu ştiu de ce eşti atît de supărat. Doar ţi-am urmat sfatul.

- Eu nu ţi-am spus să te-ntorci la tatăl tău şi, în orice caz, nu fără să anunţi pe nimeni, replică el furios.

- Marshall ştia.

- Ştia că pleci, nu şi unde te duci.

- Asta nu era treaba voastră. Acum, m-am întors la tata, te rog să-ncetezi cu grija asta de frate mai mare. Familia mea este Lew, aşa că nu mai am nevoie de sfaturile tale.

Nodul care i se pusese în capul pieptului o durea din ce în ce mai tare şi fiecare bătaie a inimii îi accentua durerea. Mai degrabă ar fi murit decît să-şi trăiască restul vieţii fără Barrett.

- Şi eu ar trebui să accept asta?

- Nu-mi pasă dacă accepţi sau nu! strigă Dani, apoi trase adînc aer în piept ca să se calmeze. Şi-acum, vrei să-mi dai grebla şi să pleci de-aici? Mai am multă treabă de făcut.

O clipă Barrett ezită, apoi luă grebla şi i-o aruncă. Dani o prinse din zbor, mulţumită că nu era nevoită să mai facă cei cîţiva paşi fiindcă sigur ar fi căzut din picioare. Apoi, el se întoarse şi ieşi din grajd.

Cu ochii în lacrimi, Dani se apucă de treabă, spunîndu-şi că numai aşa îl putea alunga pe Barrett din minte. Cu înverşunare se apucă să adune paiele murdare şi să cureţe podeaua, apoi cu furca plină se îndreptă spre uşă să le arunce în roabă. Dar acolo îl văzu pe Barrett rezemat de unul din stîlpii acoperişului.

- Ce cauţi aici? Parcă ţi-am spus să pleci, îi zise pe un

ton sarcastic, acelaşi care o salvase şi mai devreme.
- Mai avem multe de discutat, Dani, aşa că aştept pînă-ţi termini treburile.
- Cînd termin aici mai am şi altele de făcut. Acum, şi mîinile şi picioarele îi tremurau la fel de tare, abia reuşind să încarce gunoiul în roabă.
- Pot să aştept.
- Nu mai avem ce discuta, abia reuşi ea să spună din cauza nodului ce i se pusese în gît.
- Ba avem şi vreau să cinăm împreună diseară.
- Credeam că ţi-am dat clar de-nţeles că nu mai e nevoie să-mi porţi de grijă.
- La ce oră să vin să te iau?
- Uite ce e... zise, întorcîndu-se nervoasă spre el, însă imediat îşi regretă gestul, văzîndu-i privirea care-i pătrundea pînă în suflet. Acum... acum lucrez la grajduri, iar tu, cu siguranţă poţi găsi pe cineva mult mai potrivit pretenţiilor tale. Nu merg nicăieri cu tine.
- Faptul că te-ai întoars la tatăl tău nu înseamnă sfîrşitul prieteniei noastre, zise el încruntîndu-se.
- Nu mai suntem prieteni!
- Atunci, vino la cină ca duşman.
- Nu! Şi aruncînd furca în roabă îşi împreună palmele implorîndu-1: Te rog să pleci şi să mă laşi în pace.
- Nu pot să fac asta.
- De ce? La ce bun? spuse ea disperată.
- Poate voi reuşi să te fac să-ţi recapeţi încrederea în mine.
- Te rog, te rog, lasă lucrurile aşa cum sunt... şi pleacă.
- Vreau să-ţi vorbesc despre seara în care am dat buzna în apartamentul tău după ce te-am văzut cu Marshall. Singura scuză este aceea că mi-am pierdut cumpătul. Erai atît de sigură, în naivitatea ta, şi niciun bărbat nu te poate agresa, încît am vrut să-ţi dovedesc că e posibil. N-am vrut să mă port cu tine atît de brutal.

Dani abia se abţinu să nu izbucnească într-un rîs isteric. Ce ironie a sorţii că Barrett îşi cerea scuze pentru ceea ce se întîmplase în noaptea aceea, în noaptea în care ea descoperise că îl iubeşte, aşa cum o femeie iubeşte un bărbat.

- Ai tot dreptul să mă urăşti pentru felul în care m-am purtat cu tine, dar îţi jur că niciodată nu-ţi voi mai da motive să-ţi fie frică de mine, spuse el apropiindu-se de ea.

Acum pieptul lui se afla la aceeaşi înălţime cu capul lui Dani, care abia se abţinea să nu-1 îmbrăţişeze, să-şi găsească liniştea în braţele lui protectoare. Strîngîndu-şi pumni pe lîngă corp închise ochii ca să nu-1 mai vadă atît de aproape.

- Pleacă şi lasă-mă în pace! îl rugă din nou, simţind lacrimile umezindu-i genele.

Barrett îşi lăsă uşor palmele pe umerii ei şi, luată prin surprindere, Dani nu-şi mai putu reţine un suspin.

- Nu! protestă ea, ridicînd pumnii să-l lovească în piept. Spre deosebire de prima dată cînd ridicase pumnii la el, acum voia să-l lovească pe bărbatul pe care-1 iubea cu disperare. Palmele care acum îi apăsau umerii o făcură să se lipească de el şi, cedînd dorinţei de a-i simţi din nou îmbrăţişarea îşi încolăci braţele în jurul taliei lui şi se agăţă de el cu putere. Te rog, lasă-mă în pace, Barrett! Nu mai făcut destul să sufăr? M-am îndrăgostit de tine, dar cu timpul o să-mi treacă. Dar, dacă rămîi...

Două degete îi ridicară bărbia şi o fracţiune de secundă văzu gura lui Barrett aplecîndu-se să-i cuprindă buzele într-un sărut devastator. Cu toate barierele pe care le ridicase împotriva lui, Dani răspunse sărutului şi tot trupul îi vibra de plăcere la atingerea buzelor lui senzuale. Apoi, într-o clipă de luciditate, realiză ceea ce face şi imediat se smulse din îmbrăţişarea lui.

- Pleacă, te rog, şopti disperată, ca un animal rănit care caută o gaură unde să se-ascundă că să-şi lingă rănile.

- Nu, răspunse Barrett, calm dar categoric, aşezîndu-şi din nou palmele pe umerii ei, însă Dani nu mai avu puterea să se opună. Nu plec nicăieri pînă nu repeţi ce-ai spus.

- Ce-am spus? zise ea disperată, căutînd în minte cuvintele pe care el ar fi vrut să le-audă ca să-i dea drumul.

- Dacă mintea nu-mi joacă feste, tocmai mi-ai spus că mă iubeşti. Nu-i aşa? Şi o strînse de umeri, iară să-şi dea seama, vrînd parcă s-o forţeze să recunoască.

- Oh, Barrett, n-am vrut, murmură Dani lăsîndu-şi capul în jos, ruşinată. Ştiu că niciodată nu m-ai încurajat... Nu e vina ta că m-am făcut de rîs.

- Prostuţă mică ce eşti, spuse el rîzînd. Şi, prinzînd-o de mijloc, o ridică în aer ca pe un fulg. Chiar nu-nţelegi? Şi zîmbi cînd o lăsă jos şi-i văzu expresia stupefiată.

Dani îşi ţinu respiraţia. Era imposibil ca Barrett să vorbească serios.

- Nu! zise, aşteptînd îngrozită răspunsul lui.

Barrett îşi aplecă din nou capul s-o sărute, atingîndu-i cu buzele pleoapele şi obrajii.
SSISii^'W’

- Te iubesc, Dani, îi şopti, de/mu MI.UKIU I pielea.

Vocea lui chinuită îi acceleră pulsul şi sub palmele aşezate acum cu blîndeţe pe pieptul lui îi simţea bătăile iuţi ale inimii.

- Te rog, nu glumi cu mine, Barrett murmură ea, în timp ce îi mîngîia faţa cu buzele.

- Ceea ce simt pentru tine nu e o glumă, spuse el, prefăcîndu-se furios, dar pe Dani tonul lui n-o mai intimida.

- Credeam că ţii la mine... ca un frate.

- Astea au fost vorbele lui Marshall, nu ale mele. La început, poate aşa a fost, deşi încă mai am
A
îndoieli. In seara cînd te-am dus în pat şi te-am sărutat, mi-

am dat seama că sărut o femeie, nu o fetiţă inocentă. Dar tu n-aveai de unde să ştii. Mi-a fost teamă că dacă îţi arăt cît de mult ţin la tine o să te sperii şi tocmai asta s-a şi-ntîmplat, zise el ascunzîndu-şi capul în scobitura gîtului ei.

- Nu m-am speriat, se grăbi ea să-l asigure, luîndu-i faţa în palme. Seara cînd m-ai văzut cu Marshall a fost seara în care mi-am dat seama că te iubesc. Probabil că te iubeam mai de mult... întotdeauna îmi spuneam că eşti un bărbat frumos şi dacă n-am avut încredere în tine a fost, poate, fiindcă ştiam că mi-ai putea fura inima.

- Şi invers, fiindcă şi tu mi-ai furat inima. De mult voiam să-mi cunoşti părinţii şi intenţionam să te duc la ei în acel weekend, dar ştiam că vor ghici de ce te-am adus acolo. Tata nu ştie să păstreze un secret, aşa că n-am riscat să se dea de gol. Săptămîna asta, după ce mai petrecem puţin timp doar noi doi, mergem împreună la fermă.

- Barrett... în legătură cu Melissa... nu crezi că sunt la fel ca ea, nu-i aşa?

- Bineînţeles că nu, spuse el clătinînd din cap. Mi-am pus întrebarea dacă te va orbi luxul în care te scălda Marshall şi aş fi vrut să te scot din mediul acela, dar ştiam că asta e şansa ta. Lew a avut dreptate.

- Ce crezi că o să spună Lew despre noi? îl întrebă Dani, uitîndu-se la el cu ochi strălucitori în care nu se mai citea îndoiala.

- Nu cred că va fi deloc surprins, zise Barrett prinzînd-o de mijloc. înainte să te caut aici, la grajduri, am avut o scurtă discuţie cu el şi sper că şi-a dat seama că interesul meu faţă de tine nu e unul tocmai... frăţesc. Singura speranţă e să nu se-mpotrivească să-şi piardă singura fată cînd abia s-a-ntors la el.

- Lew vrea să mă ştie fericită, spuse Dani cuibărindu-se la pieptul lui. Nu ştiu care din noi doi
va fi mai mîndru: Lew să te aibă ca ginere, sau eu să fiu soţia ta.

- Mă ceri de bărbat? o tachină Barrett.

- întotdeauna am fost o puştoaică obraznică.

- Mmm, mormăi el sărutîndu-i buzele. Atunci, răspunsul este „ da". Mă însor cu tine şi cu cît mai repede, cu atît mai bine. Şi o strînse în braţe, iar cînd Dani simţi o durere plăcută în tot corpul, înţelese la ce face aluzie.

- Te iubesc mult, îi şopti şi-şi lipi buzele de ale lui ca să pecetluiască promisiunea.

Sfîrşit